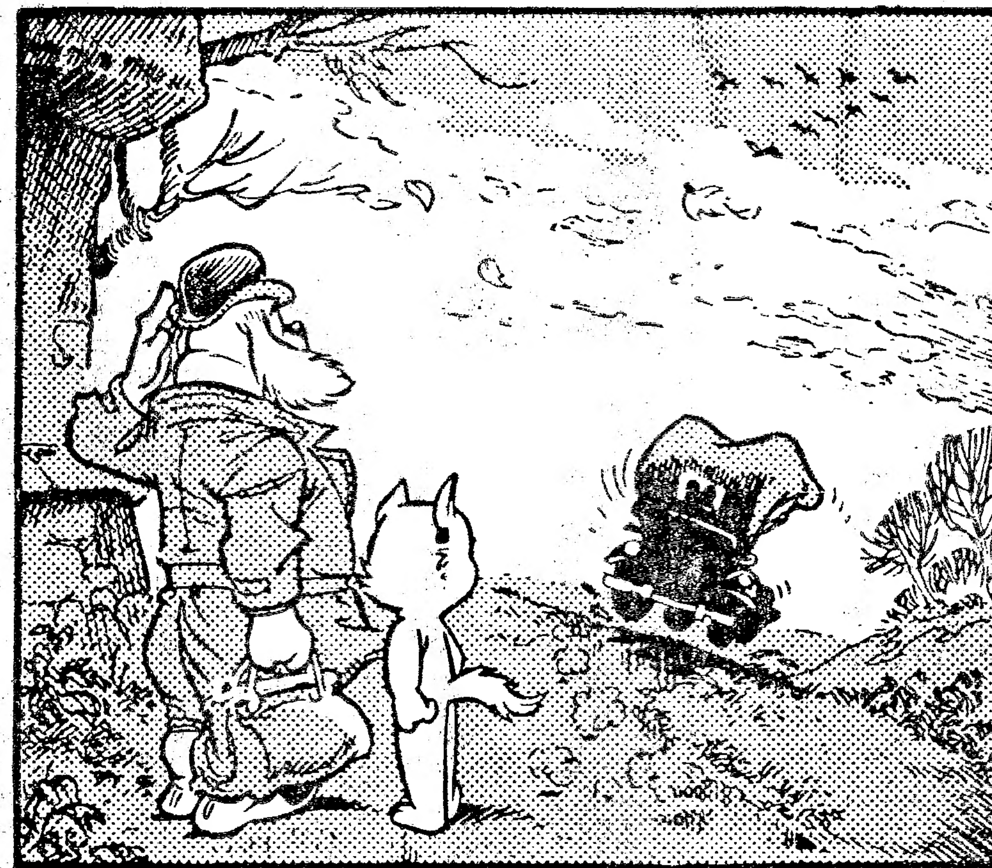
Heer Bommel en de geweldige Wiswassen

door Marten Toonder

0316 Een paar dagen later ging Tom Poes eens kijken hoe heer Ollie het maakte. Het was koud en de noordooster blies de laatste bladeren van de bomen, zodat hij nogal verbaasd was, toen hij zijn vriend in de Oude Schicht aantrof inplaats van bij de haard.

„Gaat u weer op reis?", vroeg hij. „Ik dacht dat u eerst een poosje zou uitrusten".

„Dat is het juist", zei heer Bommel met een vermoeide glimlach. „Mijn gestel heeft ernstig geleden, zodat de geneesheer mij rust heeft voorgeschreven nadat hij mijn innerlijk had onderzocht".

„Het was de maaltijd", zei Joost. „Smakelijk toebereid, als ik zo vrij mag wezen. Maar als men er te veel van eet..."

„Rust en nog eens rust", hernam heer Ollie. „Ergens in de zon en zonder gebabbel en aanmerkingen die mijn geestelijk leven aantasten. Daarom ga ik alleen. Dat is veel rustiger, als je begrijpt wat ik bedoel. Vaarwel, jonge vriend".

„Wat saai", zei Tom Poes, toen de auto ronkend over de heuvel verdween. „Rust en nog eens rust. Zou hij oud worden?"

„Dat vraag ik me ook wel eens af, met uw welnemen", gaf de bediende toe. „Soms krijg ik de indruk, dat zijn gedachtenleven niet altijd rechtlijnig verloopt, zodat het me wel eens te veel wordt. Tot ziens, jonge heer. Ik ga zolang bij mijn tante logeren".

Hij verdween uit het beeld en Bommelstein bleef verlaten in de gure wind achter.

Zo moet het even blijven liggen, maar op 1 december begint er een nieuw verhaal, dat een krachtig einde aan deze rust zal maken.

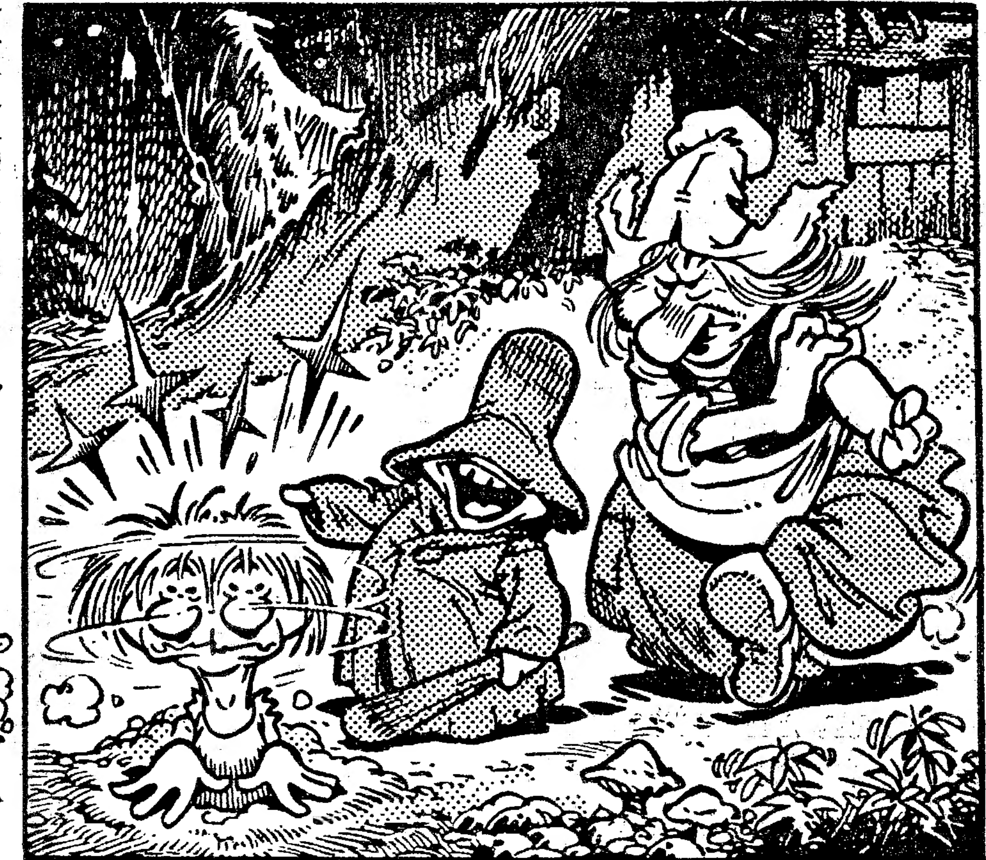
781116

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0317 Diep in het woud woonde eens een vrouwtje dat twee zoontjes had. Het waren veelbelovende kinderen; de oudste, die Luur heette, was artistiek begaafd, terwijl de jongste, Tier, meer een sportieve aanleg had.

Het is echter te begrijpen, dat hun opvoeding een groot probleem voor mevrouw Troggel was, want ze stond er alleen voor, nadat haar echtgenoot naar gisteren was vertrokken. Daarvan was hij nooit teruggekeerd, en omdat ze geen kennissen had en de kinderen erg levendig waren, viel het niet mee om hun de dingen te leren die men in het leven nodig heeft. Ze hadden geen belangstelling voor wichelen en kruiderij. En in plaats van de taal der stenen te bestuderen speelden ze liever buiten.

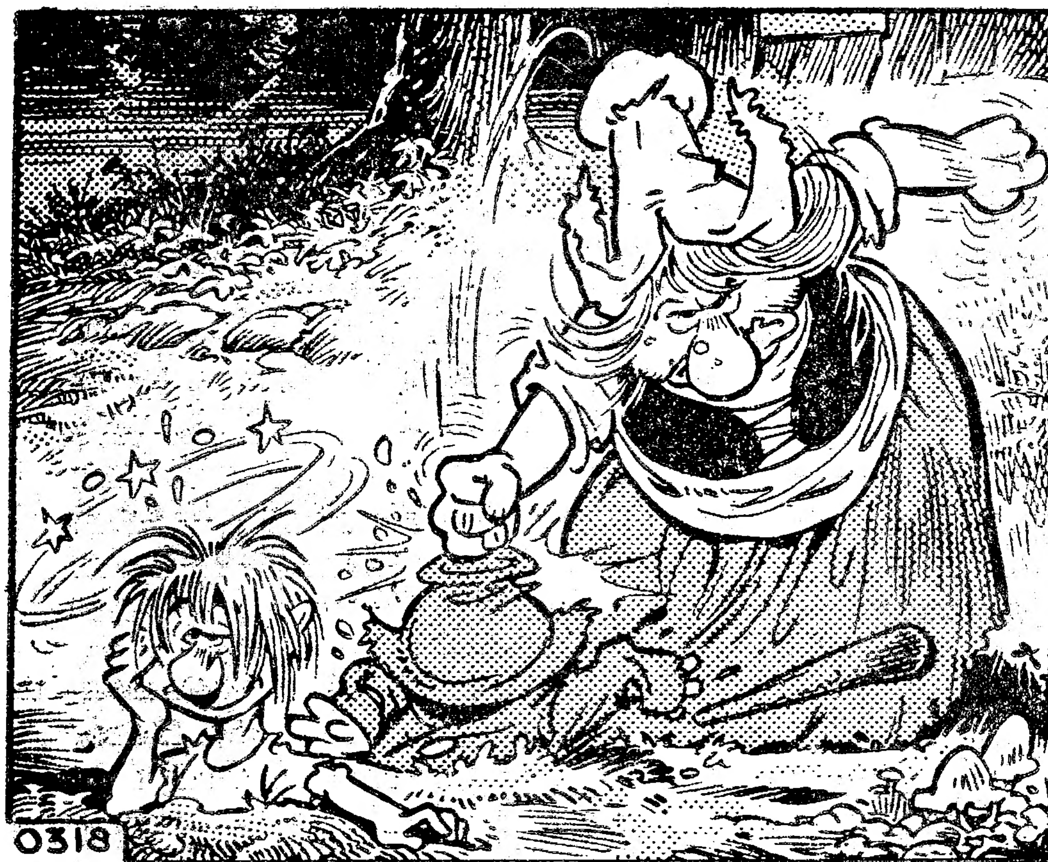
De open plek waar hun bungalow stond, was dan ook alle dagen gevuld met het geluid van blijde kinderstemmen, dat door de woudreuzen weerkaatst werd. De meeste ouders genieten daarvan, maar haar werkte het soms op de zenuwen. Want ze was een stille vrouw, die van orde en regelmaat hield en haar huishouding met ferme hand placht te bestieren.

Op een dag in de late herfst ging het eindelijk te ver. Ze had de jongetjes opgedragen rode paddestoelen te zoeken voor de soep, maar aan het gejuich merkte ze, dat ze bezig waren krijgertje te spelen. „Jij bent hem, jij bent hem!", hoorde ze Tier roepen en toen werd het haar te veel.

781201

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0318 De goede vrouw begaf zich naar buiten en maakte met sterke hand een einde aan het spelletje. Maar ze had een gevoelige natuur en toen ze haar beide lievelingen zo terneergeslagen zag na haar vermaan, deed het haar pijn.

„De schapen hebben eigenlijk niet veel", dacht ze. „Ze groeien zonder vader op en dat is ook niet alles. Vooral omdat ze geen andere aanspraak hebben dan mij. En ik heb het druk genoeg met mijn eigen werk en met het zoeken van stalakeien en megagruis voor hun studie. Maar nu de avonden langer worden, kan ik misschien wat speelgoed voor mijn hartelapjes maken als het buiten donker is. Geen onzinnige spullen, maar opvoedende dingen waar de kokkeltjes later wat aan kunnen hebben".

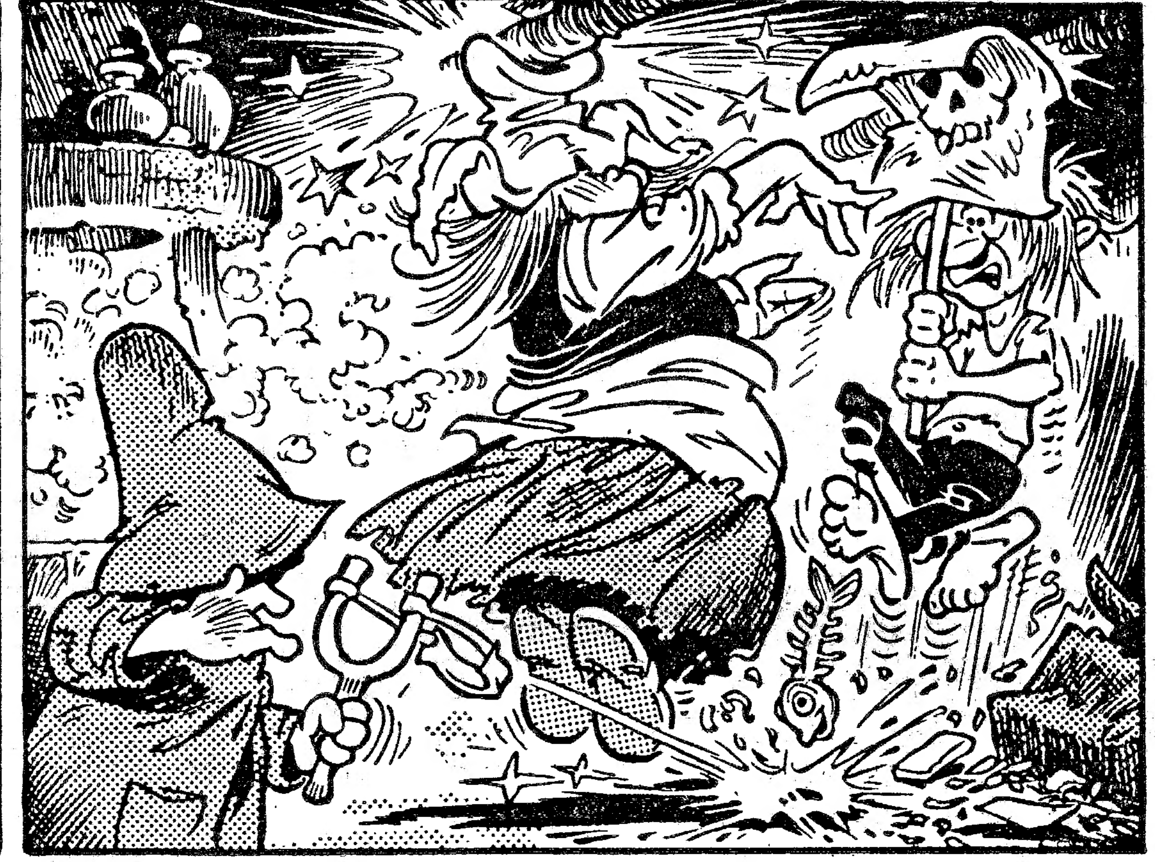
Dat was een verstandige gedachte, waaraan men kan zien hoe zelfs in afgelegen streken een liefhebbende moeder vooruitstrevend kan zijn.

Na het eten ging ze meteen aan het werk, want inderdaad waren de avonden een goede tijd voor haar plan, die waren het gezelligste. Luur schilderde graag en Tier verzamelde allerlei insekten om ze op te zetten, zodat het dan prettig rustig was in de warme kamer. En terwijl ze zorgzaam bij het vuur stond te roeren, zag ze steeds duidelijker voor zich wat ze zou gaan maken.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

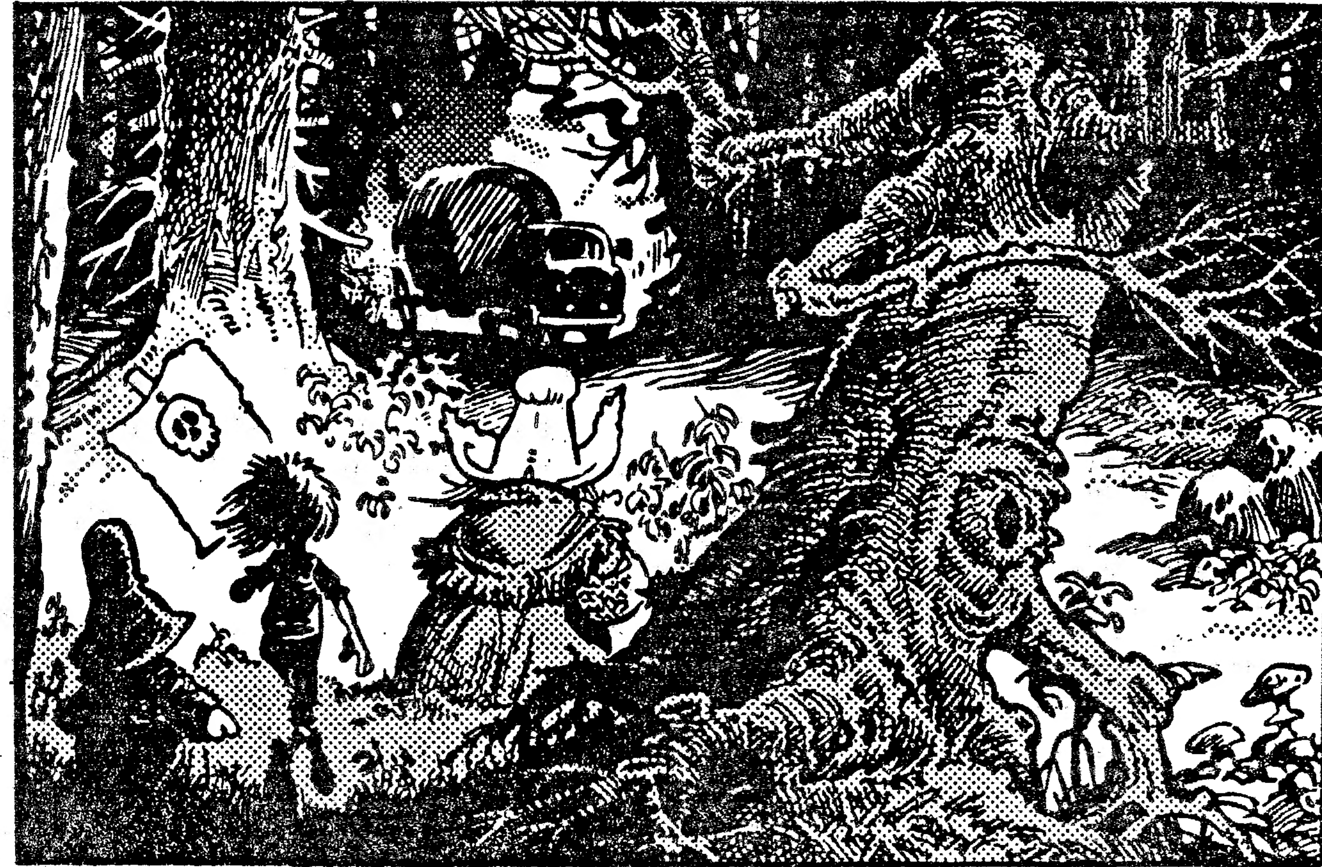

Een paar avonden later was het vrouwtje erin geslaagd te maken wat ze bedacht had.
„Kijk eens wat ik hier voor je heb", zei ze met een liefdevol lachje tegen Tier. „Echte klapbessen! Echt iets voor jou, lekkere prul. Jij bent zo bewegelijk, hè? En hier, deze wichel twijg hoort erbij. Er zit een eindje echt rubber aan, dus wees er zuinig op, hoor!".
Daarop wendde zich tot Luur, die zich een beetje pruilend op de achtergrond hield, omdat hij de oudste was en daarom altijd het voorbeeld moest geven.
„Voor jou heb ik ook wat gemaakt", vervolgde ze hartelijk. „Je kunt zo mooi tekenen, dat ik het jammer vind om er altijd het vuur mee aan te maken. Maar als je deze stok in je handjes houdt, kan je je werk uitdragen, zie je wel?"
Vol trots keek ze naar de blijde gezichtjes en toen voegde ze er aan toe: „Jullie moeten een beetje aanspraak hebben en ook eens anderen ontmoeten. En dat speelgoed is erg geschikt om aan te pappen..."
Verder kwam ze niet, want Tier had een van de klapbessen op het elastiek gelegd, en na enig proberen begreep het verstandige kereltje al gauw hoe het speeltuigje werkte. Nu, dat was verbazend. Zijn moeder en zijn broertje schrokken er werkelijk van.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

Als mevrouw Troggel eenmaal iets in haar hoofd had, zette ze het door, en daarom nam ze de volgende dag haar kinderen mee om aanspraak te zoeken. Ze had een mand bij zich met zwirkvlaai en andere lekkere hapjes. Luur droeg zijn laatste schilderwerk en Tier vermaakte zich met zijn nieuwe speelgoedje. En omdat het bovendien een mooie, kale dag was, bereikten ze de weg door het bos voordat ze het wisten.
De kinderen keken hun ogen uit, want ze waren hier nog nooit geweest. Hun moeder had het hun verboden, omdat het pad naar de bewoonde wereld voerde, waar niets dan kwaad vandaan kwam. Maar aanspraak is aanspraak en daarom had ze voor die dag de hand over het hart gestreken.
„We treffen het, jongens", riep ze toen ze uit het struweel kwamen. „Zie je wat daar aankomt? Dat is nu een kar, en omdat zo'n ding niet vanzelf gaat, zit er vast iemand in. Precies wat ik in de kaarten gezien heb. Nu kunnen we aanpappen".
Ze wees op een oude trekker met aanhangwagen, die schommelend over de heuvel naderde, en keerde zich naar haar spruiten.
„Vooruit, kinders", sprak ze. „Toon wat je waard bent. Laat moeder nu maar eens zien, dat je je hersentjes kunt gebruiken".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0321 De bestuurder van het naderende voertuig was niemand anders dan de heer Gribaldi, de directeur van het reizende theater van die naam. Hij placht met zijn onderneming de dorpen af te reizen, maar omdat hij door de nood der tijden getroffen was, waren zijn acteurs weggelopen en zijn gedachten bitter.

„De klad zit in het vak", sprak hij somber tot zichzelf, terwijl hij de bosweg afreed. „Niemand heeft meer interesse in écht theater, vandaag-de-dag. En de kermissen zijn oorden van rellen en vechtpartijen. Wie wenst de grote Gribaldi als de Gijsbrecht te zien, als men tv heeft? Nee, met de cultuur is het afgelopen, ik kan beter de boel erbij neergooien en van mijn spaarcenten gaan leven. Alleen hier in het bos is het nog rustig. . ."

Op dat moment werd hij opgeschrikt door een figuur die met een protestbord voor zijn wielen sprong, terwijl er voor hem iets met een luide knal ontplofte. De theaterondernemer trapte zo hevig op de remmen dat de achterwielen van zijn voertuig opsprongen en de haak van de aanhangende huifkar losraakte. Maar de kunstenaar schonk daar geen aandacht aan, hij had er genoeg van.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0322 Het gebeuren had de grote Gribaldi zo geschokt, dat hij zich met plankgas het duistere woud en dit verhaal uithaastte om ergens stil te gaan leven. Zodoende bleef zijn theaterkar verlaten achter, en terwijl de beide knaapjes er uitgelaten omheen dansten, keek hun moeder teleurgesteld toe. Zij kon hun plezier niet delen, want deze voorbijganger had niet lang genoeg verwijld om kennis te maken en nu dreigde de eenzaamheid opnieuw.

Maar toch hadden de kaarten haar niet bedrogen toen ze een ontmoeting voorspelden, want in een greppel, opzij van de weg, begon het te ritselen en een vreemdeling rees uit het gebladerte op om een slaperige blik op het familiegroepje te werpen.

„Tumultus multiplex", sprak deze tot zichzelf, terwijl hij de kranten die hem tegen de koude beschermden, terzijde schoof. „Overal is rumoer, zoals wij latinisten zeggen wanneer wij rust zoeken. Maar het is mogelijk, dat die goede vrouw daar een versterkend ontbijt in haar mandje draagt. Welaan, laat ons kennis maken".

„Kan ik soms van dienst zijn?", vroeg hij, de hoed lichtend. „Ik vernam een knal en ik zie daar dat uw voertuig gevaarlijk voorover helt. Een klapband zeker?"

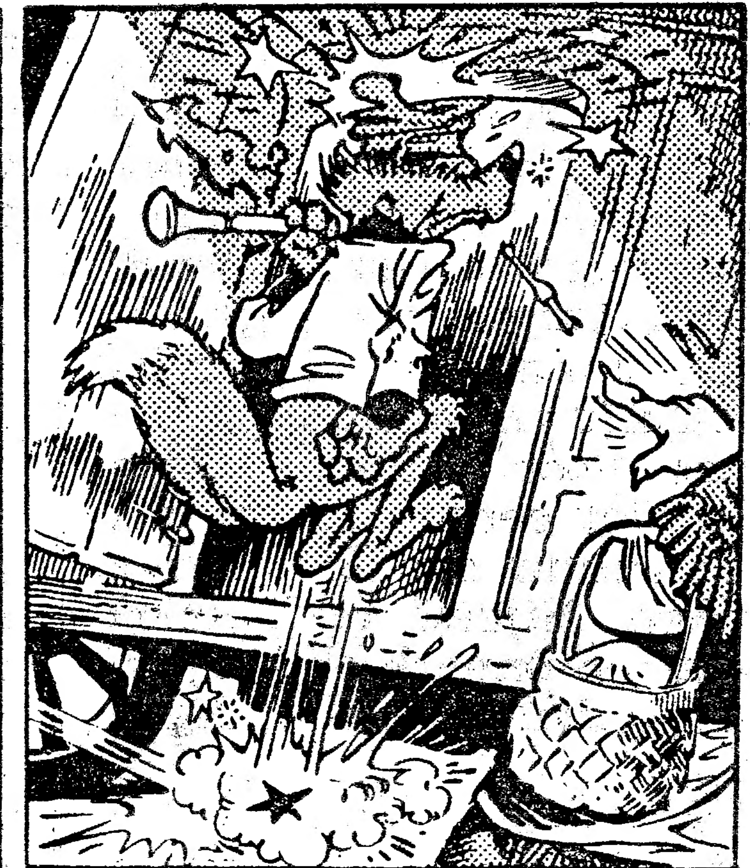
„Nee, een klapbes", verklaarde het vrouwtje. „En dat is mijn tuig niet. De vent van die kar smeerde 'm. Aan zo'n aanspraak heb je niks. Vooral de kinderen niet, en die hadden zich er zo op verheugd".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0323 De vreemdeling wierp een onderzoekende blik op de scheefhangende huifkar en toen hij het opschrift 'Theater' las, trok hij de wenkbrauwen op.

„Ach zo", prevelde hij peinzend. „Deze aanhangwagen is dus onbeheerd achtergelaten op de openbare weg. Dat zie ik niet graag. Hoe gemakkelijk kan zoiets een ongeluk veroorzaken. Hij zal moeten worden weggesleept, vrees ik".

Zo sprekende begaf hij zich naar de achterzijde en nadat hij de deur geopend had, stak hij het hoofd naar binnen.

„Inderdaad, een theater", hernam hij verrast. „Ornatus varius, zoals de klassieken uitriepen wanneer ze een verkleed-uitrusting tegenkwamen. Nu weet ik zeker, dat deze wagen moet worden weggesleept".

Hij ging zo in zijn onderzoek op, dat hij Tier niet opmerkte. Het ventje had een poosje krijgertje gespeeld met zijn broertje, maar nu ontdekte hij een nieuwe mogelijkheid om zijn speelgoed te proberen. Onhoorbaar sloop hij naderbij, en terwijl mevrouw Troggel glimlachend toekeek, schoot hij een klapbes onder de voeten van de bezoeker.

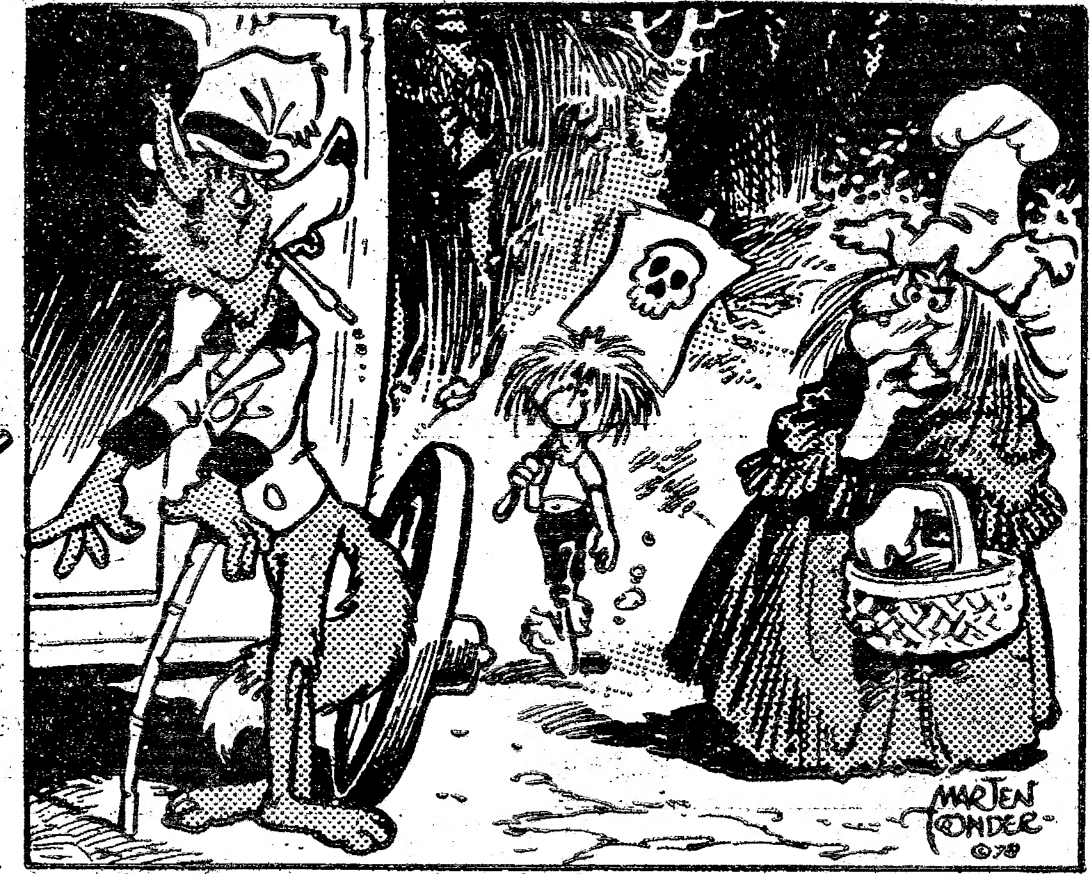
Daardoor opgeschrikt stootte deze krachtig het hoofd tegen de deurpost, en het valt te begrijpen, dat dit de moeder en haar kind veel vreugde gaf. Ten slotte was dit soort kennismaking het doel van hun uitje.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0324 Tier sprong juichend rond, op het zachte mos en ook zijn moeder lachte hartelijk, toen de vreemdeling zijn hoed weer in model trachtte te brengen.
„Kijk het ventje nu toch eens een plezier hebben", riep ze glunderend. „Ik wist wel, dat aanpappen goed voor hem was."
„Aanpappen?", vroeg de heer ontstemd. „Dit soort pappen verraadt een gebrek aan goede manieren. Sine modus. Men treft dat tegenwoordig meer aan tegenover gestudeerden. Geen wonder dat het peil der academici zakt."
Hij zette zijn geschonden hoofddeksel op en hief vermanend de vinger. „Wat moet er van dat baaske terecht komen?", vroeg hij streng. „Hebt ge wel eens over zijn toekomst nagedacht, goede vrouw? Als hij zo doorgaat, krijgt hij nog eens de kous op de kop. Of heeft hij dat al?"
Tier verdween verveeld achter een struik en het vrouwtje keek hem ontHutst aan.
„Toekomst?" herhaalde ze. „Waar heb je het over?"
De aandacht van haar bezoeker werd echter afgeleid door de verschijning van Luur, die met zijn tekening over de schouder naderde.
„Bij Jupijn!", riep de latinist uit. „Is dat ook een zoontje van u? In dat geval moet ik mijn mening wellicht herzien. Elk voor zich stellen ze niet veel voor, maar als tweetal vormen ze een veelbelovend groepje. Onder de leiding van een gepromoveerd opvoedkundige zou er misschien toch een toekomst voor hen zijn weggelegd. En voor de opvoedkundige misschien ook..."
Hij verviel tot gepeins, maar vrouw Troggel liet hem niet met rust. „Wat bedoel je toch met toekomst?", drong ze aan.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0325 „Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst", sprak de vreemdeling, toen de kinderen al spelend weer tussen de stammen verdwenen. „Kijk, als men een toekomst wil hebben, moet men vechten voor zijn idealen, zoals ik dat gedaan heb. Als uw kinderen groot zijn, moeten ze iets hebben opgebouwd in de maatschappij".

„Ze worden niet groot", zei het vrouwtje. „Ze blijven zoals ze zijn. Hun vader was de kobold Troggelrik, die van achteren naar voren leefde en naar gisteren gegaan is. Hij kwam van Toekomst, zei hij, maar ik kon hem niet bijhouden. En hij is nooit terug gekomen. Maar groot was hij niet".

„Zo heeft iedereen zijn huwelijksmoeilijkheden", prevelde de ander afwezig. „Maar uw kinderen vormen een veelbelovende groep. Zeer interessant. Ik moet daar over nadenken, want hier liggen mogelijkheden, dat voel ik. Maar eerst moet ik deze onbeheerde wagen wegslepen als verkeersveiligheidsdeskundige. Wat is uw adres, goede vrouw?"

„In het bos", legde mevrouw Troggel uit. „Middenin, het kan niet missen. Maar als ik je nodig heb, kom ik je wel halen".

„Kijk eens aan", mompelde de bezoeker terugschrikkend. Hij had een koord uit het voertuig gehaald, en nadat hij dat aan de ring van de huifkar gebonden had, zette hij zich moeizaam in beweging, terwijl het wijfje hem belangstellend nakeek.

„Toekomst", mummelde ze.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

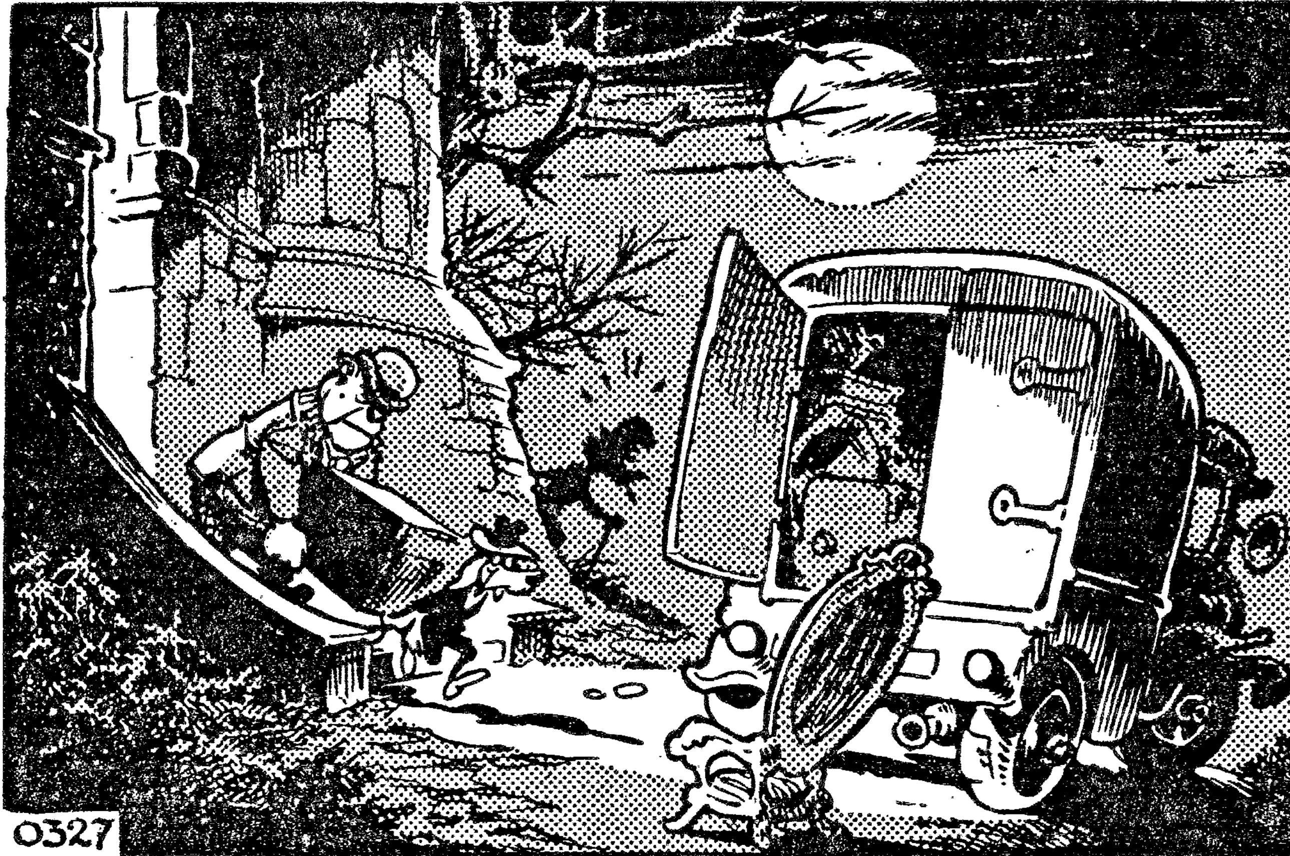

0326 Het voorttrekken van een tweewielige huifkar is zwaar en toen de avond viel, sleepte de verkeersveiligheidsdeskundige het voertuig dan ook met zijn laatste krachten langs de voet van een heuvel.
„Een onderkomen voor de nacht", zei hij tot zichzelf. „Deze kostelijke wagen kan niet buiten staan. Hoe licht kan hij niet door de nachtvorst worden aangetast"
Voorzichtig liet hij de ring van de kar op de grond glijden en keek rond om de omgeving in zich op te nemen. Boven zich werd hij een groot gebouw gewaar, dat bleekjes door de maan belicht werd, en terzijde van de weg hing een vervallen schuurtje in de schaduw van de bomen.
Toen hij er behoedzaam op toe trad, zag hij een papiertje op de deur hangen waarop geschreven was: „Wegens vakantie afwezig" en een glimlach plooide zijn vermoeide trekken.
„Eureka", riep hij fluisterend. „Hier woont een gastvrij iemand, die een uitgeputte intellectueel stellig onderdak zal willen verschaffen".
Zo mompelend haalde hij een knopenhaakje uit zijn zak, en nadat hij zijn mouw had opgerold, ontsloot hij met een verfijnd gebaar het hangslot, zodat de deuren openzwaaiden.
In de donkere hut bevonden zich allerlei afgedankte verpakkingen, die men dikwijls in dat soort gebouwtjes aantreft. Met behulp daarvan bracht hij de wagen in zo'n stand, dat hij zich op zijn gemak in het inwendige kon terugtrekken om het met behulp van een daar staande kaars te onderzoeken.
„Een goudmijn voor iemand met mijn gaven", hoorde men hem door de vermolmde planken zeggen. „Dat is dat. En nu eens kijken wie hier boven woont".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

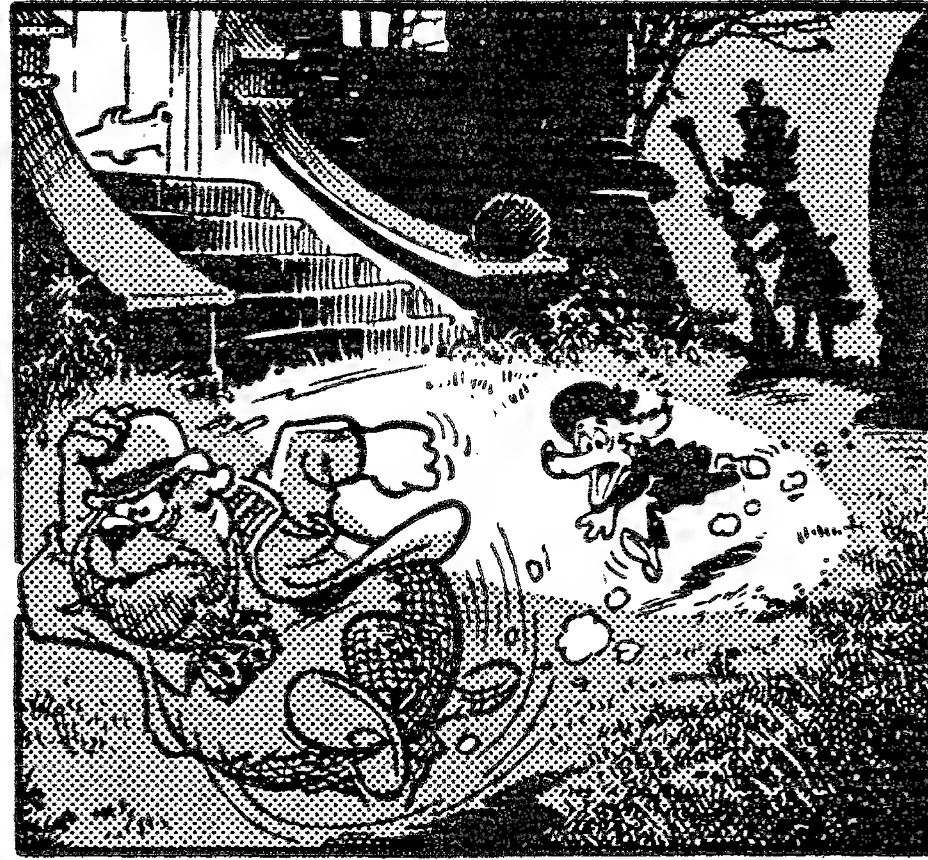

0327 Nadat hij de inhoud van de huifkar had bekeken, sloot de vreemdeling de oude schuur en beklom de heuvel om te zien wie daar woonde. Hij wist dat de eigenaar met vakantie was, en daarom verbaasde het hem een verhuiswagentje voor de stoep te zien staan. En uit de openstaande deuren van het gebouw scheen een helder licht op twee figuren, die ijverig bezig waren met het vervoer van een kistje.
„Voorzichtig, Hiep", zei de grootste. „Het is oude port en die is veel waard".
„Geef mij maar een biertje", hijgde de kleinste. „Ik ben blij dat dit het laatste is, baas. Van verhuizen word je erg moe, maar het is natuurlijk leuk, dat onze lorren- en benenwagen vol dure spullen zit. Weet je zeker, dat het veel gaat opbrengen?"
„Me dunkt", hernam de ander. „Zet dat loewie-katorsstoeltje even naar binnen, jongen, dan kunnen de deurtjes dicht. En laat het denken nu maar aan mij over, ik heb een prima opkoper geregeld. Boter bij de vis".
De toeschouwer, die zag, dat hij op zijn gemak een sigaartje aanstak, trok zich ijlings terug in de schaduwen.

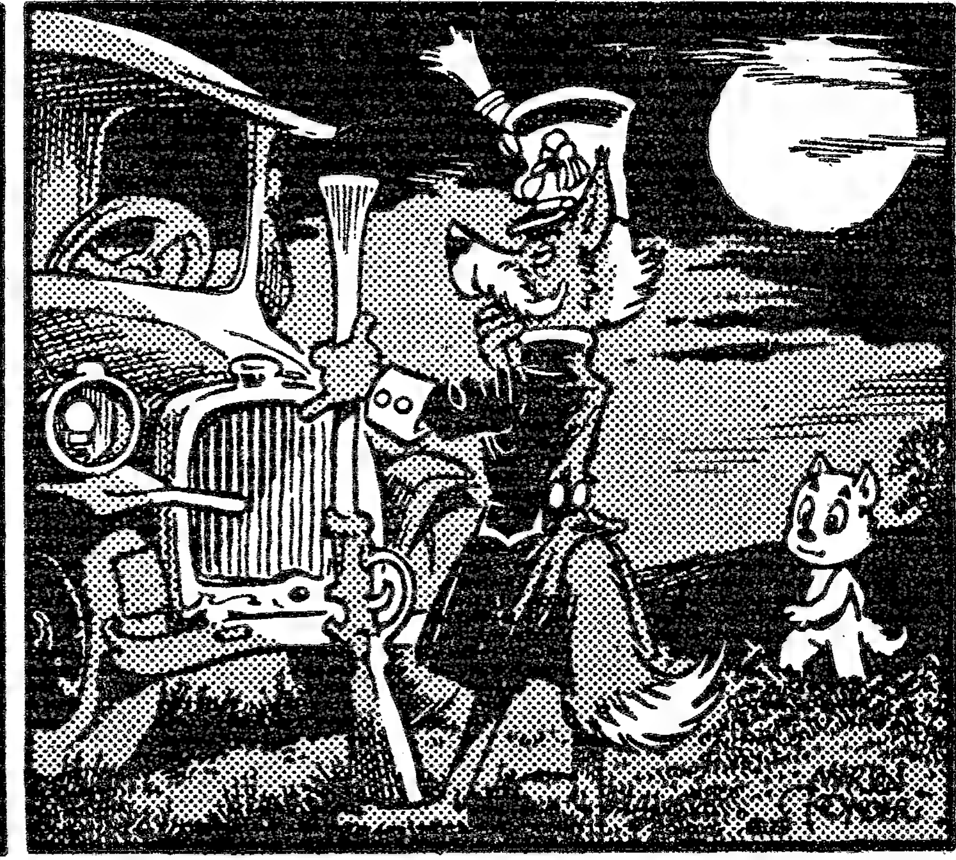
„Een delictum", prevelde hij. „Hier gebeurt ongerechtigheid, die ik niet kan laten passeren".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

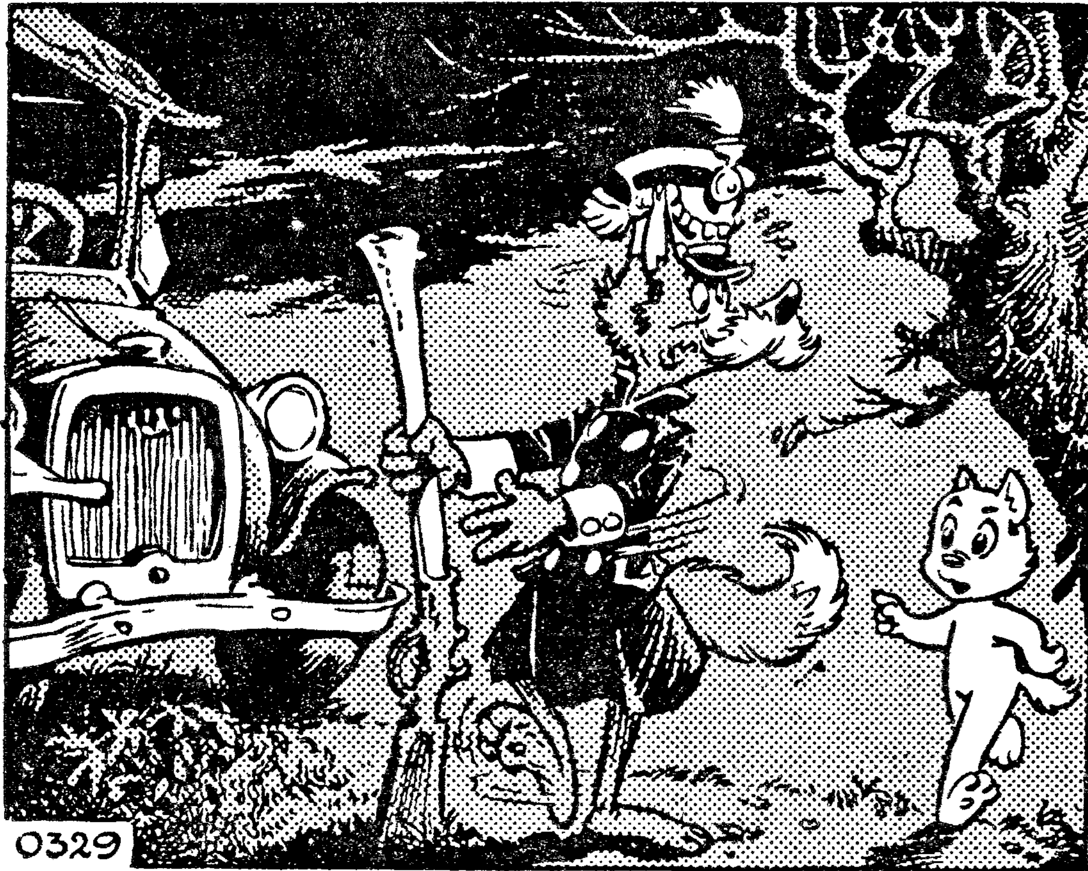

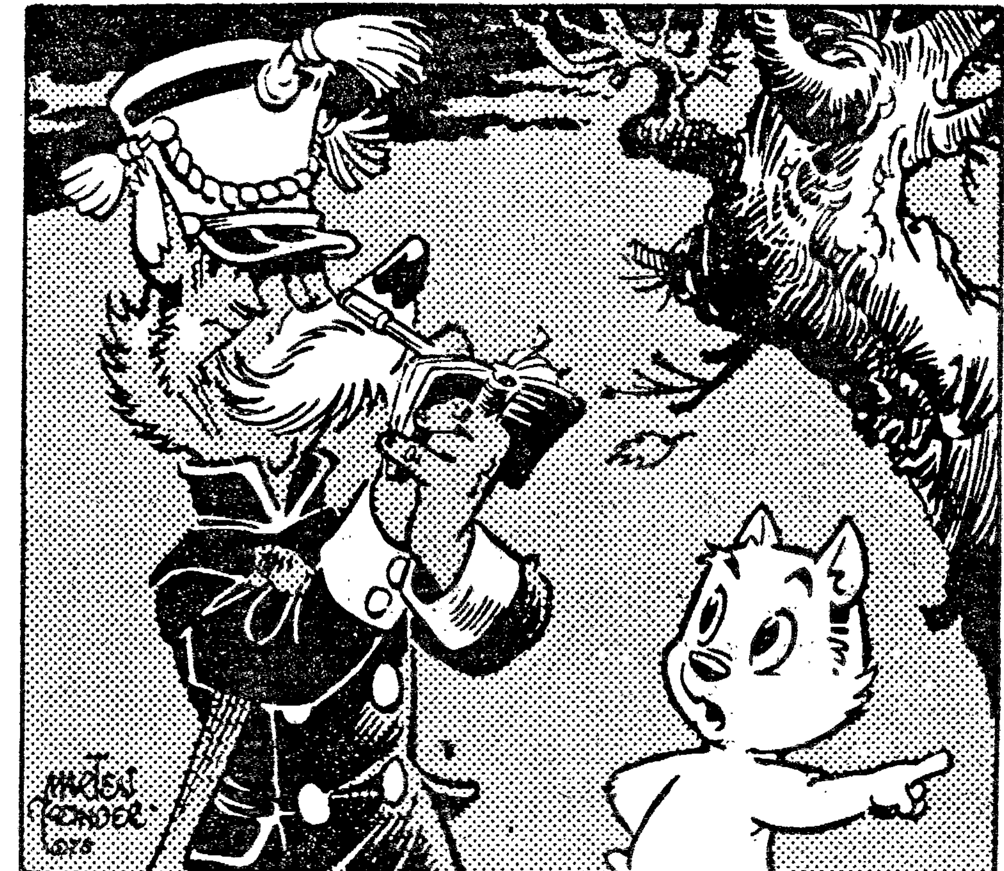

0328 De rover Hiep sloot de deuren van het vrachtwagentje achter de buit en haastte zich naar voren.
„Alles zit erin, baas", meldde hij. „Zullen we gaan rijden? We moeten weg wezen voordat de bolle terug komt, en je weet nooit wanneer dat is". De ander knikte, maar de voldane glimlach bestierf hem op de lippen, toen er plotseling een vreemde stem klonk.
„Op heterdaad", sprak deze bars. „Handen omhoog".
Achter hen had een donkere gedaante onhoorbaar de heuvel beklommen. Het maanlicht fonkelde op de knopen van zijn uniform en op het zware vuurwapen, dat hij drilde, zodat het begrijpelijk was dat de schurken vreselijk schrokken.
„Inspecteur Eerhart, van de Federale Politie!", riep de beambte. „In naam der wet, gij zijt mijn gevangenen!"
De beide deugnieten begrepen dat hun spel uit was en ze zetten het op een lopen om dekking te zoeken. Gelukkig voor hen schoot de inspecteur niet, zoals ze gevreesd hadden. Hij wachtte tot het geluid van dravende voetstappen achter de heuvel verstorven was, en zette toen het musket aan de voet.
„Justitia victoria est", mompelde hij tevreden. „Het recht zegeviert en het is mooi het te dienen. Vooral omdat het me toeschijnt dat hier een welgesteld iemand woont. Eens even kijken, hoe kan ik het beste deze zaak verder aanpakken?"
Hij verviel in gepeins en daardoor merkte hij niet, dat achter hem Tom Poes de heuvel opkwam.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

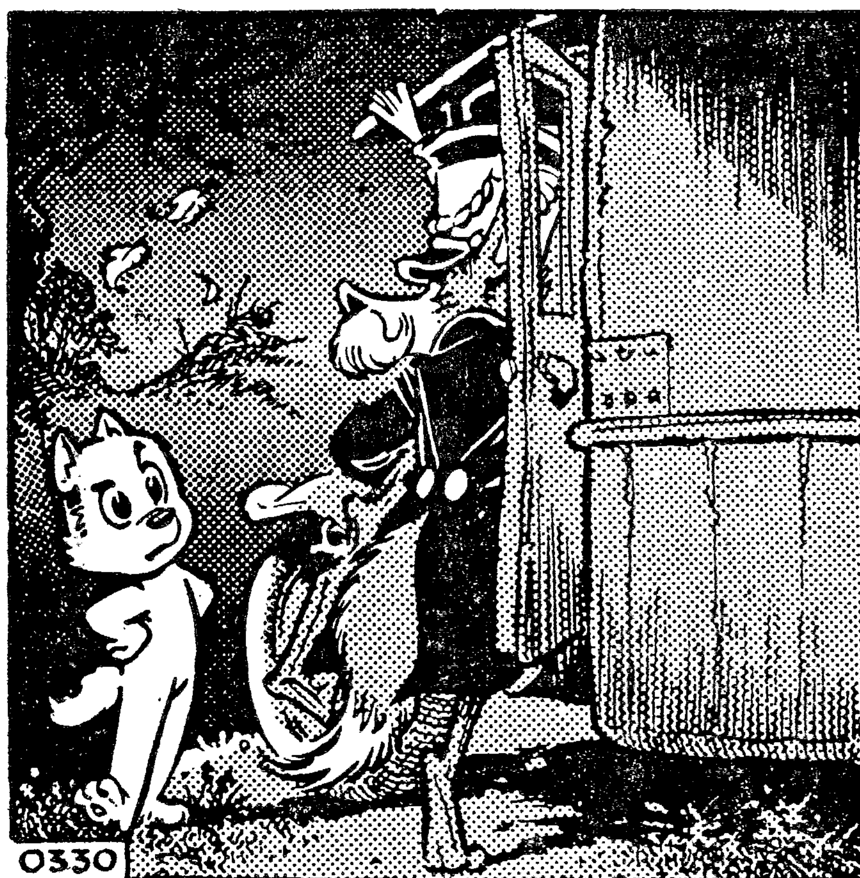

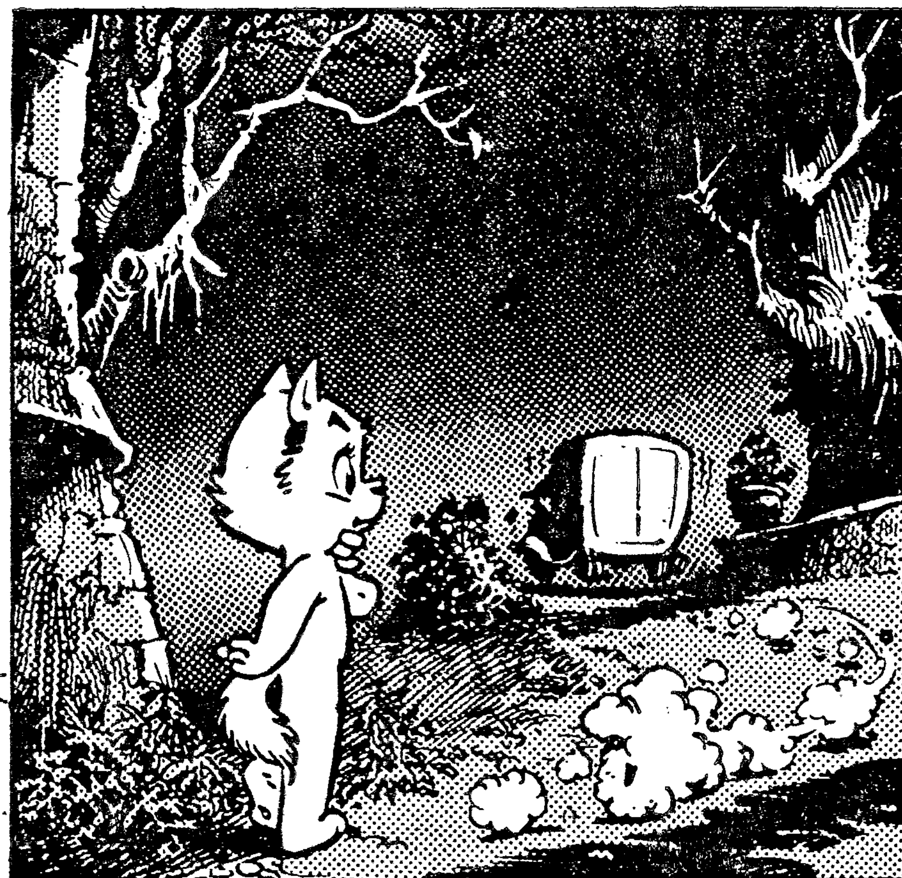

0329 "Wat is hier aan de hand?", vroeg Tom Poes.
De inspecteur draaide zich met een ruk om en zijn gelaat betrok.
"Wat moet dat?", vroeg hij streng. "Heeft men u niet geleerd, dat het ongepast is ouderen te bespieden?"
"Ik bespied niet", zei Tom Poes. "Ik heb heer Bommel beloofd een oogje op zijn huis te houden en daarom loop ik er zo nu en dan eens langs".
"Aha, een buurmanneke. Dat verandert de zaak", gaf de beambte toe. "Er is hier sprake van een grove inbraak per verhuiswagen. Een eigentijdse trend, zoals wij van de Geheime Criminele Dienst zeggen. Ik heb de dieven op heterdaad betrapt, hoewel ze jammer genoeg ontsnapt zijn".
Hij trok een blocnootje uit zijn zak en maakte snel enige aantekeningen.
"Ge kent de eigenaar dus", mompelde hij, al schrijvend. "Wat doet hij voor de kost? Is hij vermogend of is deze behuizing op afbetaling?"
"Heer Bommel doet niet aan afbetaling", zei Tom Poes. "Maar wat heeft dat ermee te maken? Moet u niet achter de dieven aan?"
"Dat doen mijn manschappen", zei de ander uit de hoogte. "Ik ben hoofdinspecteur Eerhart en ik regel de zakelijke kant, baaske. Hoe is uw naam en waar woont ge? En vertel maar eens wat ge van heer Bommel weet".
Tom Poes gehoorzaamde en Eerhart noteerde ijverig alles wat hij zei, terwijl hij gemakkelijk op zijn donderbus leunde.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

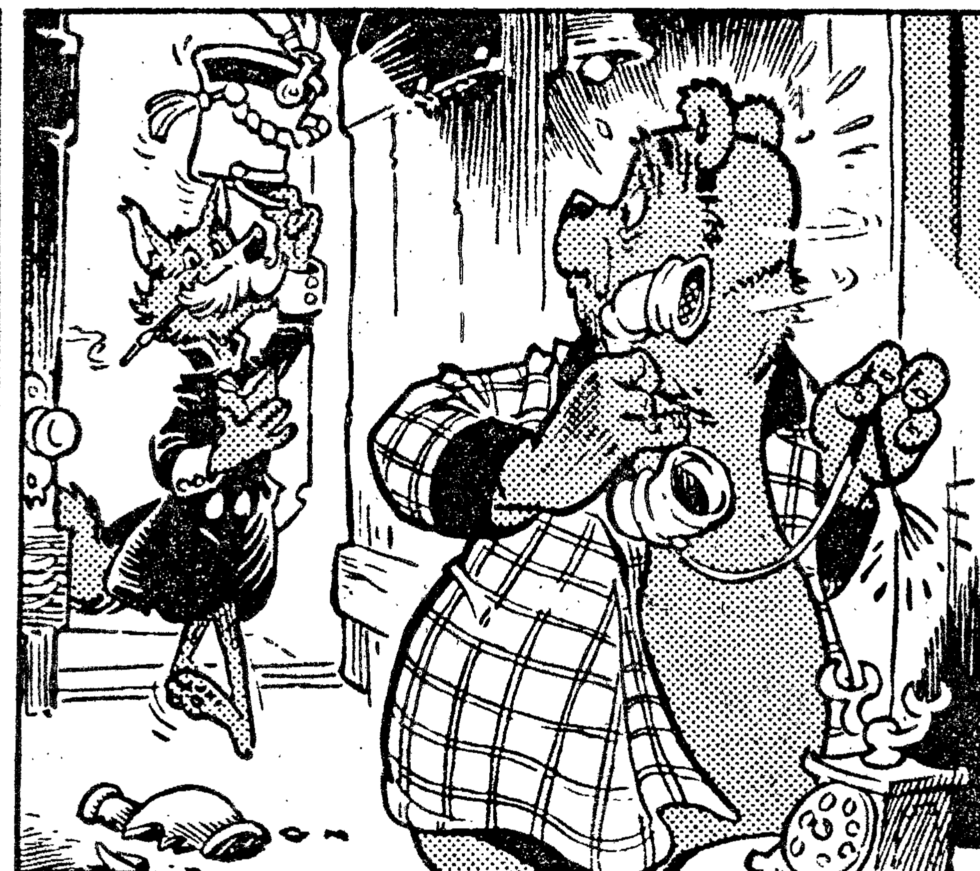
0330 "Dat is dat", zei inspecteur Eerhart, toen hij alles opgeschreven had. "Justitia scribere est, zoals wij latinisten zeggen als er aan het recht gewerkt wordt".
Hij stak het boekje in zijn zak en klom achter het stuur van de verhuiswagen.
"Wat gaat u doen?" vroeg Tom Poes verbaasd.
"Ik moet dit voertuig in beslag nemen", legde de gerechtsdienaar uit. "Het zal ter tafel worden gebracht als bewijsmateriaal. De eigenaar zal er meer van horen".
Hij startte de motor en de oude vrachtauto reed schommelend de nacht in.
"Hm", zei Tom Poes tot zichzelf. "Gelukkig maar dat hij die diefstal in de gaten had. Maar het is wel een vreemde inspecteur, vind ik — en waarom hij met de meubels weggereden is, begrijp ik niet. Dat leeggehaalde huis zal voor heer Bommel niet leuk zijn als hij thuis komt. Ik zal de deur maar sluiten, dat is het enige wat ik doen kan".
Nadat hij dat gedaan had, ging hij naar huis om te slapen en het oude slot lag hol en verlaten in het maanlicht. Pas toen de morgen begon te krieken, naderde er een auto. Het was heer Bommel, die de hele nacht had doorgereden, omdat hij genoeg had van zijn vakantie en fris weer aan de slag wilde gaan.
"Er gaat niets boven een warme haard en een glas oude port", dacht hij, toen hij Bommelstein boven de ochtendnevels zag uitrijzen. "Wat is het toch een prachtig gebouw! Vakantie is goed en wel, maar het is gekkenwerk als men zelf een prettig huis heeft".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

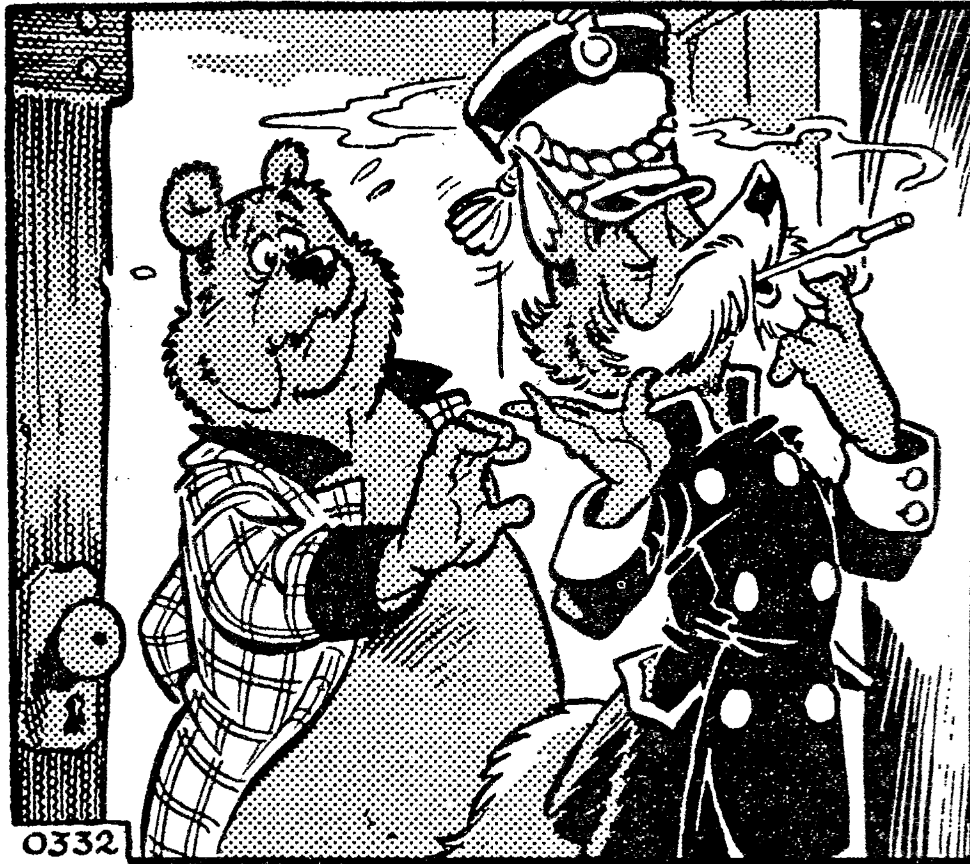

0331 "Zoals de haard thuis tikt, tikt hij nergens", sprak heer Ollie, toen hij de deur opende en zijn kamer betrad.
Maar dat viel tegen. Het vertrek was geheel ledig en de haard staarde hem hol en uitgedoofd aan, zodat de huiswaarts gekeerde heer verwezen naar het hoofd tastte.
"Wat is hier gebeurd?", riep hij uit. "Hoe v-vreselijk! M-mijn voorvaderlijke portretten en mijn antiek-leren stoel. . . Alles is weg!"
Het duurde even voordat hij de schok verwerkt had, maar toen kreeg zijn gewone tegenwoordigheid van geest de overhand en met verwrongen trekken snelde hij naar de hal om de politie te gaan bellen.
Helaas! ook dat was niet mogelijk, want de gewetenloze misdadigers waren er niet voor teruggeschrokken om de draden door te snijden. Verslagen stond hij dan ook met de dode telefoonhoorn in de hand, toen er een zwaar geuniformeerde onbekende binnenstapte.

„Heb ik het genoegen de heer Bommel voor me te zien?", vroeg deze, beleefd groetend. „De eigenaar van dit pand? Mijn naam is Eerhart; hoofdinspecteur van de Voorlichtingsrecherche. Er is hier ingebroken. De daders zijn voortvluchtig, maar door scherp speurwerk hebben wij de hand op het gestolene kunnen leggen en het in beslag genomen. Het is thans opgeslagen in het Rijksmagazijn van Gestolen Boedels. U kunt dus gerust zijn; uw bezittingen zijn veilig".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0332 "G-gerust zijn?!", riep heer Bommel uit. "Hoe kan ik ge-gerust zijn als mijn huis leeg is, terwijl ik dodelijk afgemat van mijn vakantie terugkom, zodat ik recht heb op een gemakkelijke stoel en een brandende haard als u begrijpt wat ik bedoel".

"Ik begrijp u", zei de hoofdinspecteur geruststellend. "Heb maar geen zorgen, waarde heer. Er is reeds een commissie benoemd die uw geval zal bestuderen. Als het een beetje meezit, kunt u uw eigendommen voor Pinksteren terugzien".

"Wat v-vreselijk", stamelde heer Ollie bijna schreiend. "Is daar niets aan te doen? Ik b-bedoel, als heer kan men niet zonder zijn gemakken, omdat men overal alleen voor staat als Joost er niet is en men geen water voor de thee kan opzetten".

"Tja, dat is moeilijk", gaf de heer Eerhart toe. Hij legde het waardeloze telefoontoestel op de grond en ging peinzend op het tafeltje zitten.

"Het is tegen de regels", sprak hij ten slotte. "Maar er zijn uitzonderlijke gevallen. Exeptionus possiblus est, zoals wij eh. . . zoals wij hoofdinspecteurs zeggen als het om geld gaat".

"Ja, ja", riep heer Ollie oplevend uit. "Geld speelt geen rol, bedoel ik".

"Dat treft", mompelde de hooggeplaatste beambte. "Eens zien. . . vermogensafwas, vermeerderd met opspoorgelden en de algemene inflatieverrekening. . .ruw geschat 4765,95 zou ik zeggen".

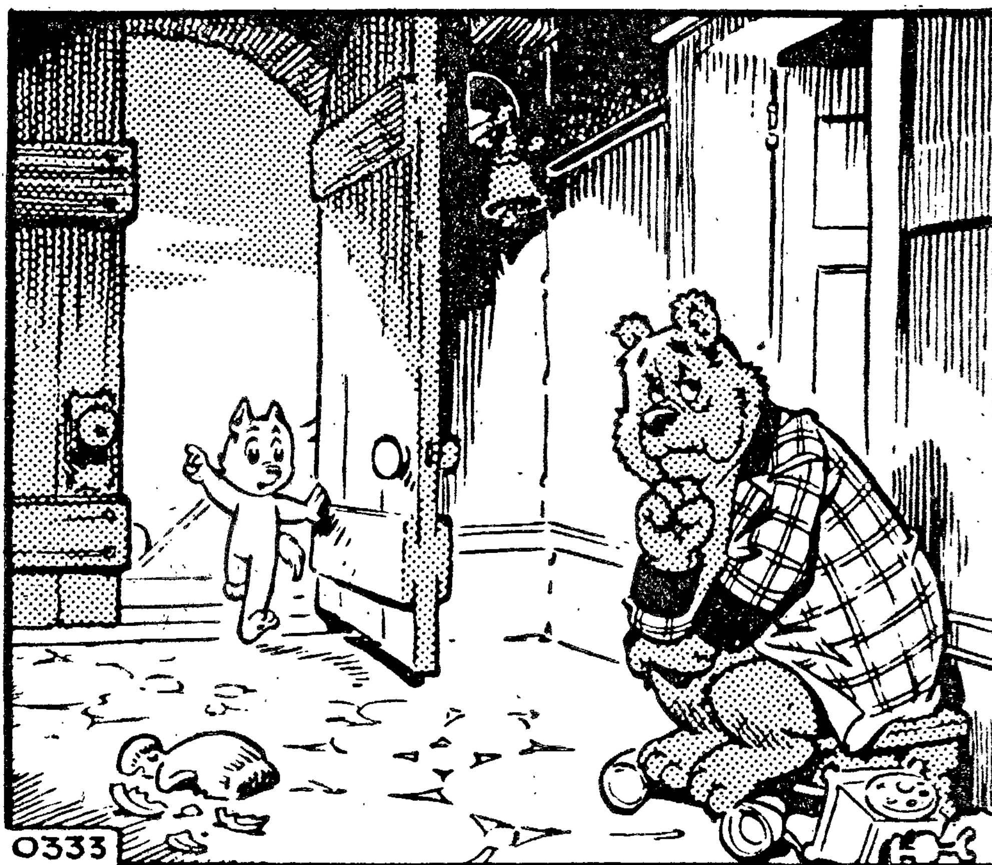
Heer Bommel greep zijn portefeuille, maar de ander wenkte af, toen hij de vreugde van de bestolene zag.

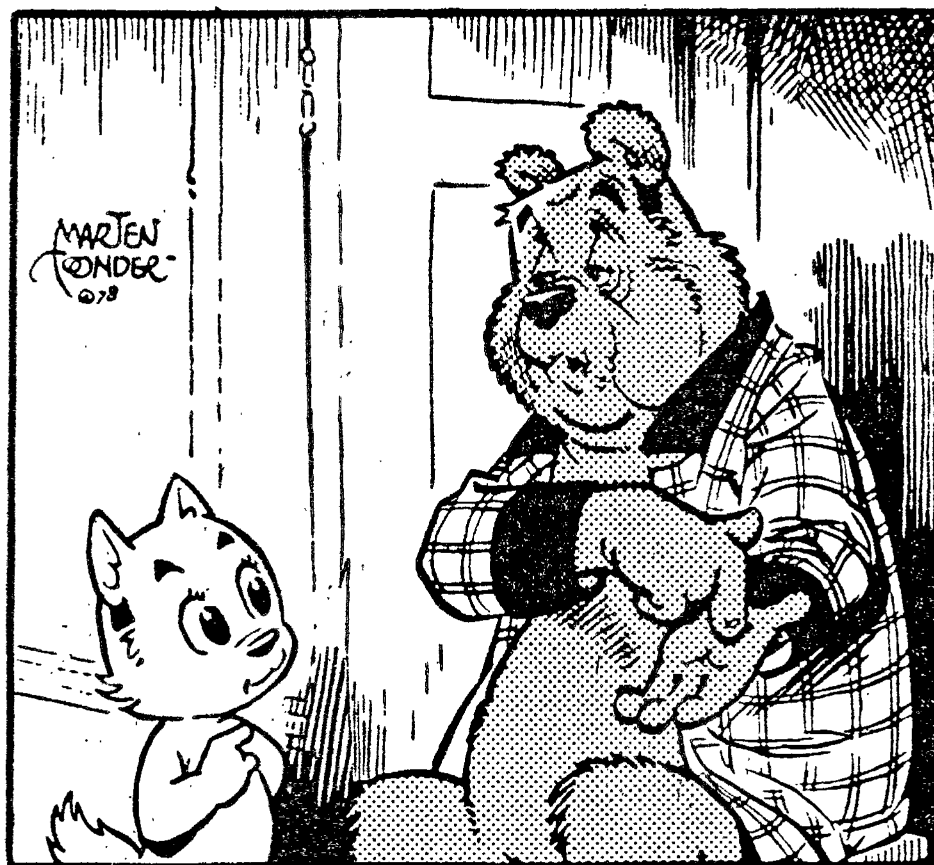
"Niet aan mij betalen", zei hij koeltjes. "Ik ben de opsporingsambtenaar en dat zou tot misbruik leiden. Ik zal u een urgentieverklaring afgeven. U hoort nog van ons".

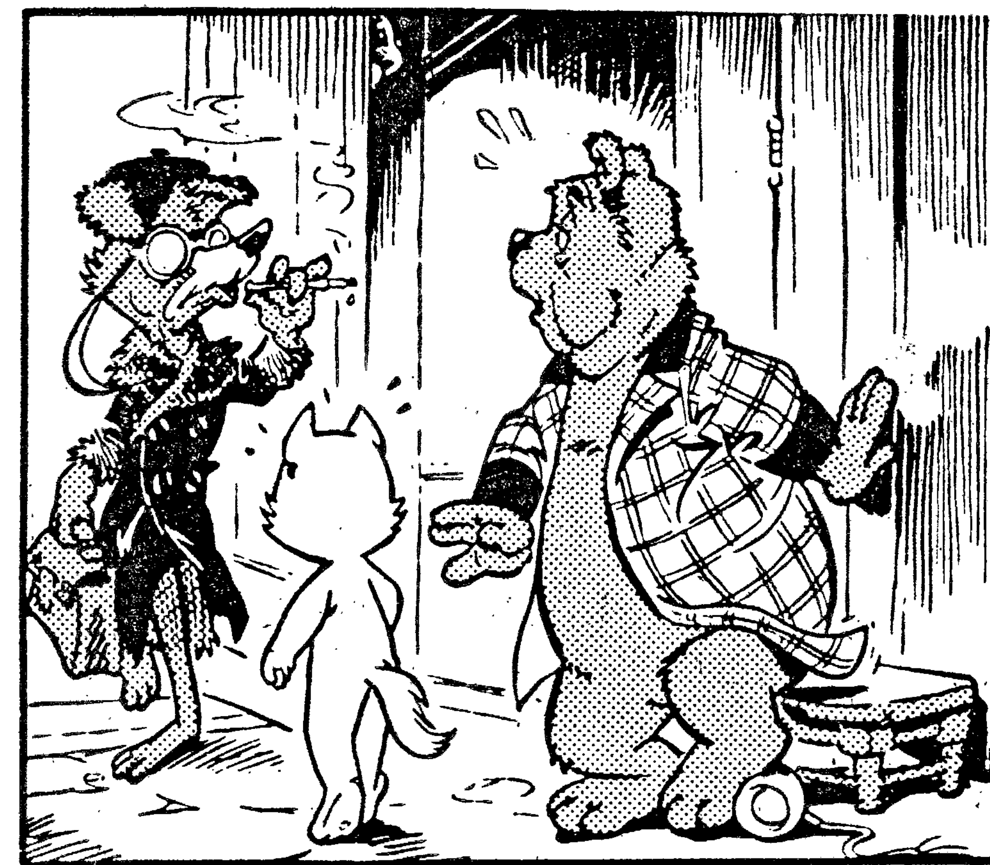
78 12 19

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

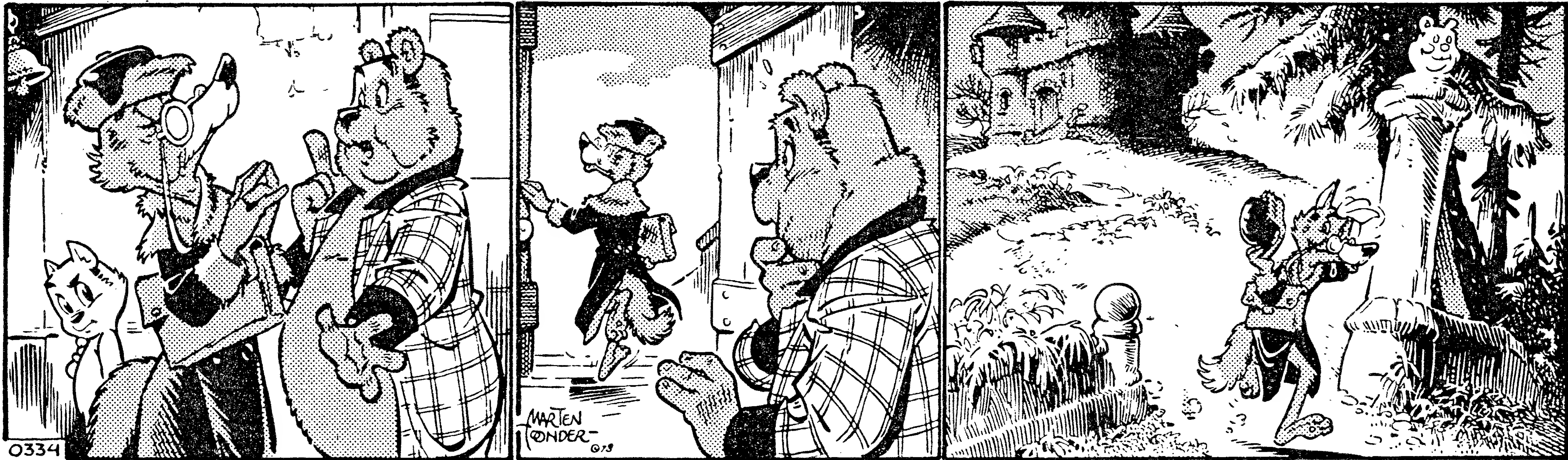

0333. Toen de opsporingsambtenaar vertrokken was ging heer Bommel op het tafeltje zitten, terwijl de wind door de openstaande deur naar binnen speelde.
Hij bleef echter niet lang alleen met zijn zorgen, want Tom Poes was al vroeg opgestaan om poolshoogte te gaan nemen.
„Dag heer Ollie", zei hij. „Het spijt me erg wat er gebeurd is, maar ik kwam gisteravond te laat om er iets aan te doen. Er was een soort inspecteur, die de dieven betrapt had en die ...".
„Ik weet het", onderbrak heer Bommel. „Hij is hier net geweest".
Daarna vertelde hij wat de beambte gezegd had en hij besloot: „Een urgentieverklaring heeft hij beloofd. Maar doordat ik de krant lees, weet ik niet wat dat betekent".
„Hm", zei Tom Poes. „Zou die ambtenaar te vertrouwen zijn?".
„O ja", riep heer Bommel uit. „Hij is strikt eerlijk. Wilde geen cent aannemen. Maar ik vraag me af hoe lang urgentie duurt. En wat moet ik intussen als heer in dit kraakpand?".
„Is dit het urgentiegeval?", vroeg een stem in de deuropening en nu trad er een donker geklede vreemdeling naar binnen.

„Kreukniet", stelde hij zich voor. „Hoofdambtenaar van het Rijksmagazijn voor Spoedgevallen. Hier is een snelle behandeling mogelijk. We moeten dan echter over verschillende drempels heen en dergelijke stappen zijn duurder dan de heer eh ... de heer Eerhart dacht. Wanneer u bereid zou zijn om de opslagkosten ...".
„Natuurlijk", riep heer Ollie opspringend. „Geld speelt geen rol voor een heer in een vervallen positie".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0334. „U wilt uw eigendommen terug hebben", zei de hoofdambtenaar. „Heel begrijpelijk; dat zou iedereen wel willen. Daarom moeten wij ons aan de voorschriften houden; anders wordt het een dolle boel. Iedereen bezit tegenwoordig meer dan hij eigenlijk heeft en dat wordt haarfijn uitgezocht, voordat wij tot uitreiking overgaan".

„Maar al mijn meubelen waren erfstukken", riep heer Bommel uit. „Ze waren écht van mij. Dat kan ik bewijzen, want ik heb de rekeningen bewaard. En als u over de drempels wilt heenstappen, zal ik graag voor de moeite betalen, zodat ik aan mijn eigen tafel mijn ochtendpap kan eten".

„Ja, ja", gaf de ander toe. „Velen met u. Maar dat brengt extra kosten mee. Behalve de 5000 florijnen die commissaris Eerhart noemde, zult u moeten rekenen op een toeslag van 2 ...".

„Het kan me niet schelen", riep de bestolen heer.

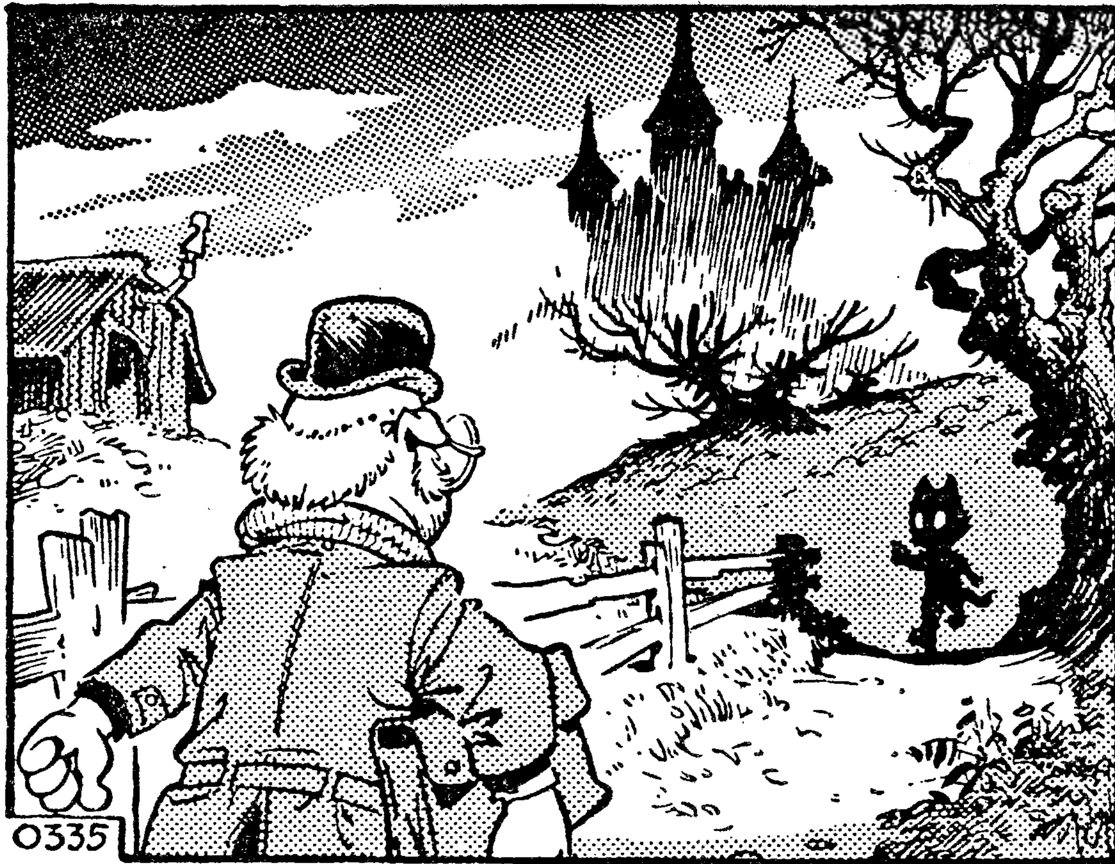
„Of 3000", besloot Kreukniet. „En aangezien u niet op een dubbeltje kijkt, zal ik zien wat ik doen kan".

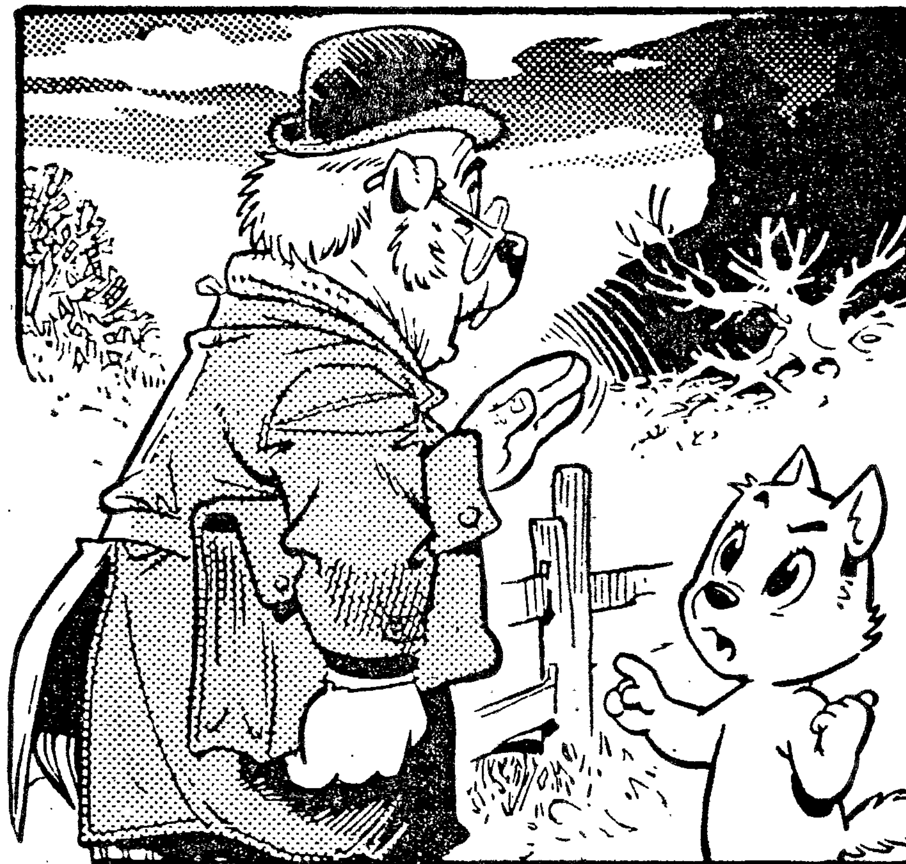
Hij liep de deur uit en daalde de heuvel af. Het was koud geworden, maar dat scheen hem niet te deren, want hij nam zijn muts af en bette zich het voorhoofd.

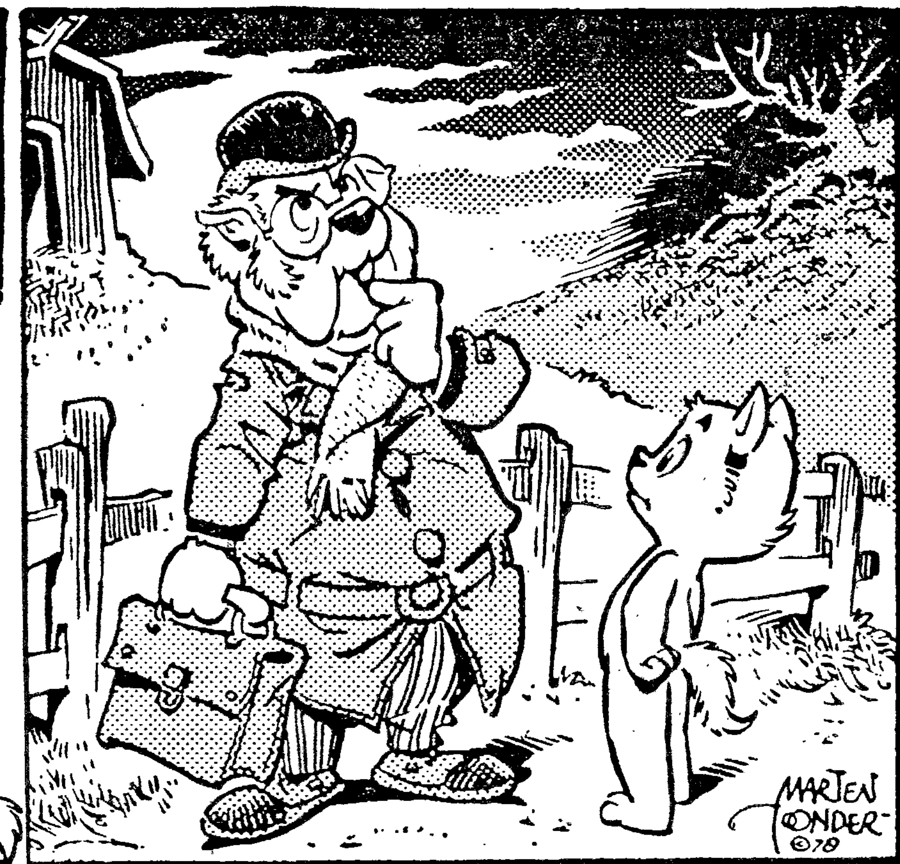
„Een zeer winstgevende zaak, als het goed gespeeld wordt", sprak hij tot zichzelf. „Maar de vraag is: hoe hoog kan men gaan en hoe lang kan het duren? Als de boog te strak gespannen wordt, komen er ongelukken. Mijn gevoel zegt me, dat de tijd voor afhandelen gekomen is, want het gezicht van dat witte baaske staat me niet aan".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

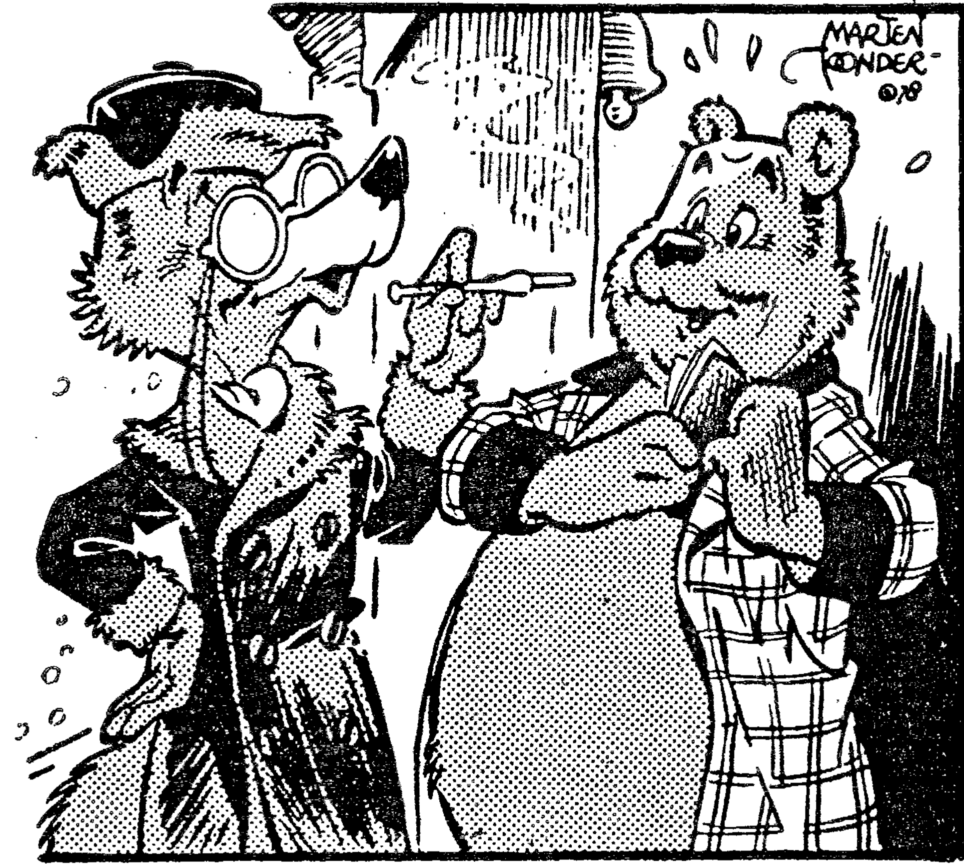
0335 Tom Poes had oplettend toegeluisterd en terwijl heer Ollie vol spanning op de terugkeer van de hoofdambtenaar wachtte, liep hij de deur uit om te proberen ergens inlichtingen te krijgen.
Hij trof het, want op weg naar een telefooncel kwam hij de heer Dorknoper tegen, die zich ijverig door de winterkou haastte.
"Er kon wel eens sneeuw komen", sprak de beambte vriendelijk bij het passeren, maar Tom Poes hield hem staande.
"Kent u de hoofdambtenaar Kreukniet van het Rijksmagazijn voor Spoedgevallen?", vroeg hij.
"Spoedgevallen?", herhaalde Dorknoper bevreemd. "Die kennen wij niet. Als het nu urgentie was.. En van die hoofdambtenaar heb ik nooit gehoord. Ik zou hem zeker moeten kennen, als ambtenaar eerste klasse zijnde. Wat bedoel je?"
Tom Poes legde hem uit wat er gebeurd was, en terwijl hij praatte, betrok het gelaat van de ander.

"Zeer verdacht", zei hij tenslotte. "Dit komt me voor als een ernstig geval van oplichting, subsidair diefstal met geslepen inslag. Ik zal het onmiddellijk aan de politie rapporteren, waar het thuis hoort. En zorg ervoor, dat de heer Bommel de verdachte aan de praat houdt, als die terugkomt. Iemand die zich voor hoofdambtenaar uitgeeft, moet op heterdaad betrapt worden".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0336 Toen de hoofdambtenaar Kreukniet uit zijn woning kwam, was het begonnen te sneeuwen. Hij had zich daartegen gewapend met een sjaaltje en een sigaret, maar omdat zijn maag leeg was, kon hij een huivering niet onderdrukken.
"Ik moet mij reppen", prevelde hij, terwijl hij de heuvel beklom. "Nog één keer zal ik de prijs verhogen, maar dan moet er worden afgehandeld. Ultima penarium est, zoals de ouden vermaanden als men het uiterste uit de kan wilde hebben. Nog één keer".
Tom Poes, die zich naar Bommelstein had teruggehaast om heer Ollie te waarschuwen, zag hem de stoep beklimmen en hij begon te rennen.
De heer Kreukniet merkte hem echter niet op; hij trad de hal binnen, waar heer Ollie hem verkleumd opwachtte, en glimlachte geruststellend.

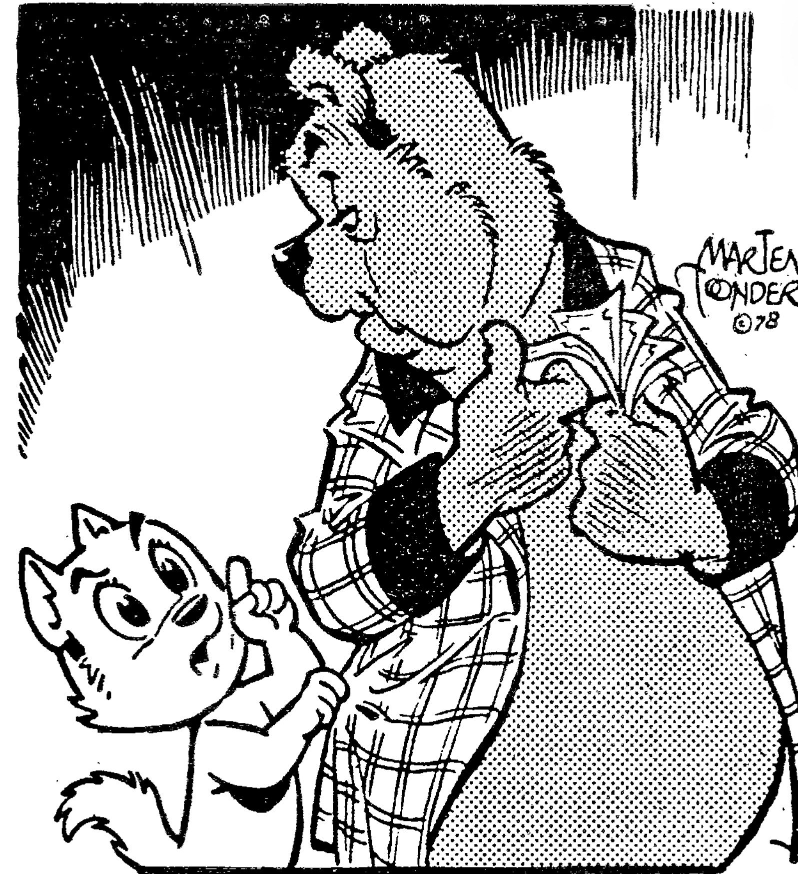
"Ik heb de zaak in der minne kunnen regelen", sprak hij. "Uiterste spoed tegen een toeslag van 10%. Bovendien blijkt u tot de afsplitsbare klasse te behoren, die volgens de nivelleringspolitiek afgetopt moet worden. Dat betekent, dat..."
"Ja, ja", onderbrak heer Bommel ongeduldig. "Ik begrijp het, al begrijp ik niet wat u bedoelt. Als ik mijn omgeving nu maar terugkrijg, kan het me trouwens niet schelen. Hoeveel is het?"

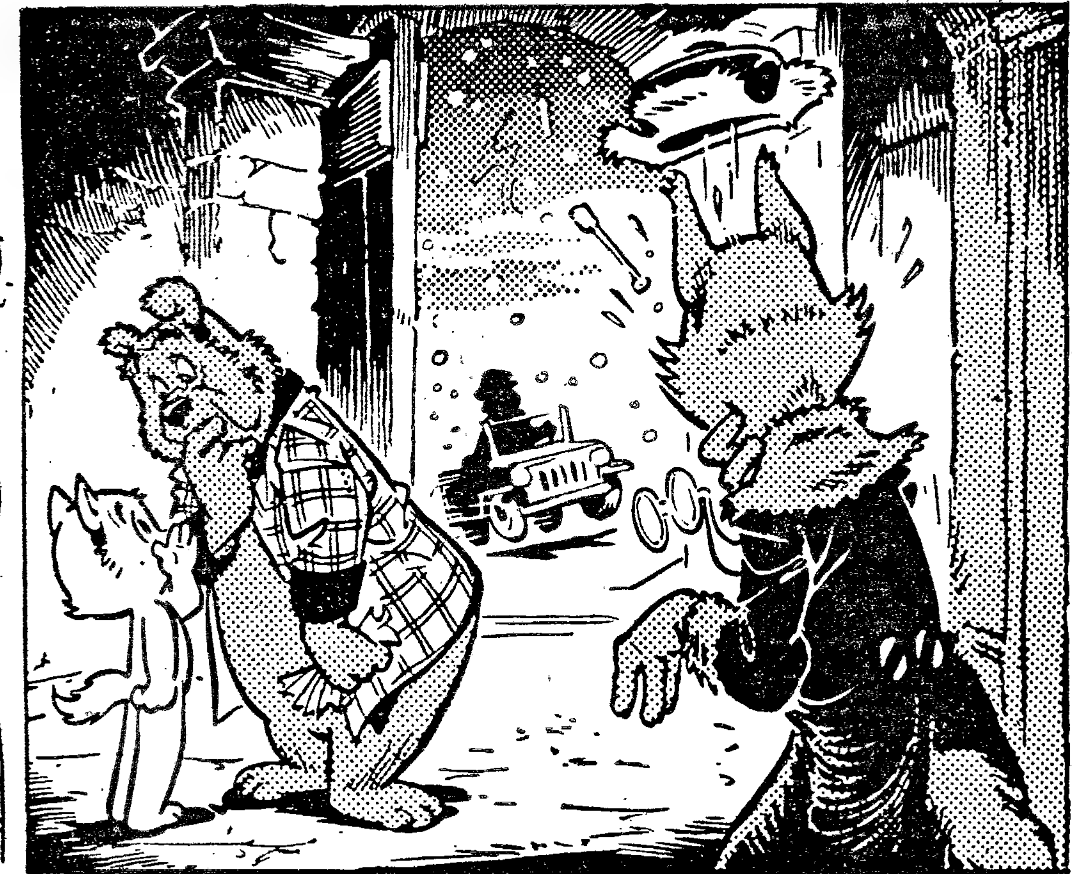
"9753 florijnen en 57 cents", zei de beambte droogjes. "Wanneer u nu op voorhand een toeslag van 500 florijnen betaalt, zal uw boedel vandaag nog afgeleverd worden. Tegen contante betaling, dat spreekt".
"Dat spreekt", gaf heer Ollie toe en hij trok verheugd zijn portefeuille.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

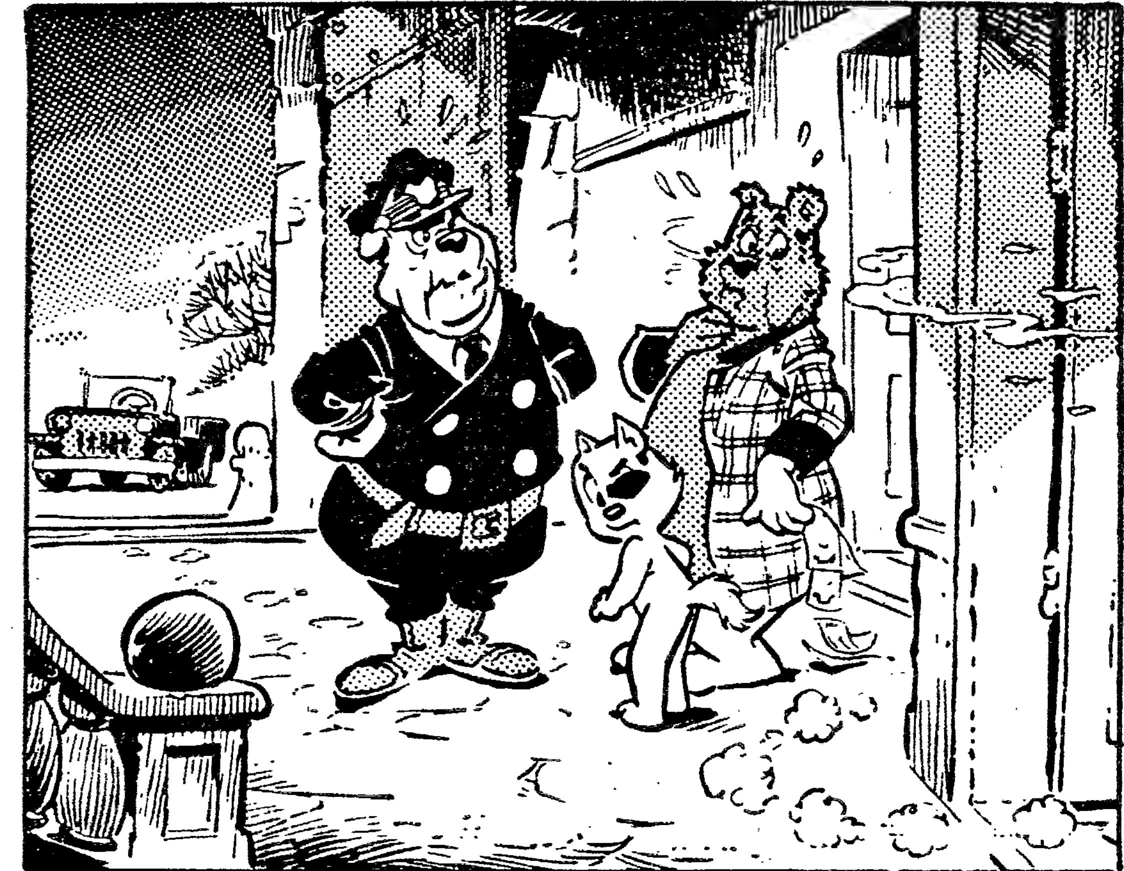
0337 Heer Bommel haalde een bundeltje bankbiljetten te voorschijn en begon te tellen.
"Kijk, dat zien wij, aftoppende ambtenaren, nu graag", merkte de heer Kreukniet goedkeurend op. "Wij hebben een hekel aan wanbetalers, want die staan een vlugge afhandeling in de weg. En wij zijn er nu juist voor spoedgevallen".
Heer Ollie had het te druk met tellen om antwoord te geven en bovendien klonk achter hem plotseling de stem van Tom Poes.
"Wacht even", riep die, "Ik moet u spreken. Het is belangrijk".
"Een ogenblikje", mompelde heer Bommel. "Vierhonderdvijfenzeventig..."
Hij werd nu echter zo krachtig aan de mouw getrokken, dat hij gehinderd omkeek.
"Wat is er toch?", vroeg hij geprikkeld. "Zie je dan niet, dat ik met een spoedgeval bezig ben? Nu moet ik weer opnieuw beginnen".
"U moet niet betalen", fluisterde Tom Poes. "Dit is een oplichter. Ik heb Dorknoper gesproken en die waarschuwt de politie. U moet hem zolang aan de praat houden".
De hoofdambtenaar keek met misnoegen naar het lispelende tweetal en kuchte ongeduldig. Dat witte manneke heeft een slechte invloed op mijn cliënt, zei hij bij zichzelf. Ik vertrouw het niet. En smoezen in gezelschap is onbeleefd.
Toen verstarde hij. Buiten klonk het geluid van een motor en door de openstaande deur zag hij, dat het een politiejeep was, die daar naderde.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0338 Heer Bommel en Tom Poes werden in hun fluisterend gesprek gestoord door het binnentreden van commissaris Bulle Bas.
"Wat is hier te doen?", vroeg deze, een blik door de kale hal werpend. "Ik werd opgebeld door de heer Dorknoper. Hij vertelde me, dat er zich op Bommelstein een sterk geval van oplichting voordeed. Een urgentiegeval, zei hij. Waar gaat het om?"

"Het gaat om mijn inrichting", legde heer Bommel uit. "Toen ik met vakantie was, is alles gestolen, zodat ik helemaal leeg in de kou zit. Maar deze hoofdambtenaar heeft mij in der minne kunnen aftoppen, zodat ik alles terugkrijg, wanneer ik even een toeslag geef en de vermogensafwas betaal, als mijn stoel bezorgd wordt. Mijn kunstwerken, bedoel ik".

"Zo", zei de politiechef langzaam. "Zo. Een vreemd verhaal, Bommel. Alles gestolen, huh? Heb je dat bij de politie aangegeven?"
"Dat kon ik niet, omdat ik met vakantie was, terwijl de telefoon was doorgesneden", riep heer Ollie verontwaardigd. "En het hoefde ook niet, want er was al iemand van de geheime recherche. Die werkt heel wat vlugger dan uw gewone politie, als u begrijpt wat ik bedoel. Deze hoofdambtenaar was er vanmorgen vroeg al".
"Zo", herhaalde de heer Bas fronsend. "Vlugger dan de gewone politie, huh? En waar is de hoofdambtenaar waar je het over hebt, dan wel?"
"Daar, dat ziet u toch?", riep heer Bommel wijzend. Maar toen hij omkeek naar de plek waar de heer Kreukniet zich bevonden had, was er geen spoor meer van de hoge beambte te bespreuren.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

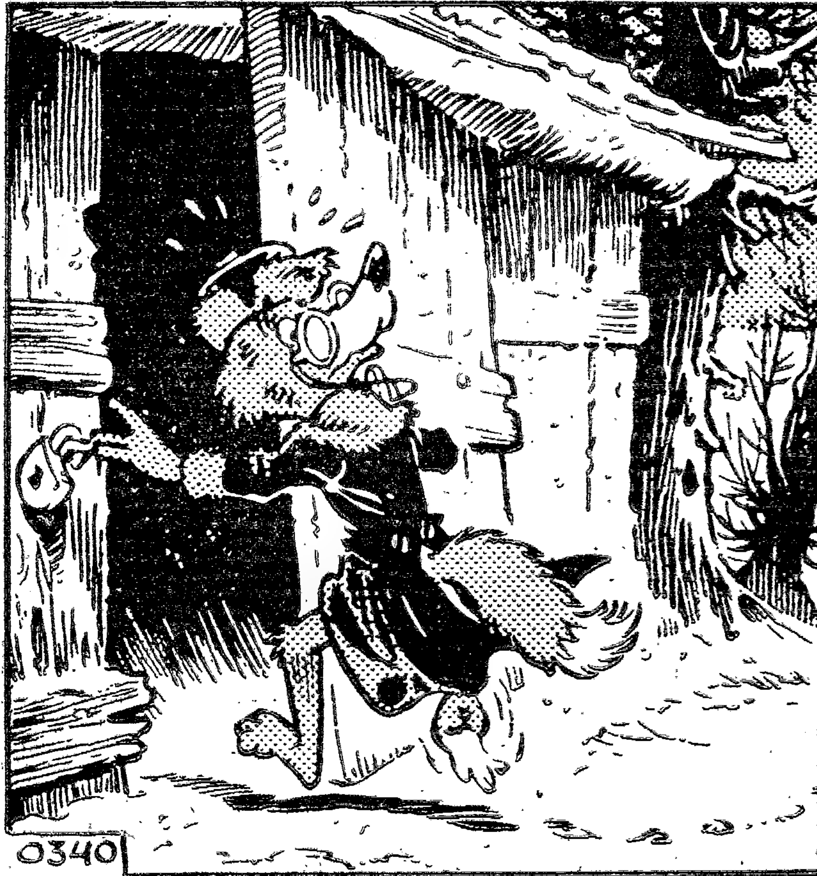

0339 „H-heer K-kreukniet is er niet meer", stamelde heer Ollie ontdaan. „Daarnet was hij er nog en nu is hij weg".
„Ik hoorde een raam openschuiven", zei Tom Poes. „We moeten buiten gaan kijken".
Maar de commissaris schonk geen aandacht aan zijn woorden. „Het is een vreemde zaak", verklaarde hij. „Een geval van oplichting, zei de heer Dorknoper. Nu ik erover denk... Jullie houden de politie toch zeker niet voor de gek? Dat is zwaar strafbaar, Bommel! Ik zal deze zaak onderzoeken, geloof dat maar. Je hoort er nog van".
Hij stapte in zijn jeep en reed weg zonder zich aan het geroep van heer Bommel te storen. Maar het geval hield hem zo bezig, dat hij niet laten kon het aan de markies de Cantecler te vertellen, toen hij de edelman inhaalde. Deze luisterde aandachtig, terwijl er een vermaakte glimlach op zijn gelaat verscheen.
„Parbleu", sprak hij. „Ik ben blij, dat ge u niet laat misleiden door deze eh... deze Bommel. Zijn verhaal is natuurlijk een pecadille van iemand die boven zijn stand geleefd heeft en zijn boedel naar de lommerd heeft moeten brengen".
„Maar waarom maakt hij het zo ingewikkeld?", vroeg de politiechef zich af. „Met die verzonnen hoofdambtenaar en die geheime recherche?"
„Gewoon een verzinsel", zei de markies afwenkend. „Dat soort lieden wil altijd zijn gezicht bewaren".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0340 De heer Kreukniet had Bommelstein overijld verlaten door het raam van de eetkamer en snelde de heuvel af.
„Dat is lelijk misgelopen", sprak hij hijgend tot zichzelf. „Magnificus Caducus est, zoals klassieke hoofdambtenaren uitriepen als zij door de mand vielen. Ik heb dit spel te hoog gespeeld. Als ik genoegen had genomen met een eenvoudige afzetbelasting, zou ik nu tenminste een ontbijt kunnen nuttigen. Maar gelukkig staan mij nog andere wegen open door het bezit van een theateruitrusting". Met deze gedachte bereikte hij een schuurtje dat vervallen tussen de bomen lag en verdween in het inwendige.
Een poosje was het stil, doch toen klonk in de verte het ijle geluid van kinderstemmen en daar naderde een familiegroepje door de neerdwarrelende sneeuw. Het was de moeder met haar beide zoontjes, die trouwe lezertjes zich nog wel zullen herinneren. Maar de gestalte die nu uit de schuur kwam, had hen niet direct in de gaten.
„Het moment is aangebroken om een privé-detective in de arm te nemen", mompelde hij, terwijl hij zijn pijp aanstak. „Beambten zijn tegenwoordig niet te vertrouwen, maar een beroemde speurder..."

De knal van een klapbes onderbrak zijn overwegingen en toen hij geschrokken omkeek, zag hij mevrouw Troggel achter zich staan.
„Daar heb ik je", sprak het vrouwtje. „Als ik je nodig heb, kom ik je wel halen, dat zei ik al".

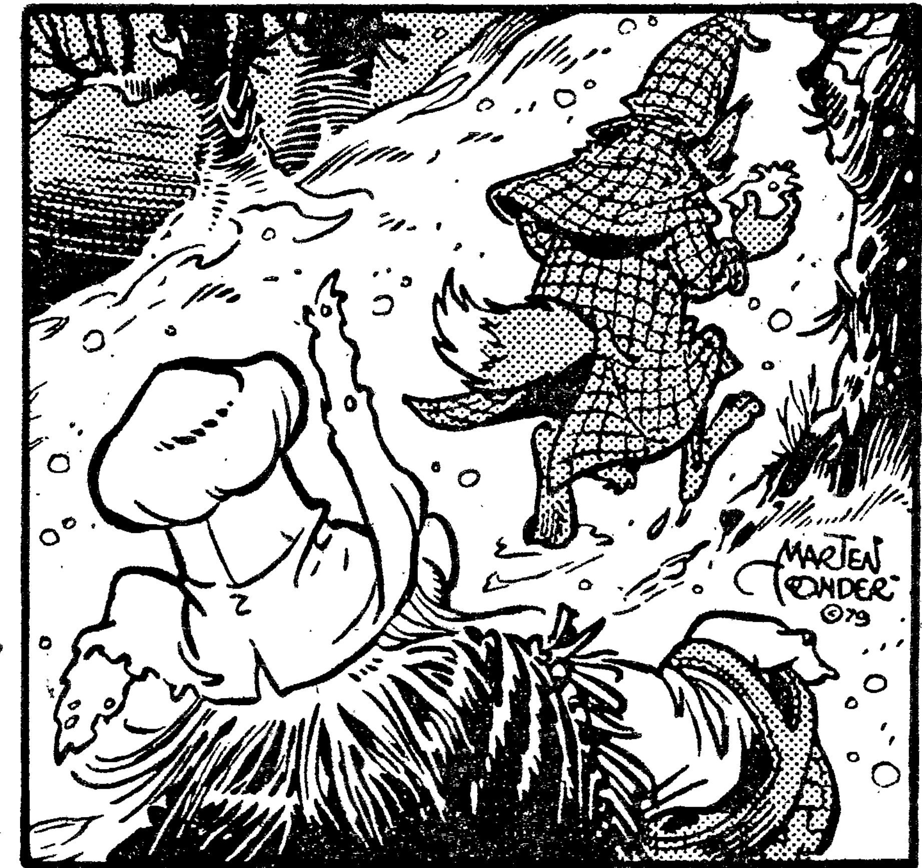
781230

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0341 „Ik wil meer over de toekomst weten", sprak het wijfje, terwijl ze de detective bij de jas greep. „Daar komt de vader van mijn kinderen vandaan en daar gaan de toeteloerissen naar toe. Dat zei je zelf. Daarom heb ik ons uitstapje wat langer gemaakt, met dit mooie weer. Om jou te halen".

„Straks, straks", zei de ander, zich losrukkend. „Ik weet niet waar u het over hebt. Ik ben de beroemde speurder Bonafiet en ik heb u nog nooit gezien".

Zijn blik viel op de mand die mevrouw Troggel aan de arm had en er verscheen een peinzende uitdrukking op zijn gelaat.

„Maar als u een hapje eten voor me hebt", vervolgde hij milder, „dan zal ik u over een half uurtje te woord staan. Ik moet nu eerst een belangrijke zaak oplossen".

„Ik weet niks van bonnefiet", zei de oude dame. „Jij bent die toekommer uit het bos. Maar een stukje zwirkvlaai kan je wel krijgen. Die groeit vanzelf weer aan, als de jongens hem eenmaal aangestoken hebben. Hij is zo lekker maaiig, hè? Als je maar zorgt, dat we vannacht onderdak hebben".

Ze gaf hem een rafelig stuk voedsel uit haar karabies en er met tegenzin in happend besteeg de beroemde detective de heuvel.

„Bah", mummelde hij. „Het is ver gekomen met een gestudeerd criminoloog als hij zijn nood moet lenigen met dergelijk gevoeg. Maar iemand zal er voor betalen, of mijn naam is niet Bonafiet".

790102

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0342 De criminoloog beklom de stoeptreden van Bommelstein en belde aan. Hij hoefde niet lang te wachten, want de deur werd onmiddellijk geopend door heer Bommel, die op het punt stond uit te gaan.
„Ik ben niet thuis", sprak deze. „Ik bedoel, de jonge vriend heeft me uitgenodigd voor het eten bij een warme kachel. Ach, het is wel ver gekomen voor een heer die...."
„U hoeft mij niets te vertellen", onderbrak de bezoeker. „U mist uw meubilair. Ik ben de beroemde privé-detective Bonafiet en ik zie aan de stoelpootsporen op uw stoep, dat hier niet lang geleden ernstig is ingebroken. Er lag een misdadige jasknoop naast, evenals twee schurkenharen. Welnu, u treft het. Toevallig heb ik een uurtje vrij en ik kan uw gerief opsporen. Tegen een redelijk honorarium natuurlijk".
„Natuurlijk, dat spreekt!", riep heer Bommel oplevend uit. „Kunt u dat werkelijk? Dat opsporen, bedoel ik?"
Hij tastte in zijn binnenzak en vervolgde: Zeg maar wat uw honorarium is. Als ik mijn kunstschatten maar terugkrijg".
„7000 florijnen", mompelde de grote speurder afwezig, terwijl hij zijn gedoofde pijp vuur gaf. „Honderd voorschot en de rest bij aflevering van de gestolen goederen".

Heer Bommel betaalde vol vreugde het gevraagde voorschot en terwijl hij met nieuwe moed op weg ging naar Tom Poes, bekeek de heer Bonafiet liefdevol het bankbiljet. Daar ging hij zo in op dat hij de naderende wandelaar niet opmerkte.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0343 Toen hij de sneeuw onder naderende voetstappen hoorde knerpen, stak de heer Bonafiet het geld haastig in zijn zak en keek om.

„Tiens, een detective wed ik", sprak de edelman, die achter hem stond. „Ik ben de markies de Cantecler de Barneveldt en deze bouwval bevindt zich binnen het gezichtsveld van mijn buiten. Wat zoekt ge hier?"

„Ik ben de speurder Bonafiet", verklaarde de ander, een rookwolk uitblazend. „Als u ooit leest, moet u van mij gehoord hebben. Ik heb op mij genomen de huisraad op te sporen die hier gestolen is".

„Ge verdoet hier uw tijd, amice", waarschuwde de markies. „Deze eh... Bommel heeft u alleen gehuurd om een rookgordijn op te trekken. Hij is bankroet, zijn goederen zijn in de lommerd en deze ruine is thans een kraakpand, waartegen ik het stadsbestuur zal waarschuwen. Noblesse oblige".

„Aha!", riep de detective uit. „U spreekt het Gallische dialect, hoor ik! Nobilitas lux, roepen wij latinisten uit, als de adel gouden woorden spreekt. Een kraakpand, zei u toch?"

„Zo noemt het grauw een gebouw als dit", legde de ander ontdooiend uit. „En men neemt het bargoens gauw over, als men veel leest".

Hij kwam niet verder, want zijn toehoorder snelde met een korte groet de heuvel af. De edelman keek hem verbaasd na.

„Parbleu", prevelde hij. „Mijn woorden moeten hem te denken hebben gegeven".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0344 Mevrouw Troggel stond bij de schuur op de terugkomst van de heer Bonafiet te wachten en ze begon juist ongeduldig te worden, toen de scherpe speurder haar in grote haast passeerde.
„Nog één ogenblikje", riep hij in het voorbijgaan. „Nu zullen we aan de toekomst en uw onderdak voor de nacht werken".
Hij verdween in de duisternis van de keet en het vrouwtje zette een hand aan de mond om haar ravottende kinderen te roepen.
„Bij moeder komen!", schreeuwde ze met een stem die de sneeuw deed smelten. „Die rooie toekommer gaat iets doen! Hoor je me, Tier? Als je niet direct komt, krijg je een labberdoedas".
De ventjes staakten hun spel en naderden nieuwsgierig. Nu, ze hoefden niet lang te wachten, want reeds trad er een figuur uit het hok die gekleed was in een vechtjas en een zonnebril.
„Dat staat je goed, met die lange haren", zei het wijfje. „Zo leuk ouderwets, hè? Hoe komen we nu in de toekomst?"
„Ga maar mee", zei de nieuwaangekomene. „De toekomst ligt vóór ons, als je kinderen maar hun best doen en bij elkander blijven. Eén is géén, onthoud dat goed. Maar met z'n allen kunnen we wat bereiken. Samenwerking. Groepsgeest. Daar komt het op aan. Dus hoog het bord en knallen met de bessen. En verder maar 'Rabarber' roepen. Zo hard mogelijk. Ik zorg voor de rest".
„Raar", merkte de oude dame op. „Dat soort dingen deed Troggelrik nooit en hij kwam toch van de toekomst".
„Dit is voor een ouderwetse toekomst", legde de ander uit. „En je wilt toch een onderdak voor vannacht hebben? Nu, dat kan alleen maar zo. Extremus proficiat, zoals wij eh... wij ongestudeerde jongeren zeggen".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0345 De markies had nog even bij het leegstaande slot verwijld om te schatten wat het op zou moeten brengen en daarop begaf hij zich nadenkend huiswaarts.
Hij was echter nog niet ver gekomen, toen hij een luid geschreeuw achter zich hoorde. Dit stoorde de edelman natuurlijk en toen hij geërgerd omkeek, zag hij tot zijn ontzetting een wanordelijke groep de heuvel beklimmen. Boven het onbestemde getier uit klonk het geroep van 'Honger! Onderdak!' En omdat de betoging zich vastberaden in de richting van Bommelstein bewoog, begreep de heer de Cantecler meteen hoe laat het was.
„Par exemple", prevelde hij verbleekt. „Daar is Jan Rap met zijn maat en een spandoek. Het is dus zo ver. En ik heb nog geen tijd gehad om de autoriteiten te verwittigen. Hier moet ik ingrijpen!"
Hij keerde terug op zijn schreden en beklom op zijn beurt het pad dat naar het oude gebouw leidde.
Het was echter reeds te laat. De leider van de menigte had met een knopenhaakje de deur open gemaakt en de actievoerders verdwenen schreeuwend naar binnen.
„Wacht eens even!", riep de markies met doordringende stem. „Dit verbied ik! Door uw optreden verminderen alle panden in de omtrek in waarde. Verdwijn, voordat ik de politie informeer!"

„Wat moet je, mafkikker?", schreeuwde de belhamel van het bordes. „Verdwijn zelf. Dacht je, dat wij latinisten geen dak boven ons hoofd nodig hebben? Per agitat non creperum; zo is dat".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0346 In de woonkamer was mevrouw Troggel doende een achtergelaten stoel tot brandhout te verwerken, terwijl het geknal van klapbessen door de holle gangen galmde.

,,Een lekker vuurtje'', sprak ze, toen de pandkraker binnentrad. ,,Dat zal het hier gezellig maken. En hoor de kinderen eens een pret hebben!''

,,Erg gezellig'', beaamde de aangesprokene. ,,Maar ik zal er niet van genieten, want ik moet me nu een poosje terugtrekken''.

,,Trek maar terug'', gaf het vrouwtje toe. ,,Ik weet je toch wel te vinden. En denk eraan wat je beloofd hebt. Je gaat me de toekomst wijzen, want ik wil wel eens zien waar mijn man vandaan kwam. Daar kom je niet onderuit, rooie toekommer''.

,,De toekomst? Natuurlijk wijs ik die'', zei de ander waardig. ,,We zijn er al eigenlijk aan begonnen. Maar ik moet even rustig nadenken hoe hij verder gaat en dat valt niet mee. Trouwens, mijn naam is eh..... Quaatbloet, en niet toekomer''.

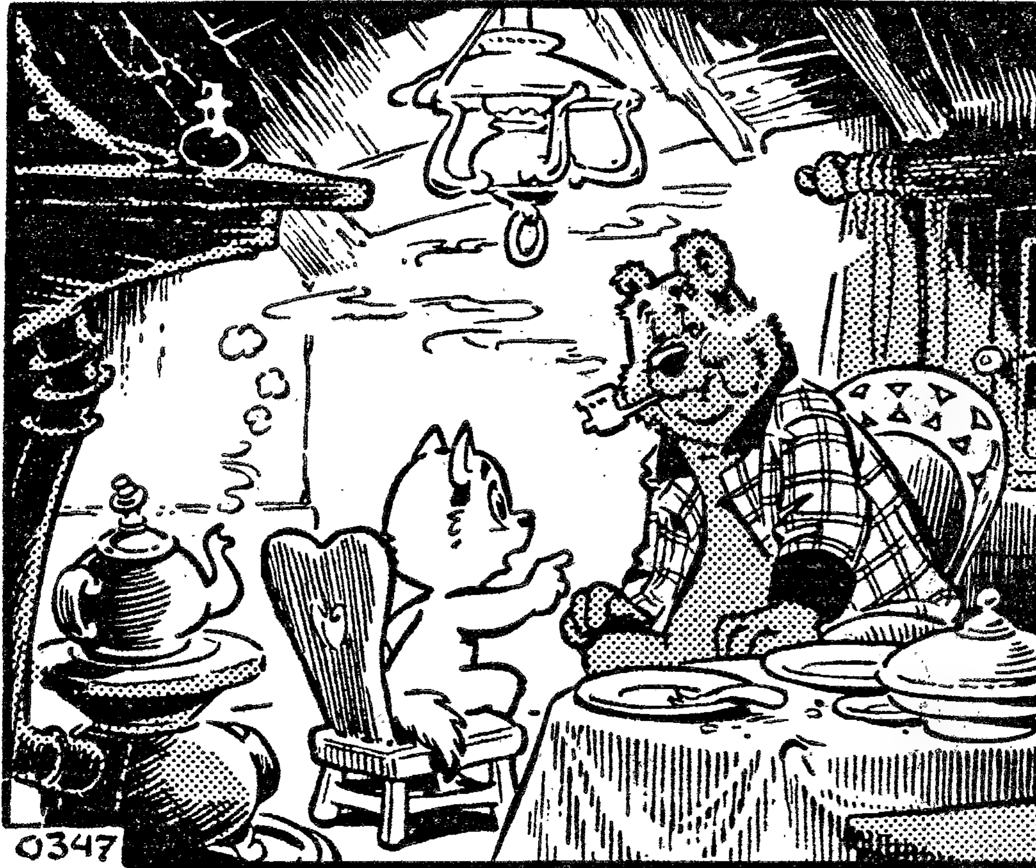
,,Je naam kan me niet schelen'', riep de dame. ,,Als je maar opschiet. Ik wil op tijd weer thuis zijn''.

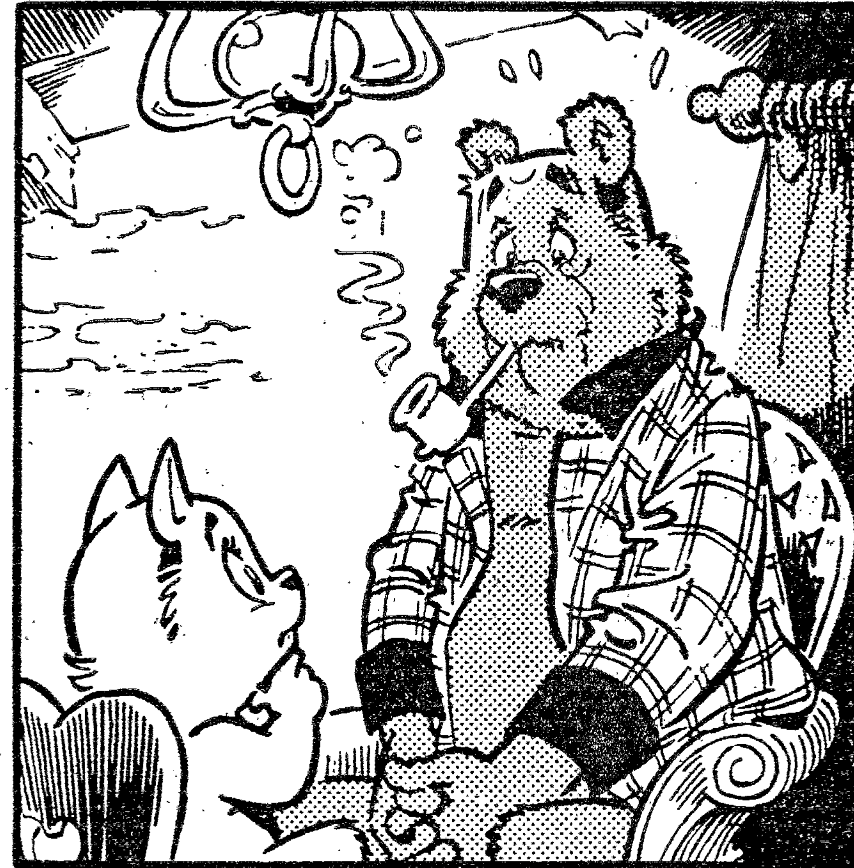
Ze brak krakend een poot doormidden en Quaatbloet verliet zorgelijk het oude slot.

,,De toekomst zien en dan op tijd weer naar huis'', mompelde hij. ,,Heel moeilijk voor een geschoold denker. Het ziet ernaar uit, dat het morgen een drukke dag wordt. Zoveel spoedeisende zaken heb ik zelden aan het hoofd gehad''.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

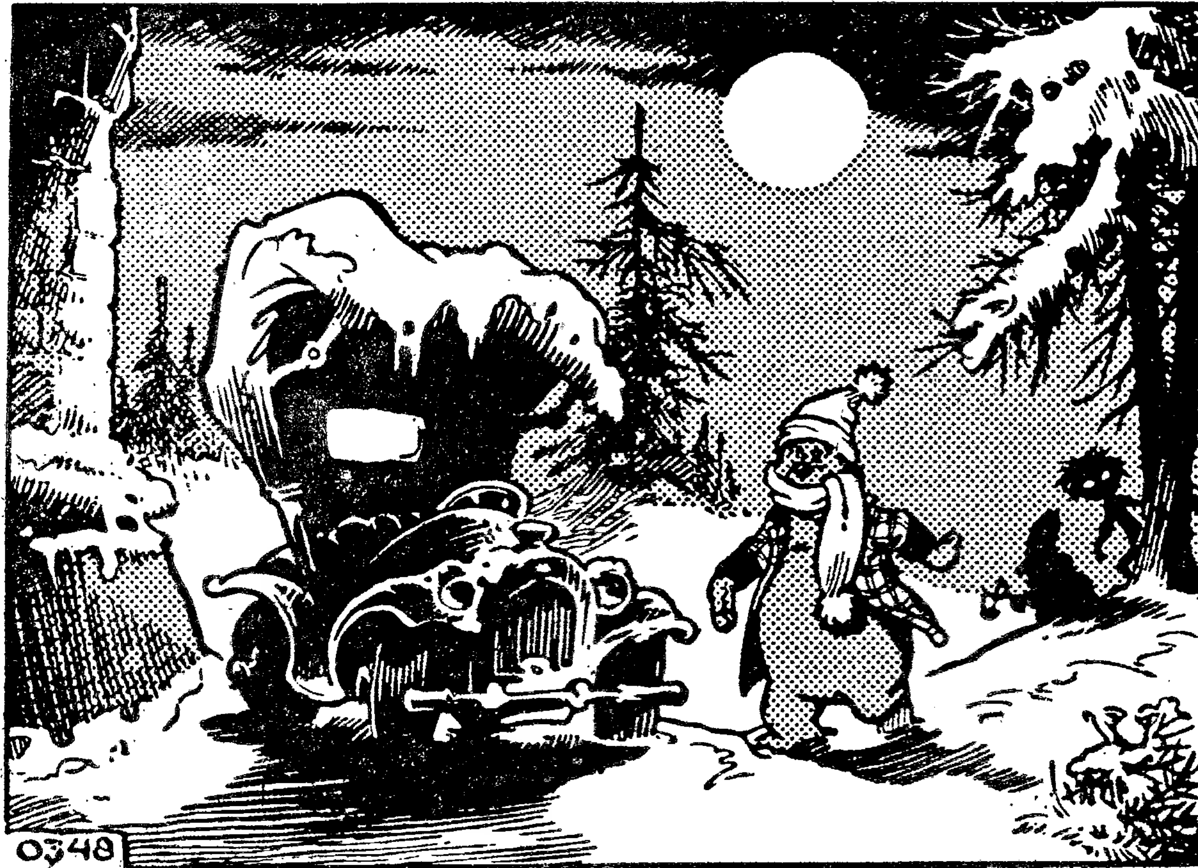

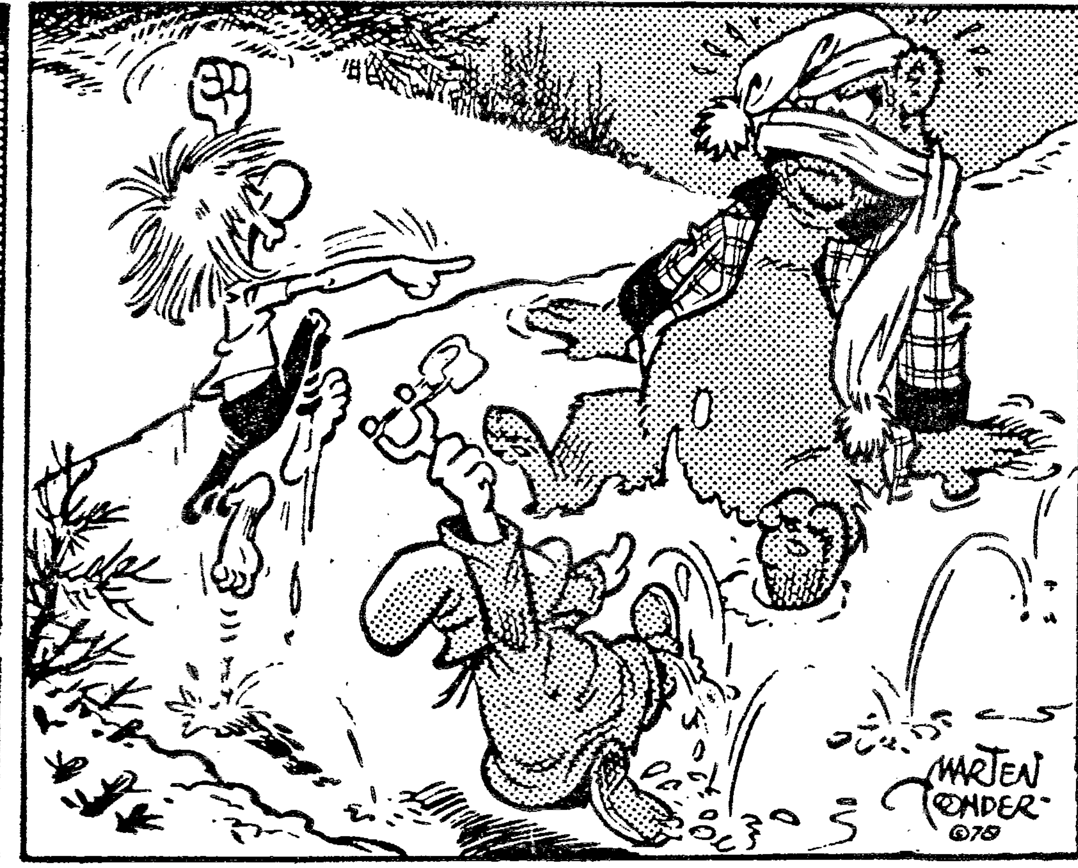

0347 Heer Bommel zat in de warme kamer van Tom Poes en voor het eerst die dag kwam hij een beetje tot zichzelf.
„Het eten was lekker", prees hij. „Eenvoudig, doch voedzaam. Heb ik je trouwens al verteld, dat ik een beroemde detective in dienst genomen heb? Hij kwam toevallig langs en zag aan de tafelsporen, dat er lelijk ingebroken was. Nu, toen heb ik hem een voorschotje gegeven, zodat hij direct aan het werk kon gaan...".
„Een voorschot?", herhaalde Tom Poes wantrouwend. „Hebt u het adres van die speurder? Het is dom om de eerste de beste zo maar geld te geven. Het was natuurlijk een gewone zwerver."
„Een zwerver? O nee!", riep heer Ollie verontwaardigd uit. „Het was de wereldberoemde detective Bonnefiet en hij praatte zelfs Latijn!".
„Hm", zei Tom Poes, „Latijn? Dat geeft te denken. Hebt u de Oude Schicht bij Bommelstein laten staan? Dat is gevaarlijk, want hij kan gemakkelijk gestolen worden. U kunt hem beter hier halen".
Heer Bommel ging met een schok rechtop zitten en zijn gelaat versomberde. „De Oude Schicht gestolen", herhaalde hij. „Stel je voor! Denk je dat werkelijk? Ook dat nog. Ach, de wereld schijnt snel slechter te worden, zodat het niet meevalt voor een heer om mee te komen, als je begrijpt wat ik bedoel".
Zuchtend wikkelde hij zich in zijn sjaal en nadat hij zijn ijsmuts had opgezet, stapte hij de sneeuw in om zijn kostbaar voertuig te gaan redden.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

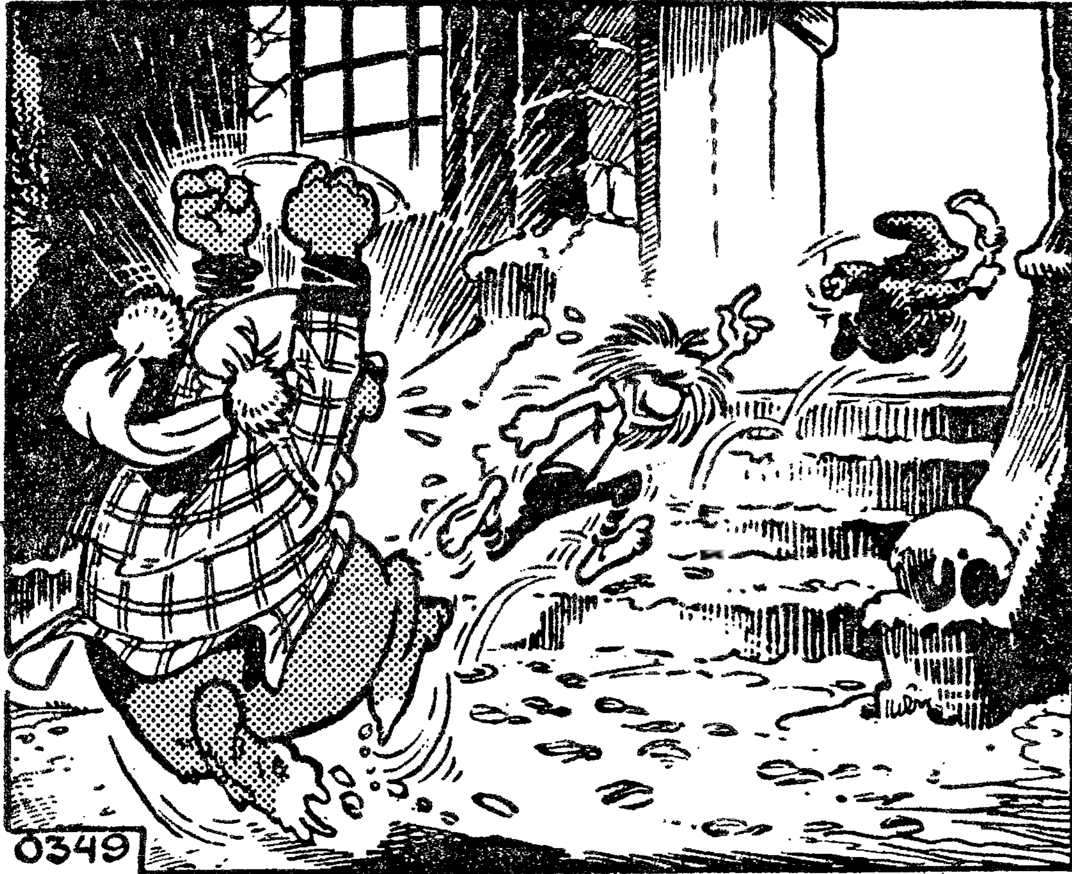
0348 Toen heer Ollie Bommelstein naderde, zag hij tot zijn opluchting, dat de Oude Schicht nog steeds bij de toren stond, waar hij hem had achtergelaten.

,,Gelukkig'', mompelde hij. ,,Niet gestolen. Dat leed is mij tenminste bespaard gebleven. Ach, dit is altijd een keurige herenbuurt geweest tot mijn huis is leeggedragen. Erger kan het niet worden, bedoel ik''.
Hij vergiste zich echter, want achter hem schoolden Tier en Luur samen. De bengels mochten van hun moeder nog een uurtje buiten spelen in het mooie weer en omdat ze behoefte hadden aan wat aanspraak schoot Tier een klapbes onder de prevelende voorbijganger.

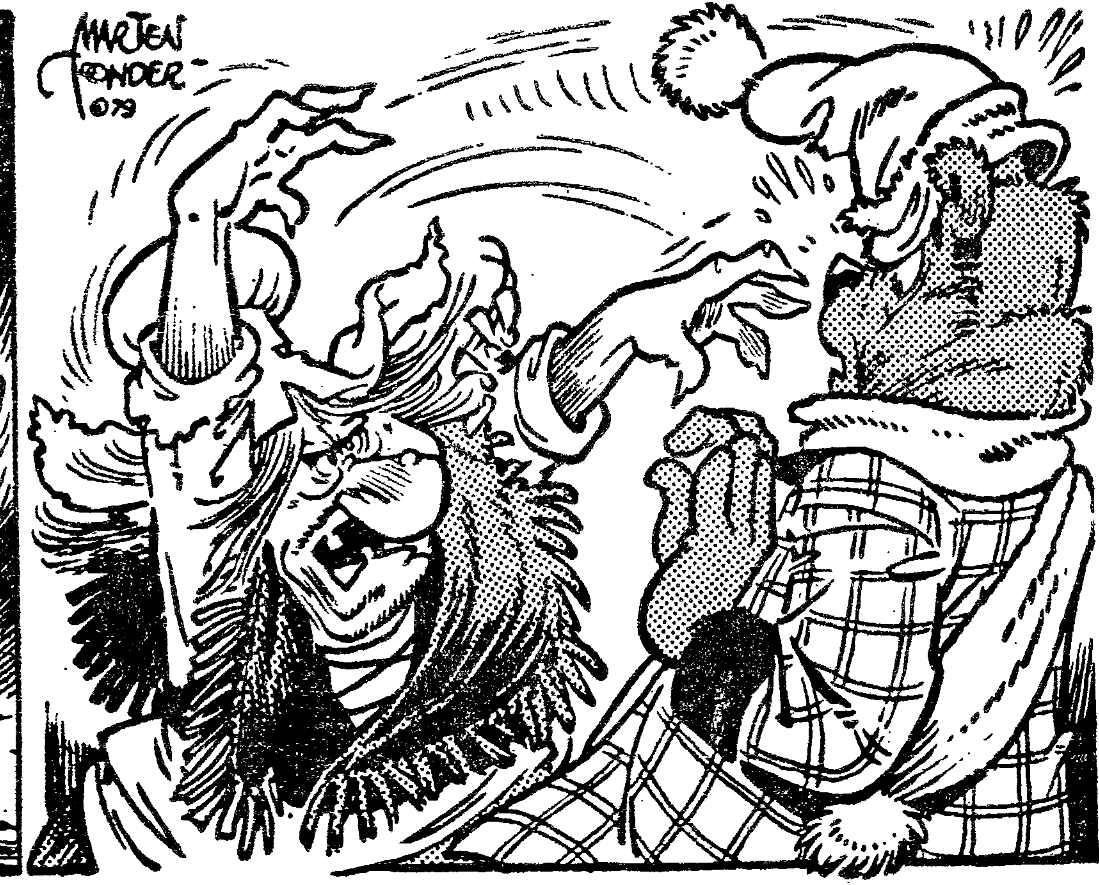
Deze snakenstreek zal trouwe lezertjes geen verrassing bieden, maar voor heer Bommel was het een schok. Toen de sneeuw onverwacht ontplofte, sprong hij dan ook een gat in de nachtlucht en kwam zo zwaar op de grond neer, dat het hem donker voor de ogen werd. Toen hij zijn bouffante echter naar beneden trok, werd hij het tweetal gewaar, dat juichend om hem heen sprong, en hij begreep, dat zijn lijdensweg nog niet ten einde was.
,,W-wat b-betekent dat?'', stamelde hij. Doch hij werd overstemd door blijde kinderstemmen, die Waawaawaaa en ,,Jij bent 'm!'' riepen.
,,Dit is de laatste druppel op het vuur'', sprak de beschoten heer tot zichzelf. ,,H-het is meer dan zelfs ik verdragen kan''. En met deze gedachte schoot zijn gemoed vol, zodat hij paars uit de witte wade oprees.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0349 Toen Tier en Luur hun slachtoffer sidderend van toorn uit de sneeuw omhoog zagen komen, begrepen ze dat hij geen kindervriend was, en ze zetten het op een lopen. Heer Bommel was echter zo door het dolle heen, dat hij hen dicht op de hielen zat en zijn ontstemming verdiepte zich, toen ze de stoep van Bommelstein opdraafden. De deuren stonden wijd open en uit de hal scheen een warm lichtschijnsel naar buiten.
„Wat moet dat?" riep heer Ollie met overslaande stem. „Dit is mijn huis! Ik b-bega een ongeluk!"
De rakkers verdwenen joelend in het inwendige, maar toen de verblinde heer hen wilde volgen, trad er plotseling een dame uit zijn woonkamer, die hem ruw tot staan bracht.
„Inbreek...inbrekers", stamelde de kasteelheer uitdovend. „M-mijn huis. Ik zal..."
„Wat zal je?", krijste het vrouwtje. „Ik zal je leren mijn poeteloerissen uit te schelden. En dit is mijn huis. Een onderdak totdat we naar de toekomst gaan. Dat zei die rooie. Ga weg, jij. Met jou wil ik niet aanpappen".
Heer Bommel slikte moeilijk, maar hij kreeg geen kans uitdrukking aan zijn gevoelens te geven.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

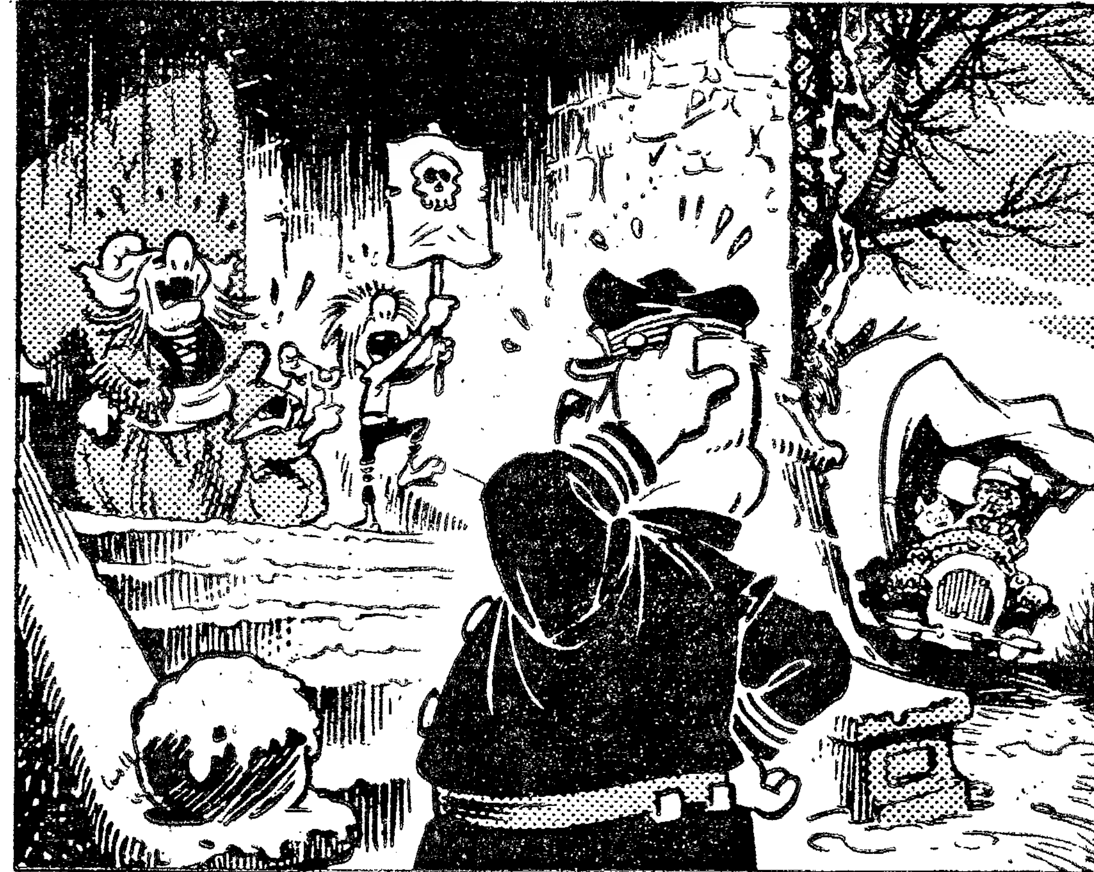
0350 Tom Poes stond in zijn deuropening, toen heer Bommel zich moeilijk uit de Oude Schicht losmaakte. Gebogen strompelde hij door de sneeuw en toen hij het huis bereikt had, zocht hij steun tegen de deuropening.
"Wat is er gebeurd?", vroeg Tom Poes deelnemend. "Bent u gevallen?"
"Ge-gegooid", stotterde heer Ollie bijna schreiend. "Geworpen. D-door een dame die geen dame was. Uit mijn eigen huis, zodat ik mij lelijk verstuikt heb, terwijl er op mij geschoten is en men mij heeft meegedeeld, dat mijn huis nu van haar en haar familie is."
"Het is gekraakt", zei Tom Poes begrijpend.
"Dat heb ik niet gezien", hernam heer Bommel moedeloos. "Het was nog heel, maar dat zal wel niet lang meer duren met die wilden, die ik in mijn slaapkaner hoorde schieten".
"Hm", mompelde Tom Poes. "Dat is een tegenvaller. Bommelstein stond natuurlijk leeg en daardoor...."
"Daar is niets natuurlijks aan!" riep de bezochte eigenaar huilerig. "Het was vol met kostelijk antiek en andere herinneringen uit de tijd dat ik nog gelukkig was. Alleen tob ik rond, zodat ik van de regen in de sloot val. En wat doet de politie? Waar is Joost?"

"Die heeft nog vakantie", zei Tom Poes.
Heer Ollie vermande zich. Hij rechtte de rug en riep, terwijl hij een vuist balde, uit: "Maar ik neem het niet langer! Ik zal het gerecht ter hand nemen. Tot in de bovenste lagen als het moet. Ha! Men zal de ijzeren toorn van een Bommel leren kennen".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

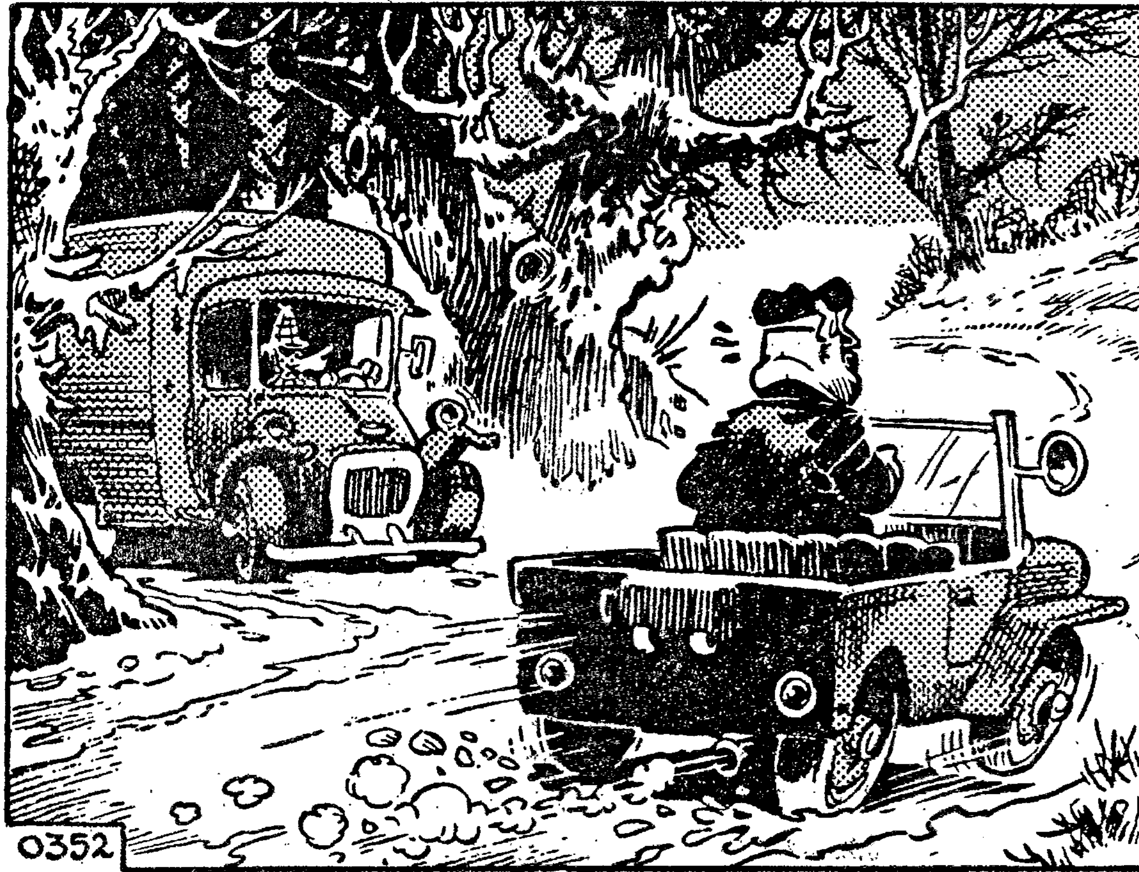

0351 De volgende morgen reed heer Bommel met Tom Poes naar de dichtstbijzijnde telefooncel en belde de burgemeester op.
"Die heb ik goed de waarheid gezegd. Geklaagd, bedoel ik", sprak hij, toen hij weer naar buiten kwam. "Ik heb hem zo hard aangepakt, dat hij onmiddellijk hulp beloofd heeft, omdat de markies ook al gewaarschuwd had. Toch aardig van de markies, wat jij, jonge vriend?"
"Hm", zei Tom Poes.
"Niks 'hm' ", hernam heer Ollie. "Als ik naar mijn huis ga, wordt er al door een bevoegde instantie een onderzoek ingesteld, zei de burgemeester, zodat je ziet, dat een heer toch nooit helemaal alleen staat".
Dat was inderdaad te merken, want toen de Oude Schicht bij Bommelstein kwam, stond commissaris Bas onderaan de stoep zijn hoofd te krabben. Op het bordes stond moeder Troggel met haar zoontjes luidkeels 'Rabarber' te roepen, terwijl Luur zijn aansprekende tekening zwaaide en Tier met klapfruit schoot.

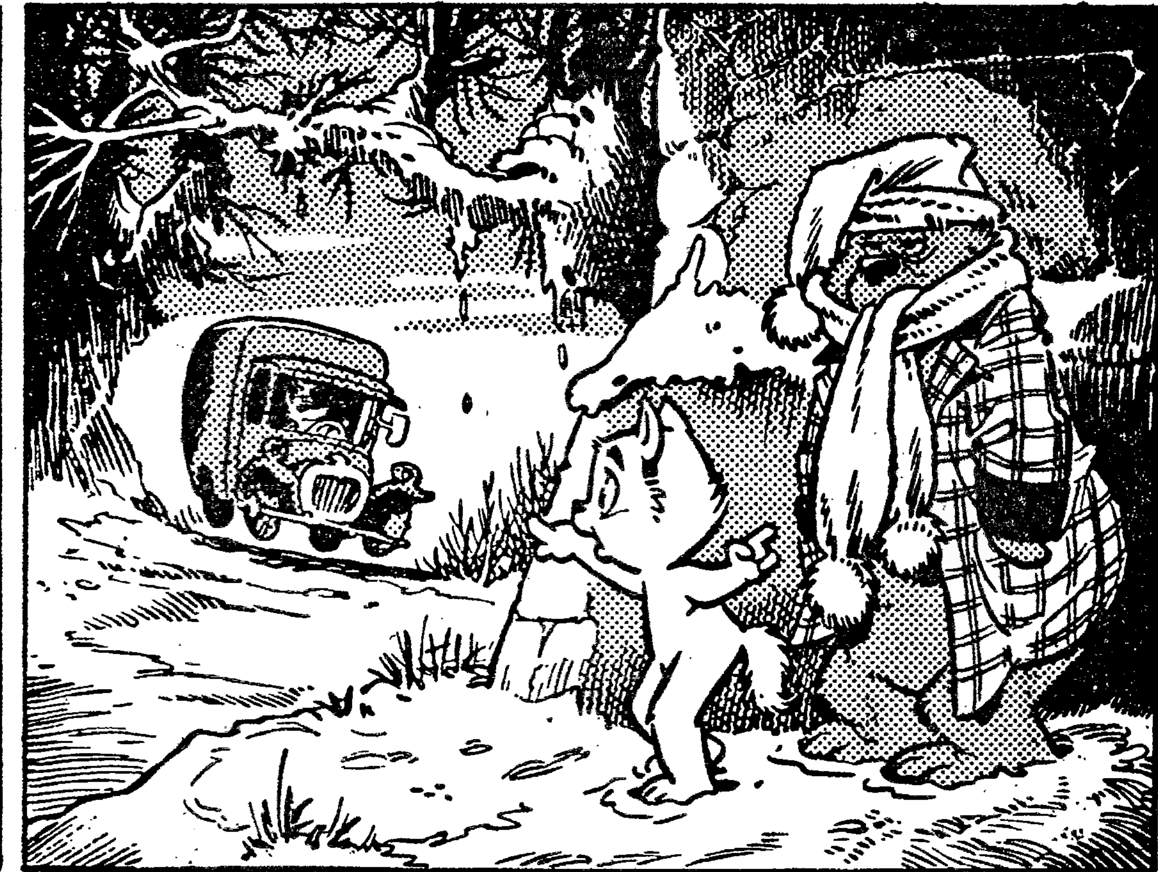
"Doe iets", riep heer Bommel, uit zijn voertuig springend. "Jaag ze weg. Neem ze gevangen, bedoel ik. Doe dan toch iets".
"Hier kan ik niet veel doen", verklaarde de politiechef kalmerend. "Dit is een leegstaand pand, dat gekraakt is, en dan staat de wet machteloos. Het spijt me. Het zou wat anders zijn, als u niet al uw meubels naar de lommerd had gebracht, begrijpt u wel?"

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

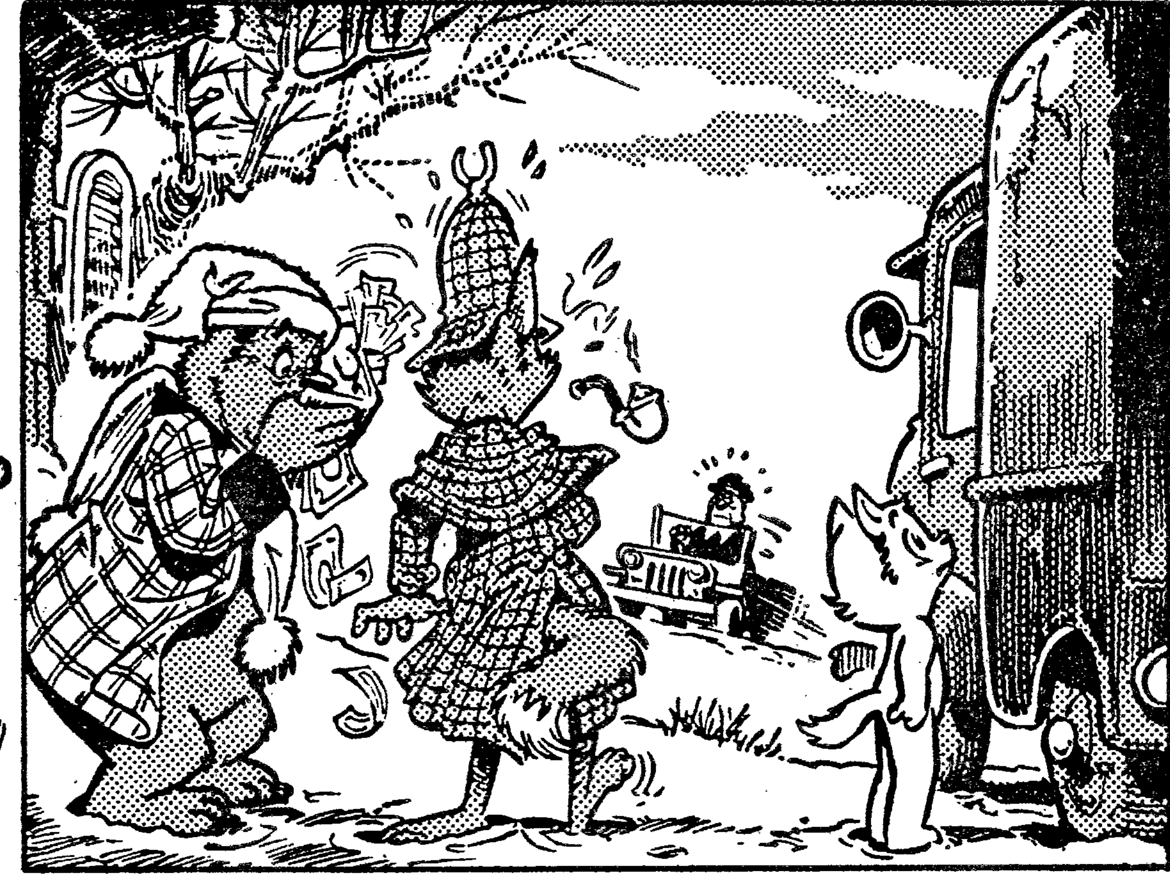

0352 Commissaris Bas reed in een slecht humeur terug naar de stad om verslag bij de burgemeester uit te brengen.
„Zonde van mijn tijd", stelde hij vast. „Een gewone pandkrakerij. Het is dat de markies over de toestanden in Bommelstein geklaagd heeft, anders had ik het nog eens even rustig kunnen aanzien. Maar aan de andere kant heeft zo'n Bommel het moeilijk; het is natuurlijk mogelijk, dat zijn spullen werkelijk gestolen zijn. Men moet alles altijd van twee kanten zien. Zal Snuf er toch eens achter aan sturen".
Zo denkende stuurde de onkreukbare beambte zijn jeep voorzichtig door de sneeuw en passeerde zodoende een zijweggetje waaruit een oude vrachtauto kwam.
„Tenslotte is diefstal nog altijd strafbaar", vervolgde hij zijn gedachtengang, maar toen remde hij plotseling scherp.
„Wacht eens even", mompelde hij. „Die zijweg is een doodlopend pad. Waar kwam dat voertuig vandaan, vraag ik me af? En er zat een verdacht uitziende figuur in. Iets zegt me, dat het geen zuivere koffie is".
Maar Tom Poes, die bij een toren van Bommelstein de vrachtauto zag naderen, dacht er anders over.
„Kijk eens, heer Ollie!", riep hij opgewonden. „Dat is de wagen waarin uw meubels zitten. Ik herken 'm!"

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0353 De krakende vrachtauto hield halt bij de toren en de speurder Bonafiet stapte eruit. Het zien van deze beroemde figuur gaf heer Bommel nieuw leven en zijn kleumerig getob maakte plaats voor vreugde.
„Mijn interieur!", riep hij toesnellend. „Mijn meubels. Hebt u...?"
„Ik heb", gaf de grote detective toe. „Hier is uw inboedel. Geheel compleet. Jammer genoeg heb ik de dieven niet kunnen grijpen, want ze waren er niet. Maar ik heb de wagen gevonden door het stof te volgen. Stofnesten die onder het karpet geveegd zijn, laten een heel duidelijk spoor in de sneeuw na. Scherp speurwerk, dat niet dikwijls wordt aangetroffen. En toch is mijn honorarium slechts 9000 florijnen, plus de gebruikelijke aanslagbelasting van 15%".

Heer Ollie dong niet af, hij greep opgetogen zijn portefeuille en begon die te ledigen.
„Wat ben ik nu toch blij", mompelde hij. „Het is maar goed, dat Joost nalatig is in het afstoffen, waar ik hem toch eens op zal wijzen. Eens even kijken: dit is vijf, en dat is zes en nu nog..."

Zijn stem stierf weg, toen hij zijn neus in het lederen mapje stak, en toen hernam hij een beetje bedrukt: „Wat jammer. Ik heb niet genoeg geld bij me en mijn chequeboek zit in mijn nachtkastje, zodat er eerst moet worden uitgeladen voordat ik kan afrekenen. Helpt u even?"
De heer Bonafiet gaf niet direct antwoord. Hij zag over de heuvel een polietiejeep naderen en dat scheen hem af te leiden.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0354 Nadat commissaris Bas zijn voertuig beneden tot staan had gebracht, begon hij de weg naar Bommelstein te beklimmen. De heer Bonafiet sloeg zijn nadering gade en stak haastig een hand uit naar het geld.
„Ik heb niet genoeg bij me", zei heer Bommel verontschuldigend, terwijl hij een prop bankbiljetten omhoog stak. Alleen maar zesduizend zoveel. Als u nu..."
„Het geeft niet. Geen bezwaar", zei de speurder gejaagd. „Als u mij nu vast geeft wat u daar in de hand hebt, komt de rest later wel. Ik..eh.. ik heb een beetje haast. Herinner me plotseling een afspraak".
„Goedemorgen", zei commissaris Bas, die intussen naderbij gekomen was. „Waar komt die auto vandaan? En wie is deze persoon?"
„Dit is de beroemde detective Bonnefiet", stelde heer Ollie voor. „Hij heeft mijn inboedel opgespoord door het stof van Joost te volgen. Knap, zegt u nu zelf. Heel wat beter werk dan de politie. En nu reken ik even af, hoewel mijn nachtkastje in die wagen zit".
„Juist", voegde de heer Bonafiet er aan toe. „Ik kom morgen wel terug. Heb nu even geen tijd meer. Herinner me ineens een afspraak met de minister-president over zoekgeraakte stukken. U weet wel. Tot ziens".
Hij lichtte de hoed, maar de politiechef trad hem in de weg.

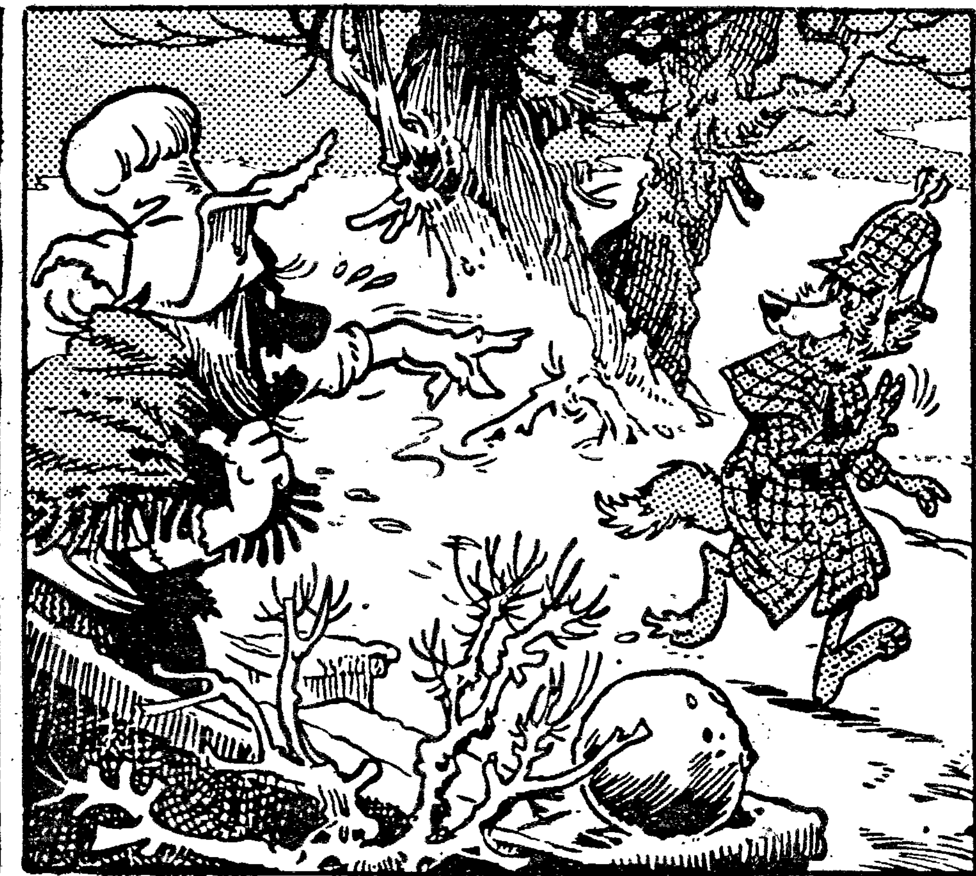
„Een ogenblikje", sprak hij op zware toon. „Een privé-detective, huh? Beter dan de politie, huh? Mooi. Mag ik je papieren even zien? Je speurvergunning, je vakbondsdiploma en de rest. En dat geld kan je beter voorlopig bij je houden, Bommel".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0355 De speurder trok de wenkbrauwen op en blies afwerend een rookwolk uit.

„Mijn papieren?", herhaalde hij. „Die heb ik vandaag niet bij me. Ik heb een belangrijke afspraak met de regering. De toekomst van het land staat op het spel, zodat ik een beetje haast heb. Laat me erlangs wilt u?"

„Ja", riep heer Bommel uit. „Hebt u niets beters te doen dan een hoogstaande detective tegen te houden? Maak liever een einde aan de dievenbende, die in mijn huis zit. Dat kan toch, nu ik mijn inrichting terug heb? Of is de politie er alleen maar om naar het diploma van wereldberoemde personen te vragen, terwijl een heer bij zijn gestolen huis in de kou staat?"

Deze woorden verdroten de commissaris. Hij stiet Bonafiet terzijde en priemde een wijsvinger in heer Ollie's bouffante.

„Als je klachten over de politie hebt, moet je je tot mij wenden", sprak hij rood. „Dit soort zaken is niet zo eenvoudig en ik moet nu eerst een uitspraak van de rechter-commissaris hebben. En als je zo'n haast hebt, moet je zorgen dat je boel niet gestolen wordt".

De detective wachtte het vervolg niet af, maar maakte zich snel uit de voeten. Daarom was het vervelend voor hem, toen hij bij de stoep van Bommelstein werd opgehouden door mevrouw Troggel.

„Waar blijft de toekomst nu?", schreeuwde het vrouwtje. „De stoel is opgebrand en de kinderen vervelen zich. Ik wil hier weg".

„Een ogenblikje", zei de speurder haastig. „Ik kom zo".

Heer Bommel en de Toekomer

0356 — Commissaris Bas brak zijn berisping plotseling af.
"Wacht eens even", gromt hij. "Waar is je privé speurhond? Huh? Gevlucht, terwijl ik je de waarheid vertelde! Hoe weet je eigenlijk, dat hij je spullen niet heeft gestolen? Beter dan de politie, huh? Een verdacht individu in een carnavalspak, zonder papieren. Of komt hij van de lommerd?".
Heer Bommel keek zoekend rond, en verslagenheid maakte zich van hem meester.
"Heer Bonnefiet is weg", gaf hij toe. "Ik weet niet, wat u met lommerd bedoet, hoewel het raar is, dat hij zo maar weg gaat terwijl hij mijn antiek niet gestolen kan hebben, omdat hij het terug brengt. Zegt u nu zelf".
"Hm", zei Tom Poes, maar heer Ollie had geen aandacht voor hem.
"Het is erg", sprak hij bedrukt voor zich uit. "De wereld wordt als maar slechter, zodat iedereen wegloopt als de politie er aankomt. Niemand is te vertrouwen. En hier sta ik machteloos in de kou voor mijn huis, terwijl mijn warme stoel in een vrachtauto bevriest".
Op dat moment naderden er krakende voetstappen, en toen hij hoopvol omkeek, zag hij een ouderwetse jongere in een lederen jasje op zich afkomen.

"Die ken ik ergens van", mompelde de politiechef. "Zeker van een actiegroep".
"Niks actiegroep", zei de vreemde. "Ik heb gehoord, dat dit pand gekraakt is, en misschien kan ik helpen. Tegen een redelijk honorarium natuurlijk. Mijn naam is Quaatbloet, en ik ben een kraakdeskundige".

Heer Bommel en de Toekomer

0357 "Een kraakdeskundige?", vroeg commissaris Bas. "Wat is dat voor onzin?".

"Ik kom aanbieden om dit pand te ontruimen", zei Quaatbloet. "Maar zonder u, agent. Ik wil alleen met deze heer.,eh.. deze mafketel praten over de vergoeding. Zonder politie erbij, want men weet nooit wat die gaat doen. Het recht is grillig. Potentatium horror est, zoals wij eh... krakers zeggen".
De politiechef zwol op, maar omdat hij zo gauw geen reden wist om de hand op de spreker te leggen, daalde hij zwijgend de heuvel af. "Het is tegenwoordig moeilijk de houding van de sterke arm te bepalen,", gromde hij onder het gaan. "Maar die deskundige komt me bekend voor. Waar vandaan? een protestbetoging, of wat?".
Heer Bommel had echter in het geheel geen bedenkingen.

"Meende u dat?", riep hij verheugd. "Dat van het opruimen van mijn huis? Kunt u de misdadigers, die het gestolen hebben eruit jagen?".
"Het is mogelijk,", gaf de ander toe. "Maar het is niet gemakkelijk en het zal het uiterste vergen omdat ik binnen de wet moet blijven. Dat zult u begrijpen,".
"Ja, ja, natuurlijk,", zei heer Ollie ongeduldig. "Zeg maar wat het moet kosten,".
"Eens kijken,", prevelde de deskundige, met zorg een kringetje blazend. "Uitkomstpremie, perikeltoeslag, toekomervergoeding en de vaste lasten. Dat wordt eh... zesduizend florijnen,".
"Prachtig,", riep heer Bommel uit. "Dat is precies het bedrag, dat ik bij me heb,".
"Hm,", zei Tom Poes.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

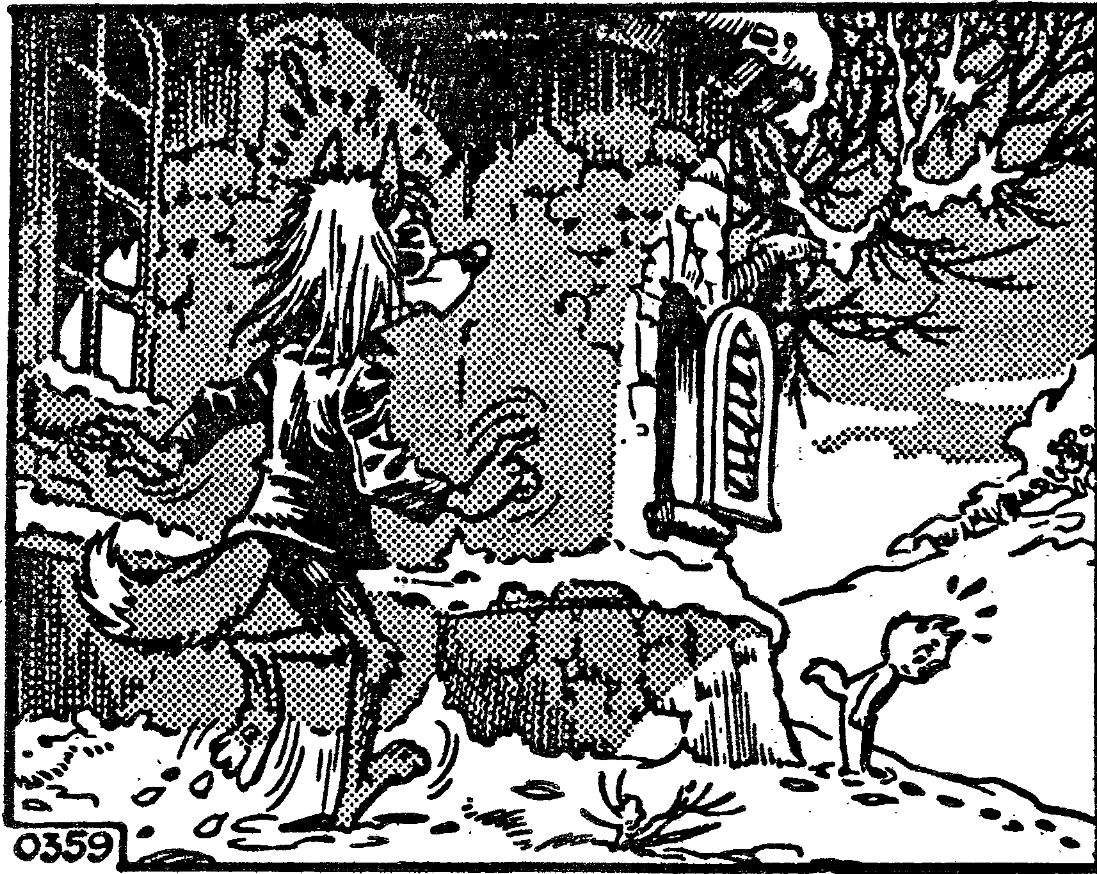
0358 Toen Quaatbloet het met heer Bommel over de prijs eens geworden was, begaf hij zich naar de voorkant van Bommelstein, waar mevrouw Troggel nog steeds op het bordes stond.
"Ben je daar eindelijk?", vroeg ze. "Het is hier niks. Geen brandhout en geen aanspraak. De kinderen vervelen zich zo, dat ik ze de kop heb moeten indrukken. Ik wil naar de toekomst".
"Dat treft", zei de kraakdeskundige glimlachend. "Ik heb daaraan gewerkt, zodat ik u verantwoord de weg kan wijzen. Kijk, als u deze heuvel afdaalt, komt u op een weg, die u moet volgen. Dan komt u bij een verzameling stenen bouwsels, die u gemakkelijk kunt ruiken, want de geur ervan is wetenschappelijk samengesteld. Pecunia non olet, zoals wij van de toekomst zeggen. Dáár is het".

Het vrouwtje ging naar binnen om haar mand en haar kroost te halen en even later verlieten ze het kraakpand zonder goedendag te wensen.
"Stank voor dank", prevelde Quaatbloet. Hij oogde hen na totdat het blijde geroep van de kinderen in de verte verstorven was. Toen daalde ook hij de stoep af en voor een kort ogenblik ontdeed hij zich van zijn zwarte glazen.

"Dat geeft een helderder kijk op de toekomst", zei hij tot zichzelf. "En die heb ik nodig, want misschien heb ik mij hier wat slordig afgemaakt. Dat wijfje ben ik nog niet kwijt. Ze weet me te vinden, zei ze — en dat blijkt steeds weer. Tegenover haar helpen geen vermommingen. Maar in ieder geval kan ik nu mijn beloning voor het uitdrijven van de krakers gaan halen en dat is een lichtpunt".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

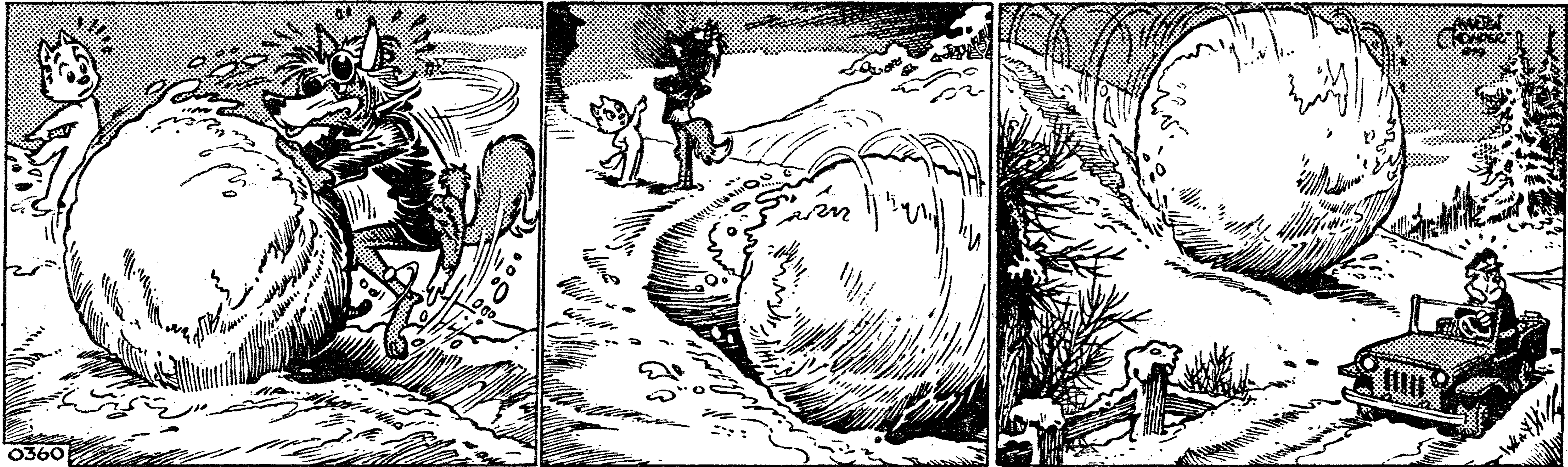

0359 Toen Quaatbloet de hoek omsloeg om zijn beloning voor het uitdrijven van de krakers te gaan halen, zag hij tot zijn schrik Tom Poes onder een open raam staan. Het was het venster waardoor hoofdambtenaar Kreukniet naar buiten was gesprongen toen hij de politie zag naderen, daarbij duidelijke voetstappen in de sneeuw achterlatend.
"Het is dom van me, dat ik daar niet eerder aan heb gedacht", zei Tom Poes bij zichzelf. "Vreselijk stom. Die sporen zijn gemakkelijk te volgen en als ik dat doe kom ik vanzelf bij de plaats waar hij zich schuil houdt. Ik heb zo'n idee, dat die zogenaamde ambtenaar niet ver weg kan zijn. . ."
De kraakdeskundige scheen te begrijpen wat er in Tom Poes omging, want hij keerde zich haastig om en toen hij uit het gezicht was, snelde hij in grote haast de heuvel af. "Hoe dom van me, dat ik daar niet eerder aan heb gedacht", hijgde hij, al rennend. "Er is maar één manier om het gevaar af te wenden. . ."
Zo denkende verdween hij, maar even later kwam hij weer te voorschijn, terwijl hij een sneeuwbal voortduwde over de voetsporen heen. Die werden natuurlijk uitgewist, maar het was zwaar werk omdat zo'n ding steeds groter wordt.
"Men moet tegenwoordig wel aanpakken om het dagelijks brood te verdienen", dacht hij bitter. "En als kleine ondernemer heeft men het toch al zo volhandig."

Hij verdubbelde zijn inspanning, want op dat moment zag hij langs de groeiende sneeuwbal Tom Poes aankomen, die de sporen volgde.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

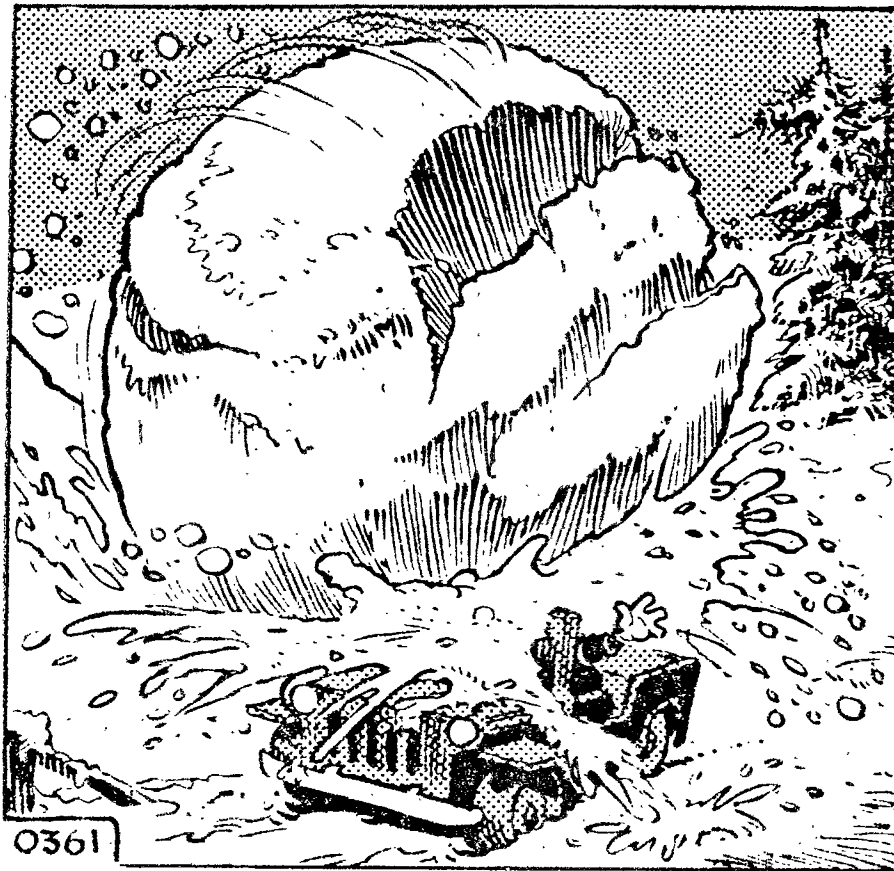
0360 Quaatbloet duwde de sneeuwbal met grote inspanning tegen de steeds steiler wordende helling op, maar ten slotte kon hij hem niet langer houden. Om de kille massa niet over zich heen te krijgen, duwde hij hem met zijn laatste krachten zijwaarts van zich af en stond toen plotseling tegenover Tom Poes, die de voetsporen tot hier toe gevolgd had.
„Ik heb jou in de gaten", zei deze.
„Ook dát nog", sprak de ander verbitterd. „Wanneer een dakloze zich in de sneeuw ontspant, heeft men hem in de gaten, maar een woning krijgt hij niet".
„Praatjes", zei Tom Poes. „Die bal diende om de sporen uit te wissen. Jij hebt wat met die ambtenaar Kreukniet te maken, dat is vast".

Hij was niet de enige die op dat denkbeeld kwam, want in dat soort zaken moet men de politie niet onderschatten. Op de weg zat commissaris Bas in zijn jeep te peinzen, en ook zag hij een duidelijk verband. „Die zogenaamde kraakdeskundige moet familie van de privédetective zijn", mompelde hij ten slotte. „Dát is de reden, dat hij me zo bekend voorkwam. Zulk rood haar ziet men zelden — en ze zijn op dezelfde school geweest. Zou hier een familiebende aan het werk zijn? Een soort maffia, waar ik over gelezen heb? Aha; ik ben op een spoor, dat voel ik".

De politiechef was zó in zijn redenering verdiept, dat hij de uit zijn koers geraakte sneeuwbal niet opmerkte.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0361 De sneeuwbal, die halverwege de heuvel al een kloek formaat had, was bij het terugrollen nog flink aangegroeid. Toen hij de weg bereikte was het dan ook een grote massa, die zich over de politie-auto van de commissaris heenstulpte en daar in stukken brak. Geruime tijd lag hij daar rustig als een slordige sneeuwval op de weg, maar toen kwam er beweging in de lawine, en ten slotte verscheen het verhitte gelaat van de politiechef eruit.

"Alsjeblief", sprak hij met rauwe stem. "Daar... daar heb ik je! Bewijs is geleverd! Nu weet ik het zeker. D'r is een maffia aan het werk. Interpol inschakelen. Snuf aan het werk zetten. Het spoor voert naar Bommelstein. Altijd dezelfde".

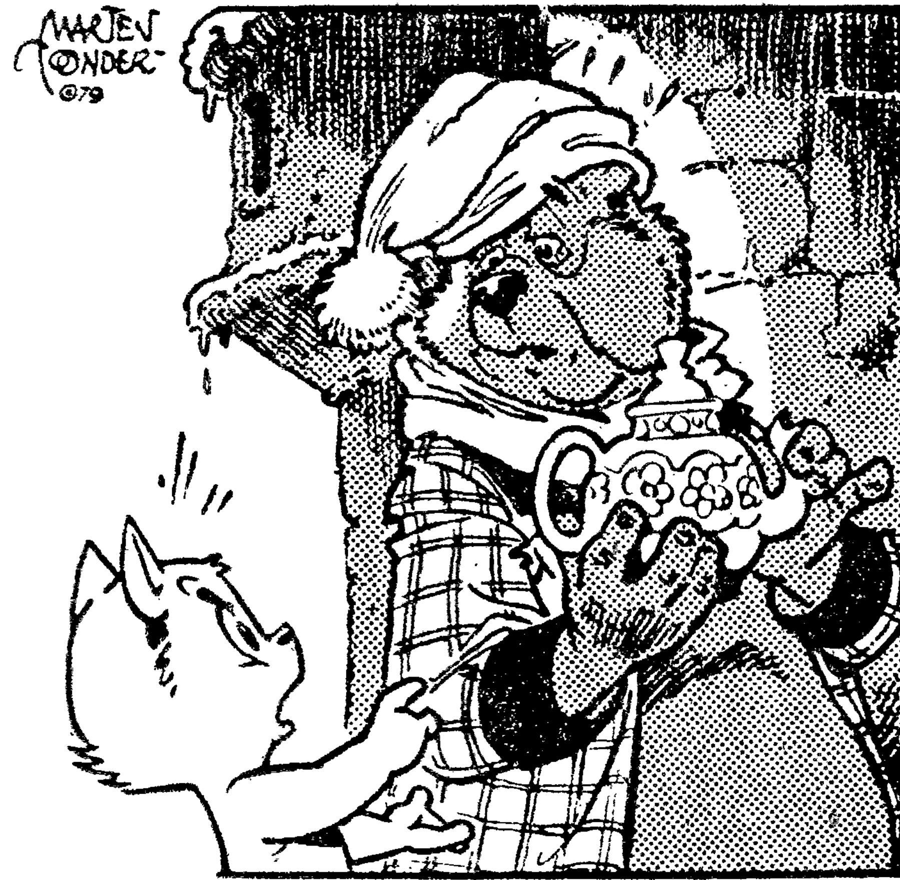
Hij begon moeizaam zijn voertuig sneeuwvrij te maken, terwijl aan de andere kant van de heuvel Quaatbloet zich uit de voeten maakte.

"Nu zijn wel de sporen uitgewist", stelde hij vast. "Maar nu moet ik uit de buurt van mijn kledingvoorraad blijven - anders maak ik weer nieuwe. Pas als het donker is kan ik mijn theater verhuizen naar veiliger oorden. Wat een tegenslag, dat ik mijn zuur verdiende speurdersgeld in mijn detectivejas heb laten zitten. Ik heb honger, en de vlaai van dat moedertje ligt me nog steeds zwaar op de maag. Hoe diep kunnen de groten vallen! 'Noblesse miserere' klaagden de ouden reeds wanneer het een hooggeplaatste zuur opbrak".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

362 Toen Quaatbloet verdwenen was, zocht Tom Poes heer Bommel weer op. Hij trof deze aan bij de teruggebrachte verhuiswagen, waaruit hij voorzichtig een theepot had gehaald.

„De inbrekers hebben mijn huis verlaten", verklaarde heer Ollie. „Ik heb ze in de verte weg zien lopen, zodat ik nu veilig mijn huisraad weer naar binnen kan dragen. Maar de deskundige die de schurken heeft weggejaagd, is nog niet om zijn beloning gekomen. Vreemd, hè? Maar misschien speelt geld niet zo'n rol voor een dergelijke idealist".

„Dat was geen idealist", riep Tom Poes uit. „Hij was bezig met een sneeuwbal de sporen weg te rollen die de ambtenaar Kreukniet gemaakt had toen hij voor Bulle Bas vluchtte. En weet u wat ik nu denk? Ik geloof, dat...".

„Daar gaat het nu niet om", onderbrak heer Bommel hem. „Laat die deskundige nu maar met sneeuw spelen en help jij mij een handje door mijn stoel even naar binnen te dragen".

„Wacht eens even", zei Tom Poes, die plotseling een inval kreeg. „Ik heb nu geen tijd. Die sneeuwbal... Ik ben opnieuw stom geweest!". Met die woorden liep hij haastig weg en heer Ollie keek hem hoofdschuddend na.

„Die jeugd", prevelde hij. „En dat, terwijl ik overal alleen voor sta omdat Joost er nog niet is terwijl de vakantie al lang om is, wat hij zeker vergeten is".

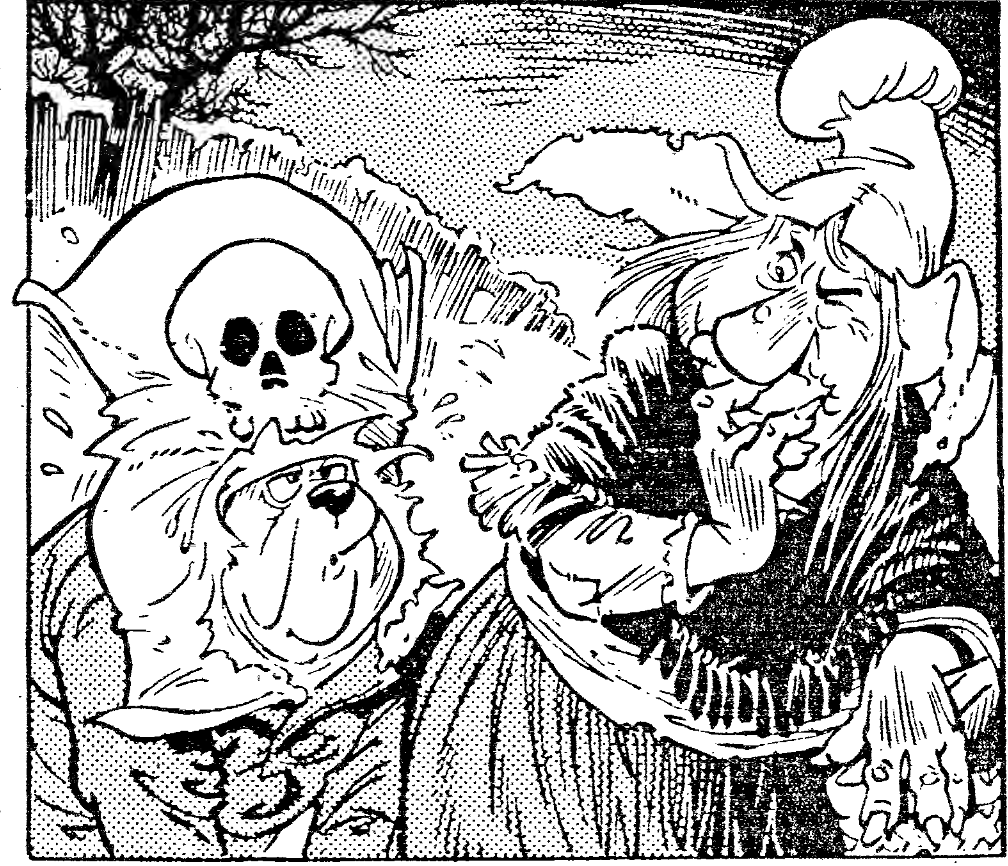
Daar had hij gelijk in. De trouwe bediende was weliswaar op weg naar zijn betrekking, maar hij voelde zich bedrukt omdat hij vreesde, dat hij zich een dag vergist had. En daar tobde hij zo over, dat hij geen aandacht schonk aan het vreemde groepje dat hem tegemoet kwam.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0363 De onoplettendheid van Joost wreekte zich natuurlijk. Een van de spelende kinderen draafde met grote snelheid tegen hem aan, zodat de voorttobbende bediende van de voeten gelopen werd en met een plof in de sneeuw belandde.

Daar zat hij nu, met het stuk papier van het ravottende knaapje om het hoofd, zodat hij een vermakelijke indruk op de moeder maakte. Ze barstte tenminste in een kakelend gelach uit, terwijl de beide snaken juichend verder draafden. Dit verdroot de keurige knecht, dat is te begrijpen. Hij nam een zittende houding aan en wierp een afkeurende blik op het vrouwtje.

„Zeer betreurenswaardig", sprak hij. „Die grofheid van de hedendaagse jeugd, daar is men in mijn kringen niet van gediend, met uw welnemen. Waar moet dat heen?"

„Naar de toekomst", verklaarde de dame, plotseling ernstig. „Waar rook uit de stenen komt, zei die rooie toekommer. Maar ik zie ze niet en ik wil er zijn voordat het donker wordt. Hoe ver is het nog? Weet jij soms hoe de toekomst eruitziet?"

„Donker", mompelde Joost. „Ik heb mij een dag in mijn vakantie verteld en dat kon wel eens moeilijkheden geven, als ik mij zo mag uitdrukken".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0364"De toekomst donker?, vroeg mevrouw Troggel ongelovig. "Waarom, gaat iedereen er dan naar toe? Je moet toch een onderdak hebben vóórdat het donker wordt?

Joost gaf niet direct antwoord. Hij had het stuk papier van zijn hoofd getrokken en staarde betrokken naar de afbeelding die Luur er op had aangebracht.

"Een beeld van het leven", mompelde hij. "En wat mijn toekomst betreft, die biedt wel onderdak, maar hij ziet er duister uit. Ik heb mij een dag in mijn vakantie vergist door overmatig uitslapen, ziet u?"

"Nee", zei 't vrouwtje. "Je kletst als een zwirkvlaai. En als de toekomst zo is, kan ik me voorstellen, dat mijn man liever naar gisteren ging. Maar ik heb het mijn troeletjes nu eenmaal beloofd en daarom gaan we nog even verder. Ze hebben toch al zo weinig zonder vader. Aanspraak, ho maar".

"Met aanspraak alleen komt men er niet" verklaarde de bediende opstaande. "Flink aanpakken, dat is het enige. Als ik het zelf niet had gedaan, zou ik er ook niet gekomen zijn. Geen toekomst zonder aanpakken, met uw permissie".

"O, is dát het?", riep het moedertje uit. En zonder verder denken zette ze de handen aan de mond en krijste: "Hier komen! Aanpakken!"

Deze kreet lokte de kinderen nader, maar trok ook de aandacht van enkele politiebeambten die er door commissaris Bas op uit waren gestuurd om de omgeving van Bommelstein in het oog te houden.

"Daar gebeuren dingen", stelde agent Klopstock vast. "Is me dat gillen. Mijn horloge is stil blijven staan".

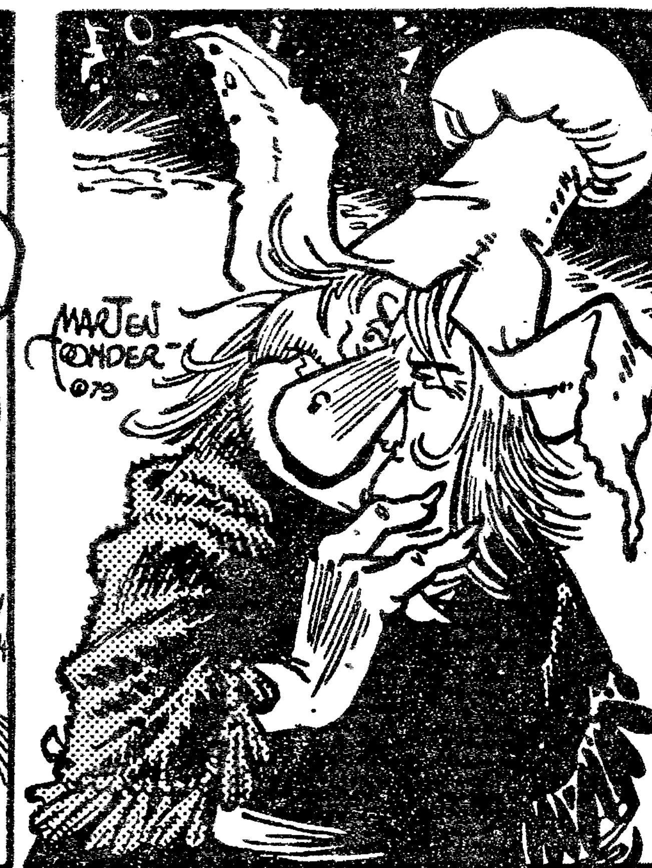
"Het is er niet in de haak", gaf brigadier Snuf toe. "Er op af."

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0365Terwijl de onverschrokken politiebeambten er de pas inzetten, werd het hen steeds duidelijker, dat er iets ernstigs aan de hand was. Het doffe geluid van hout op een bolhoed werd hoorbaar en daar bovenuit snerpte een vrouwenstem: "Aanpakken! Luur! Hoor je me niet? Anpakken, jij ook. Anders kom je niet in de toekomst!"
Luur gehoorzaamde, maar door onwil of onbegrip gedreven maakte hij zich gereed om Tier de aanpak toe te dienen in plaats van Joost. Gelukkig maar, de beklagenswaardige bediende zat aangeslagen in de sneeuw en trachtte enig inzicht in het gebeurde te krijgen, zonder dat dit lukte.
Mevrouw Troggel wilde haar zoon op zijn vergissing wijzen, want als oudste mag men zijn jongere broertje niet plagen en moet men een goed voorbeeld geven. Maar op dat moment werd ze brigadier Snuf en agent Klopstock gewaar, die in draf naderden.
"Kijk, kijk", sprak ze tot zichzelf. "Wat een aanspraak! Dit lijkt er meer op. Die zijn vast van de toekomst".

Het breken van de actielat maakte een einde aan het gejuich van haar jongste kind, doch de moeder maakte geen aanmerkingen.
"Aanpakken", mompelde ze. "Dat zei die zwartkijker hier. Hij zei niet wàt, dus het ene is even goed als het andere, dat zie je nou maar."

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0366 — De gerechtsdienaren stelden orde op zaken dat ging vl ug, omdat ze niet op moeilijkheden stieten. Luur was erg geschrokken van zijn eigen daad, en Tier was er door bedwelmd, zodat de agent Klopstock ze rustig in de kraag kon vatten. En omdat mevrouw Troggel meende, dat het allemaal voor de goede zaak was, liet ze haar lievelingen zonder verzet afvoeren.

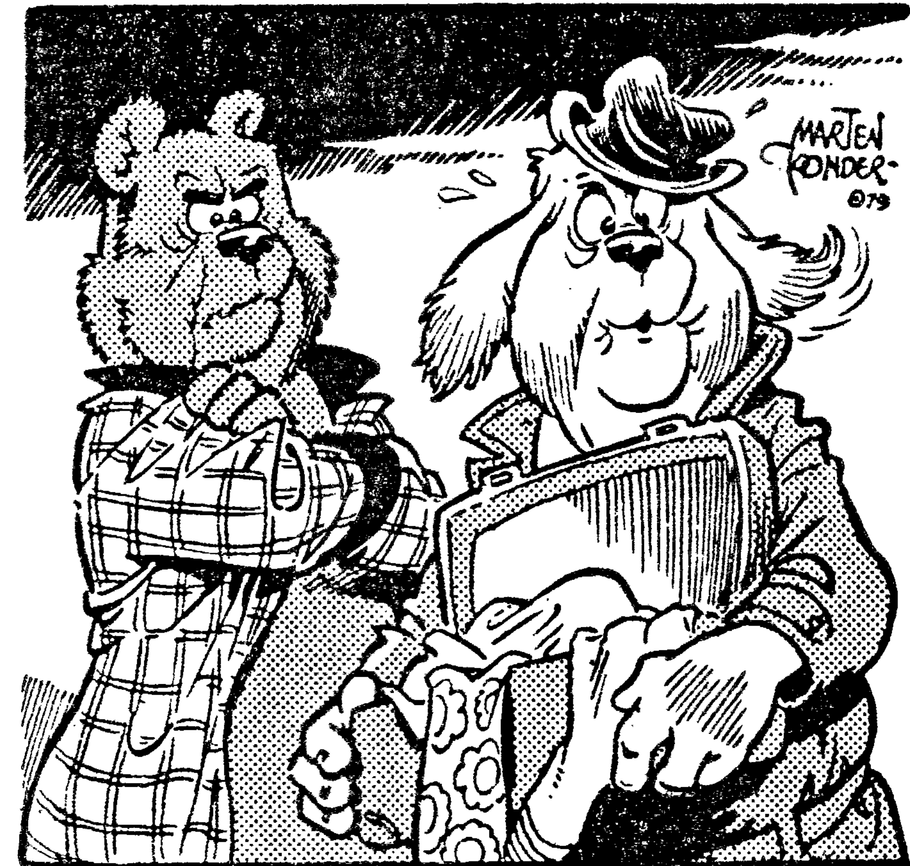
„Een lelijk geval," stelde brigadier Snuf vast. „Overval en geweldpleging. De commissaris verwachtte al zoiets. U zult meemoeten naar het bureau om verhoord te worden."
Hij wierp een medelijdende blik op de verduisterde Joost en besloot: „Als deze meneer tenminste een klacht wil indienen."

„Hoort het allemaal bij de toekomst?" vroeg het vrouwtje. „Als dat zo is, wil ik ons uitstapje nog wel even rekken."
„De toekomst zal bepaald worden door de rechter," zei Snuf belerend. „Maar dan hebben we eerst een aanklacht nodig."
Hij wendde zich tot de bediende, die al worstelend onsamenhangende klanken uitstiet, en tikte hem op de schouder.
„Een ogenblikje," sprak hij. „Wenst u een klacht in te dienen?"
„Natuurlijk!" riep Joost met overslaande stem. „Vooral over hoofdpijn klaag ik, met uw goedvinden. Er is iets zwaars op mijn hoofd gevallen en nu zou ik zeer verplicht wezen als iemand me uit mijn dop helpt. Ik moet nodig op weg om me in dienst te begeven."
„Mooi," zei de brigadier tevreden. „Dan hebben we een zaak."

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0367 — Het weglopen van Tom Poes had heer Bommel natuurlijk wel verbitterd; maar na enig nadenken besloot hij zelf de handen uit de mouwen te steken.
„Koste wat het kost," prevelde hij, terwijl hij in het schijnsel van de maan enig licht meubilair op het gazon uitstalde. „Als iedereen mij in de steek laat, zit er niets anders op dan dat ik zelf mijn huis inricht. Eens kijken... eerst dit kistje, lijkt me."
Hij begon de stoeptreden te beklimmen, maar op dat moment hoorde hij achter zich een bedeesde stem zeggen: „Pas op, heer Olivier. Dat is heel oude port, met uw welnemen."
Heer Ollie zette zijn last neer en keerde zich ontstemd om. Daar stond de bediende Joost, een openhangend koffertje met lijfgoederen dragend, terwijl hij onderdanig een vernielde garibaldi van zijn buil nam.
„Ik hoop dat u mij wilt verschonen, heer Olivier," sprak de vervallen knecht. „Mijn vakantie is een weinig uit de hand gelopen. Zeer betreurenswaardig, als ik zo vrij mag zijn. Bovendien is de hemel op mijn hoofd gevallen, zodat ik door de politie uit mijn dop geholpen moest worden."
„Het is mooi," riep heer Bommel opzwellend uit. „Ik kan mijn hielen niet lichten zonder dat je je te buiten gaat. Ik begrijp niet hoe je in deze toestand durft verschijnen, hoewel het goed is dat je er bent omdat je nu mijn kunstboedel naar binnen kunt brengen."
Eerst nu werd Joost de verspreide meubelen gewaar en zijn wroeging maakte plaats voor verbazing.

„Mag ik zo vrij zijn te vragen wat u met het huisraad aan het doen bent?" vroeg hij.
„Naar binnen brengen, na veel leed waarover ik niets meer horen wil," zei heer Ollie. „Begin maar vlug."

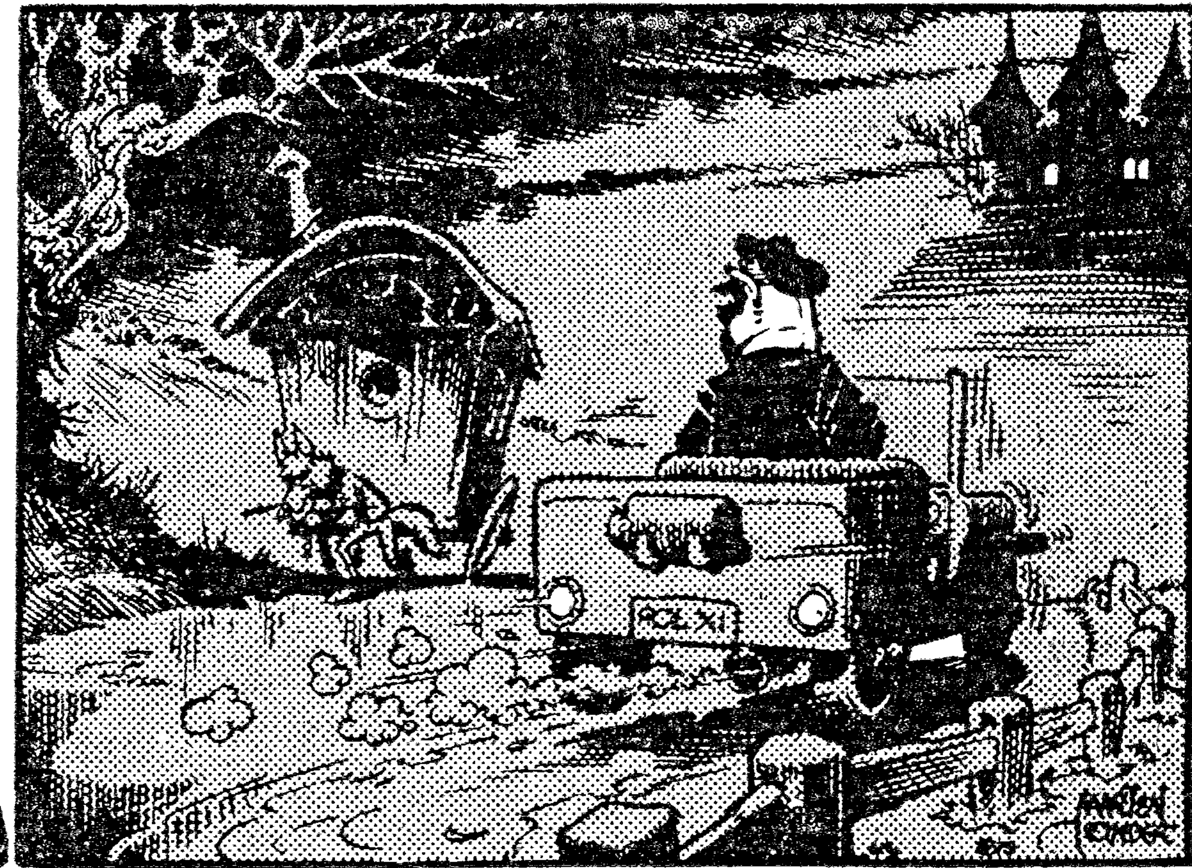
Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0368

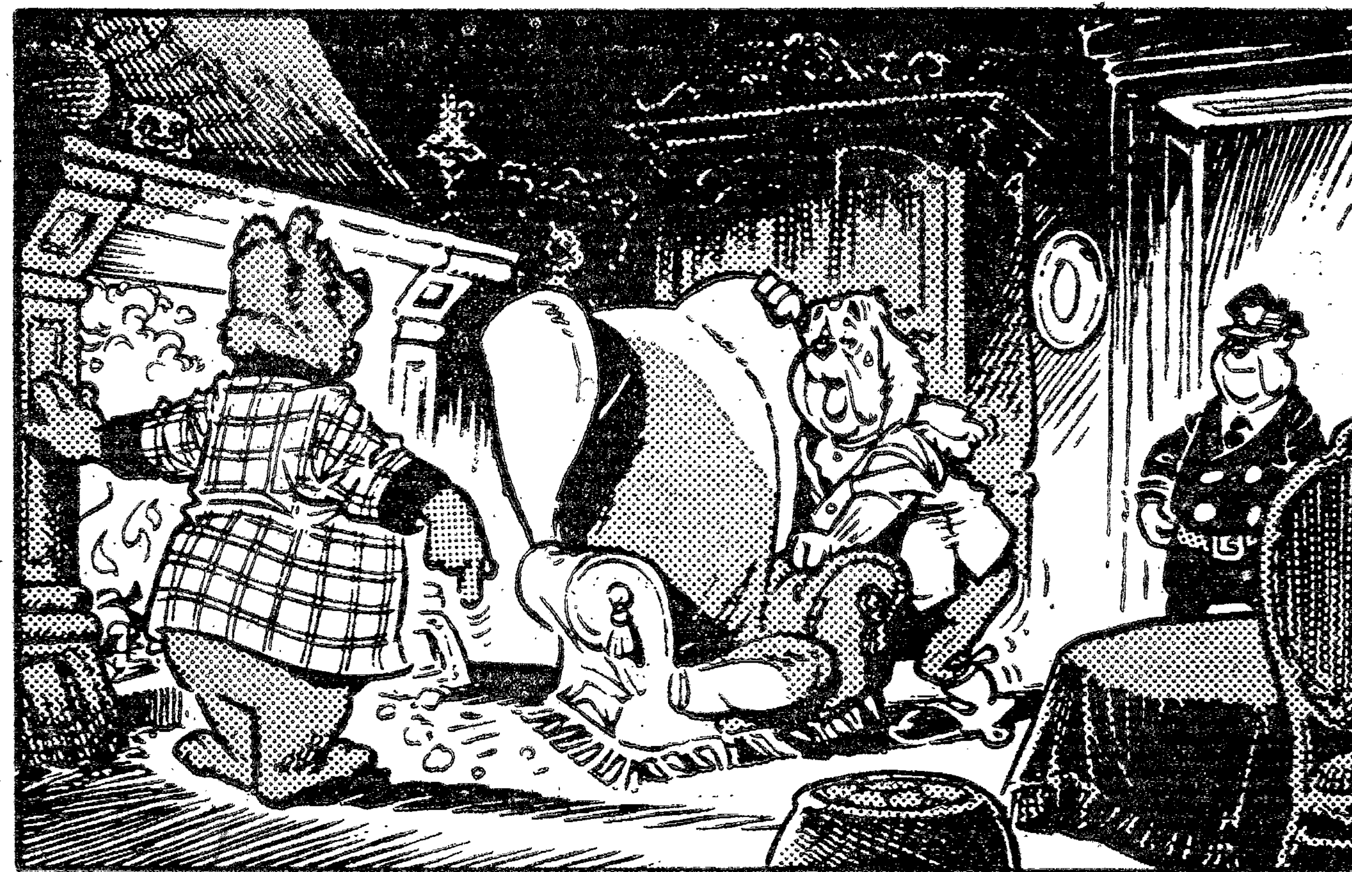
0368 Commissaris Bas zat zijn avondrapport te schrijven, toen brigadier Snuf binnenkwam om verslag uit te brengen.
„Het is zoals u dacht chef", zei hij. „Bij Bommelstein deugt het niet. We hebben op heterdaad enkele verdachte elementen betrapt bij het overvallen van een voorbijganger. We hebben ze ingesloten".
„Mooi werk, Snuf", prees de politiechef. „Er is daar een grote georganiseerde bende aan het werk en het brein daarvan heeft zijn meubels uit de lommerd laten stelen, hoewel ik nog geen namen wil noemen. Maar ik heb een verdenking, brigadier, en ik ga persoonlijk een gesprekje met meneer Bommel voeren".
Met dit voornemen stapte hij in zijn auto en reed de stad uit. Het dooide en de sneeuw was tot modder en glibber vervallen, zodat iedereen die er niet uit hoefde, binnen bleef. De weg was dan ook verlaten en het enige verkeer dat de commissaris ontmoette, bestond uit een oude huifkar, die door een gebogen gestalte werd voortgesleept.
„De streek gaat meer en meer achteruit", mompelde de heer Bas hoofdschuddend. „Buitenlanders zonder papieren. Ontzien zich natuurlijk niet oppassende burgers lastig te vallen. Maar ik heb nu iets belangrijkers aan het hoofd dan zwervers".
De zwerver zag uit zijn ooghoeken de lichten van de politiewagen verdwijnen en ging wat rechterop lopen.

„De dooi heeft nu wel mijn sporen uitgewist", sprak hij tot zichzelf. „Maar men weet het nooit met het gezag. Dictatorum non fidelum, riepen de Ouden reeds als ze het tegenkwamen. En hier zwoeg ik nu met een lege maag, waarin nog steeds zwirkvlaai omhoog komt. Hoogst hinderlijk".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0369 Het is mogelijk, dat Joost geplaagd werd door berouw over verzuimde werktijd, maar enige angst voor het verliezen van zijn werkkring zal hem ook niet vreemd geweest zijn. Hij zwoegde dan ook dat het een aard had, schoof met kasten, hing schilderijen op, zette bedden in elkander en droeg, nadat hij de haard had aangemaakt, de gemakkelijke fauteuil van zijn werkgever naar binnen.

„Voorzichtig Joost", vermaande deze bij het haardvuur. „Dat is een antieke televisiestoel, waarop ik erg gesteld ben. Niet zo mee gooien, dat kussen kan wel kapot. Zet hem hier maar neer, zodat ik me eindelijk eens kan ontspannen en maak dan een lekker soepje klaar. Kijk niet zo zuur, Joost, je weet dat ik daar een hekel aan heb. Even aanpakken heeft nooit iemand kwaad gedaan die zijn plicht vergeten had, als je begrijpt wat ik bedoel".

„J-jawel, heer Olivier", fluisterde de knecht met gierende adem. „'t Is de hoofdpijn onder uw stoel met uw goedvinden. Verder nog iets, heer Olivier? Of mag ik zo vrij zijn me na de soep terug te trekken?"

„Het is treurig, hoe iedereen tegenwoordig aan zichzelf denkt", riep heer Bommel uit. „Begrijp je dan niet, dat..."

Hij zweeg, want in de deuropening was de gestalte van commissaris Bas verschenen en die nam met zware stem het gesprek over.

„Ik denk niet aan mezelf, Bommel", verklaarde hij. „Integendeel. Ik wil graag alles over jou weten".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0370. Commissaris Bas legde zijn blocnootje op tafel en ging er achter zitten, terwijl Joost berustend soep ging koken.

"We moeten eens even praten, Bommel" sprak de politiechef ernstig. "Wat hier gebeurt, is niet normaal. Wij van de recherche voelen direct, dat ergens iets mis is, wanneer we er de ene duistere figuur na de andere zien rondsluipen".

"Er sluipt hier niemand rond!", riep heer Ollie verontwaardigd. "Joost heeft last van zijn voeten, dat is het."

"Goed", hernam de heer Bas, "Vertel dan maar eens met wie je de laatste tijd te maken hebt gehad".

Heer Bommel begon peinzend af te tellen. "De geheime inspecteur Eerhart was de eerste", sprak hij. "Toen kwam er een opperhoofdambtenaar Kreukniet, daarna kwam de beroemde speurder Bonafiet langs, die mijn eigendommen heeft opgespoord, terwijl intussen mijn huis gestolen werd door een dakloze familie. Een heer, een dame en twee kinderen, die heel lelijk tegen mij deden, hoewel de heer ze eruit heeft gezet, toen hij een deskundige werd".

"Zo," bromde de commissaris. "Zeven stuks. Een grote bende dus. Mafia waarschijnlijk. En nu jij zelf, Bommel. Hoe zit jij daar tussen? Je had je spullen naar de lommerd gebracht. En nu heb je ze weer terug. Hoe zit dat?"

Heer Ollie sprong verhit op en verklaarde, dat hij geen lommerdloper was, omdat geld voor hem geen rol speelde. Doch de hooggeplaatste ambtenaar wenkte kalmerend.

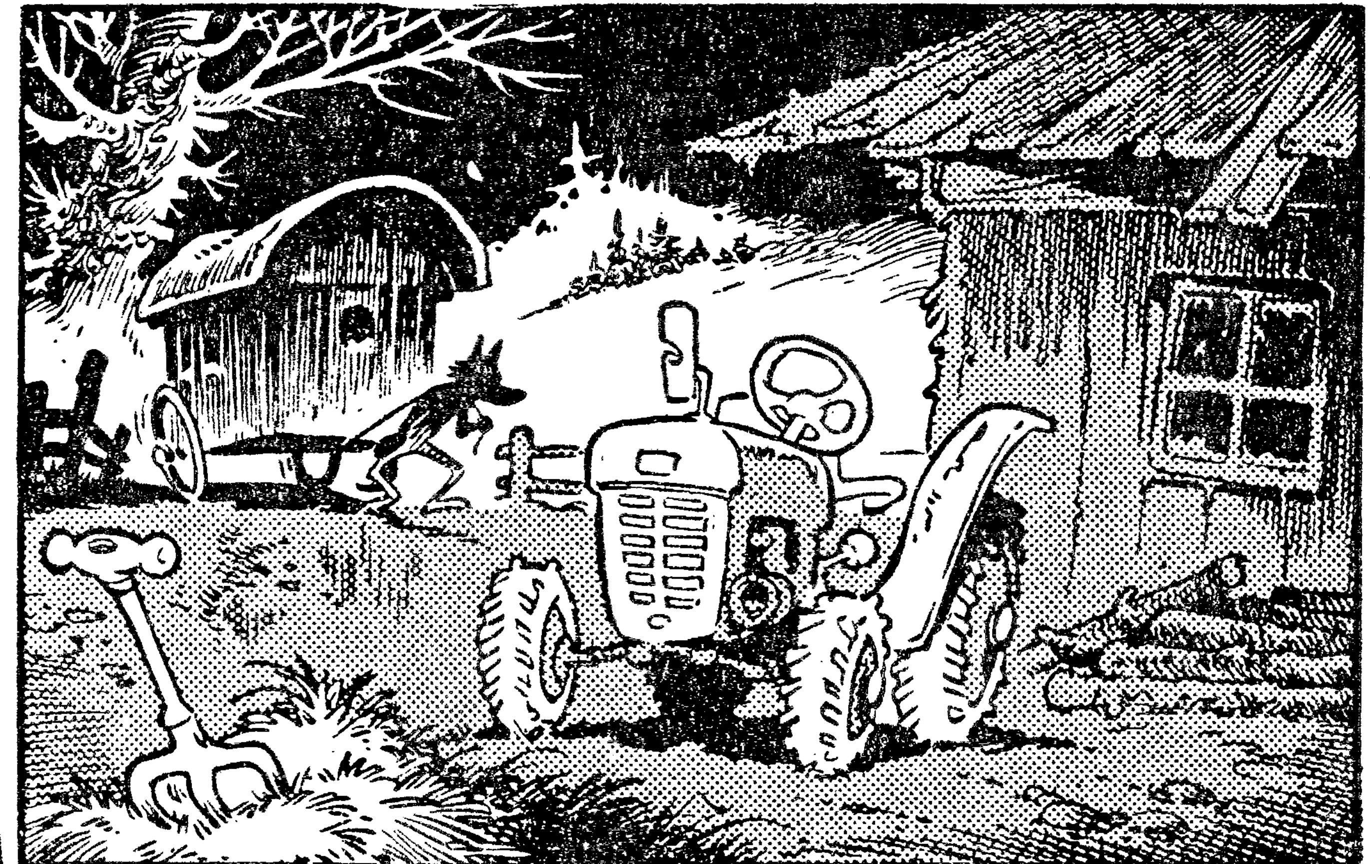
"Het gaat erom, of jijzelf te vertrouwen bent", zei hij. "Je hebt het nu wel over een Eerhart en een Kreukniet, maar hoe weet ik, dat die ech' bestaan?"

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

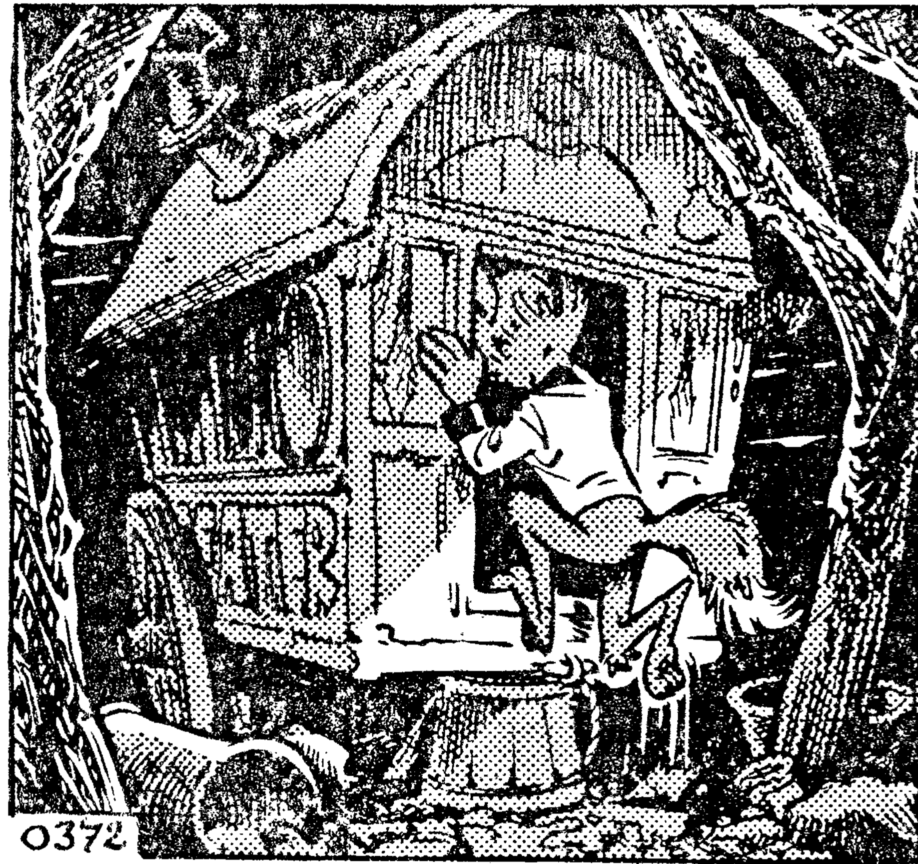

0371 „Natuurlijk bestaan heer Eerhart en heer Kreukniet", zei heer Bommel. „Ik heb ze toch zelf gezien?"
„Dat is geen bewijs", merkte de politiechef op. „Heb je getuigen voor het bestaan van die duistere figuren?"
„Tom Poes", zei heer Ollie, na even te hebben nagedacht. „Die heeft ze allemaal ontmoet. Maar wat heeft dat ermee te maken? Gelooft u me soms niet?"
Bulle Bas opende de buitendeur en zette zijn pet op, want het was koud.
„Geloof heeft niets met misdaad te maken", verklaarde hij. „Als je de waarheid zegt, dan beweegt er zich een grote bende om je huis. Daarom moet ik zekerheid hebben. Kom morgenochtend voor een verklaring op het bureau met de getuige Tom Poes. Weet je waar die is?"
„Nee", zei heer Bommel. „Hij is ineens verdwenen. U weet hoe de jeugd is. Ik geloof, dat hij het over sneeuwballen had".
„Het is te laat voor sneeuwballen", meende de commissaris. „Het dooit".
Dat was waar. De wind was geheel naar het zuidwesten gedraaid en de zwerver die we al eerder zagen passeren, trok zijn huifkar nu door de modder. Het was zwaar werk en bij het vallen van de duisternis was hij aan het einde van zijn krachten. Toen hij een afgelegen schuur in het oog kreeg, ademde hij dan ook verlicht op en zeulde zijn voertuig naar het bouwsel.
„Een onderkomen voor de nacht", prevelde hij. „Requiescat in pace", zoals wij latinisten zeggen als een werker uitrust".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0372 — De zwerver opende de schuur met een knopenhaakje en hij stelde zijn huifkar, nadat hij deze naar binnen had gereden, met behulp van een emmer geriefelijk op. Een warm gevoel over volbrachte arbeid beving hem toen hij zich in zijn eenvoudig onderkomen terugtrok en een kaars aanstak.

Scherpe lezertjes zullen in het flakkerende schijnsel nu de verkeersdeskundige uit het begin van deze geschiedenis herkennen, hoewel een zekere gelijkenis met andere figuren niet te ontkennen valt.

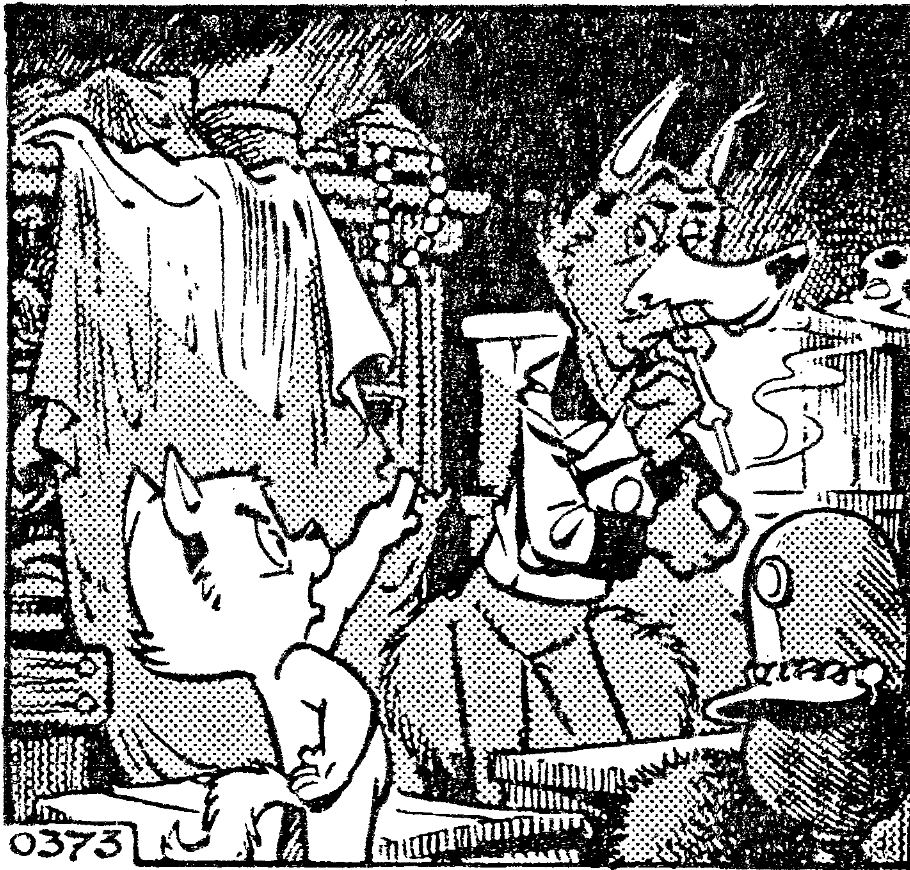
„Het was prettig om al dat haar af te zetten", prevelde hij, terwijl hij op enige klerenhangers toetrad. „En ook vrees ik, dat ik allergisch ben voor leder. Een toekomst als kraker is niet voor mij weggelegd, vrees ik. Een beroemde speurder ligt meer in mijn lijn, vooral omdat er een bevredigend voorschot in mijn zak zit. Een kijken, waar heb ik die aardige jas gelaten?" Met deze vraag begon hij de rij kledingstukken te onderzoeken en daar nam hij de tijd voor.

„Die detective-uitrusting moet ik toch nog een keer gebruiken", stelde hij vast. „De heer Bommel zal mij gaarne mijn honorarium betalen, als ik hem goed begrijp. Ik heb eerbied voor zijn rechtschapenheid. Ach, als dat hinderlijke witte manneke er niet was, zouden wij het ver gebracht hebben, hij en ik".

„Maar dat manneke is er wel!", riep een stem uit de kleerkast, en Tom Poes kwam tussen een frak en een sluitjas te voorschijn. „Je dacht zeker dat je van me af was, toen je deze wagen uit heer Ollies schuurtje haalde", riep hij. „Maar je vergist je".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0373 — „Je denkt dat je slim bent, hè?", vroegt Tom Poes. „Je meende dat je je voetsporen liet verdwijnen door er een sneeuwbal overheen te rollen. Maar je dacht er niet aan dat die sneeuwbal ook een spoor naliet. En door dat spoor heb ik je theater gevonden. Net op tijd trouwens, want daarna ging het dooien".

„Het is wel bitter", mompelde de ander „te bedenken dat ik u over de modderige wegen heb voortgetrokken. Het is stuitend".

„Ik heb je door!", riep Tom Poes triomfantelijk. „Je bent Quaatbloet en Bonafiet en . . ."

Hij zweeg, want tot zijn verbazing zette de beschuldigde zich naast de kaars neer en verborg het hoofd in de handen, waarbij menige zucht hem ontsnapte.

„Tegen domheid staat zelfs het genie machteloos", hoorde Tom Poes hem mompelen. „Helaas, zo dreigt mijn levenswerk te gronde te gaan. Het bankroet der Verenigde Volkeren. Het einde der Beschaving. En dat door een sneeuwbal".

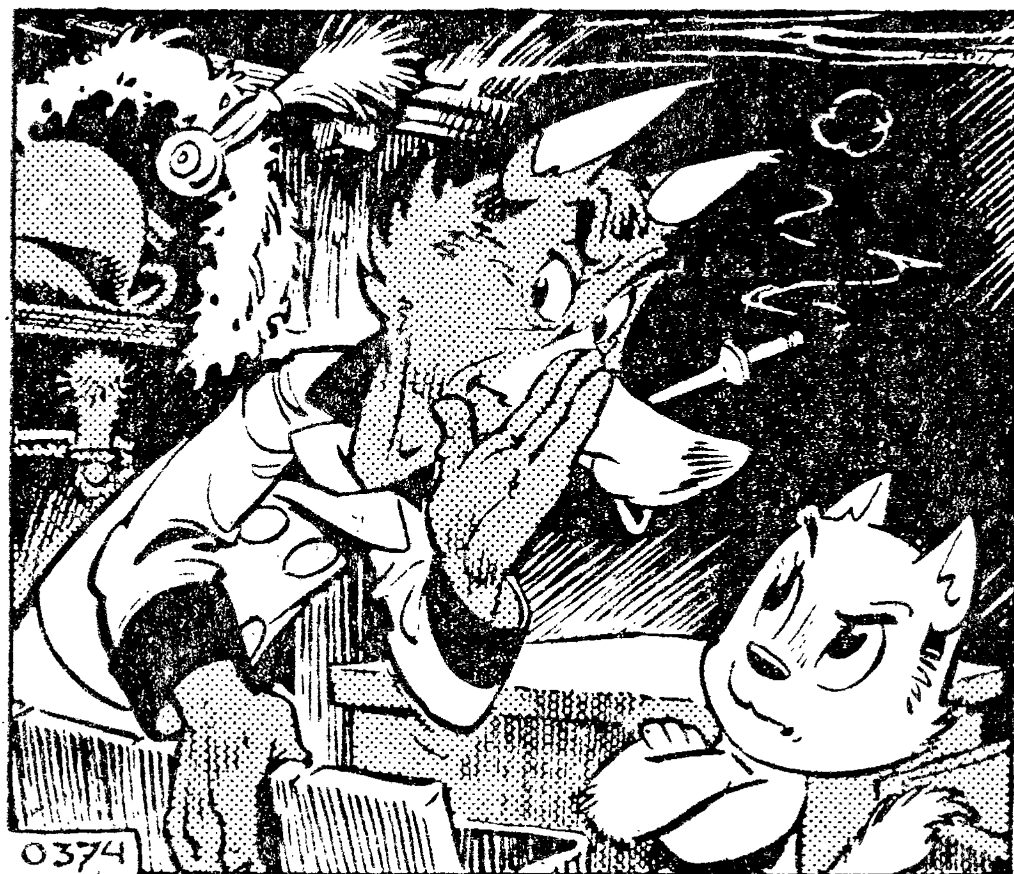
„Wat bedoel je?", vroeg Tom Poes een beetje verbaasd. „Kreukniet en Eerhart ben je ook. Denk maar niet dat je mij voor de gek kunt houden met praatjes".

De heer Quaatbloet antwoordde niet. Hij wreef zich over de trekken en het was duidelijk, dat hij een vreselijke tweestrijd gewikkeld was.

Toen liet hij plotseling de handen zakken en hief het hoofd op. „vooruit dat maar. Er zit niets anders op", sprak hij. „Ik zal u in vertrouwen moeten nemen. Maar daardoor raakt ook gij verstrikt in de gevaren die mij bedreigen. Mijn opdracht is zó geheim en zó gevaarlijk, dat ge voorbereid moet zijn op het ergste".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

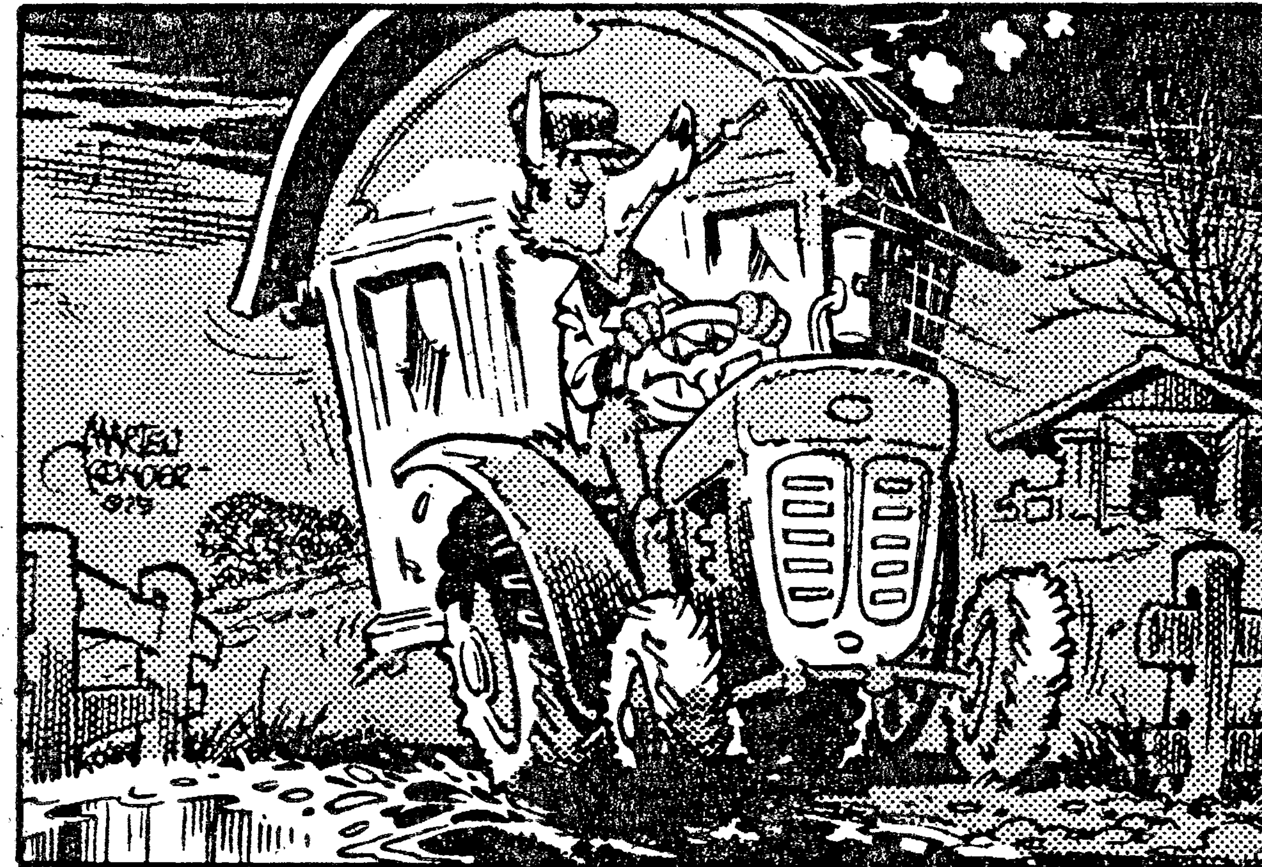

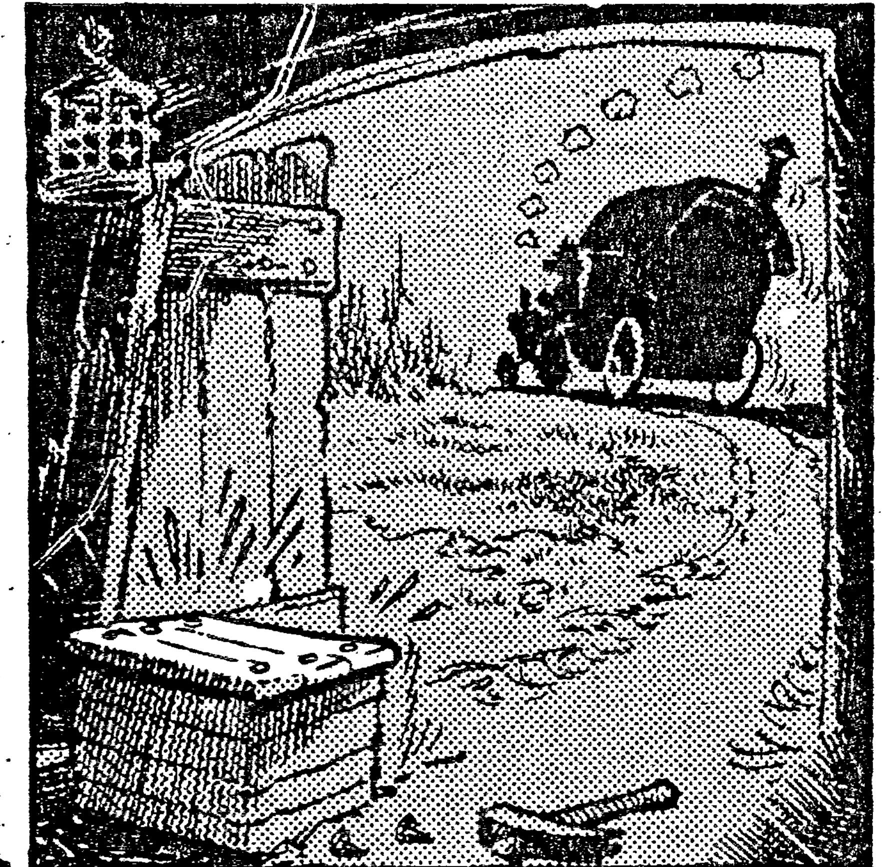
*374 „Denk maar niet dat ik het geloof", zei Tom Poes. „Maar ik wil toch wel eens horen wat het voor een geheim is waar je over praat".
„Luister dan", fluisterde Eerhart. Hij loerde onderzoekend de wagen rond en toen hij had vastgesteld, dat hij niet werd afgeluisterd, vervolgde hij achter de hand: „Ik ben lid van een geheim genootschap, de Internationale Broederschap der Witte Wrekers. In opdracht van de Grote Raad ben ik op het spoor van een gewetenloze bende gezet: de Flatiërs, die een einde aan alle vreugde willen maken."
„Nooit van gehoord", zei Tom Poes. „Allemaal praatjes. Je wilde alleen maar geld hebben..."
„Natuurlijk!", riep de witte wreker uit. „Preutelgeld. Pronselgeld. Alles gaat bij die Flatiërs om geld. Uitflatie, Deflatie, Proflatie, Inflatie. Daar hebt ge toch wel eens van gehoord? Welnu, dat ben ik op het spoor en wanneer ge nog steeds niet begrijpt hoe gevaarlijk het is, moet ge maar eens in deze kist kijken. Maar wees voorzichtig! Eén blik is genoeg om een flatieschok te krijgen".
Zo sprekende had hij voorzichtig een deksel geopend en nu wees hij met een lange vinger in het inwendige. Tom Poes vertrouwde de zaak natuurlijk niet, maar zijn nieuwsgierigheid was groter dan zijn voorzichtigheid, zodat hij zich over de doos boog.
Er zat niets in, maar vóór hij dat had kunnen zeggen, wierp een krachtige stoot in de rug hem naar binnen, en daarop werd het deksel gesloten.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0375 Toen Quaatbloet het deksel boven Tom Poes had dichtgegooid, liet hij geen tijd verloren gaan. Met grote voortvarendheid nagelde hij het houtwerk met grote spijkers dicht en wierp het daarna op de grond van de schuur.

„Helaas", mompelde hij, terwijl hij een boerenpetje op het hoofd zette, „Dit geweld staat me tegen, maar dat witte baaske liet me geen keus. En nu moet ik vlug van hier en redden wat er te redden valt voordat hij zich uit die planken losmaakt".

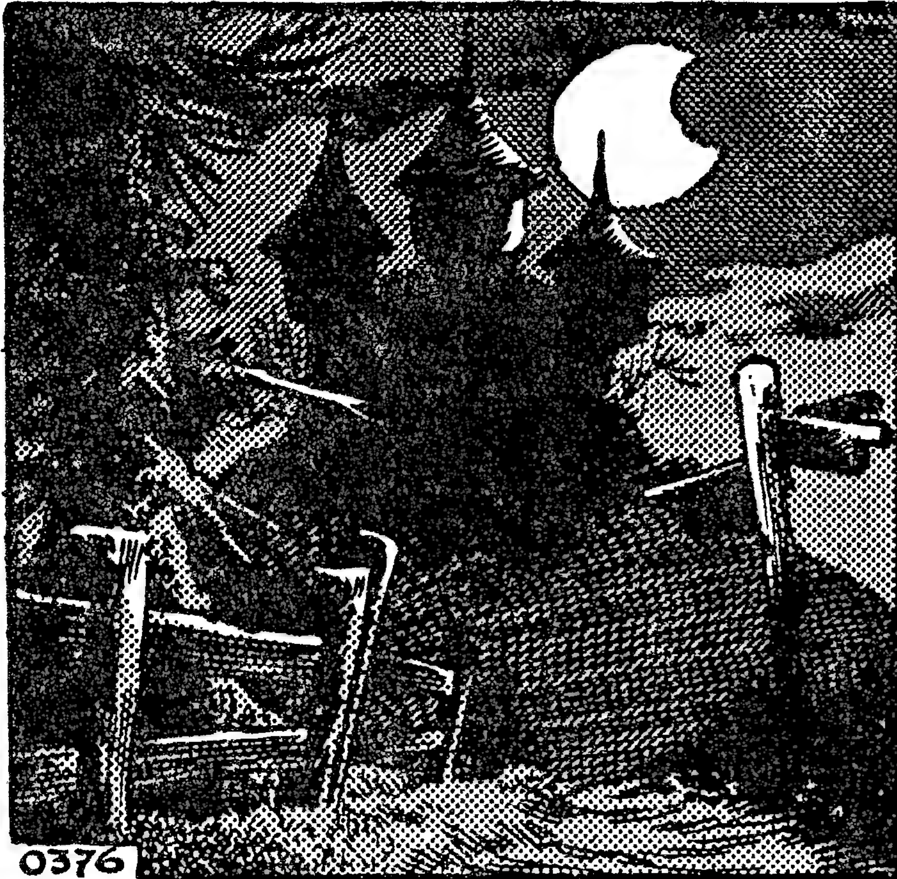
Hij had geluk, want naast de schuur stond een landbouwtractor, en hij reed, nadat hij die met zijn knopenhaakje op gang had gebracht en er de huifkar aan had bevestigd, rustig het veld af.

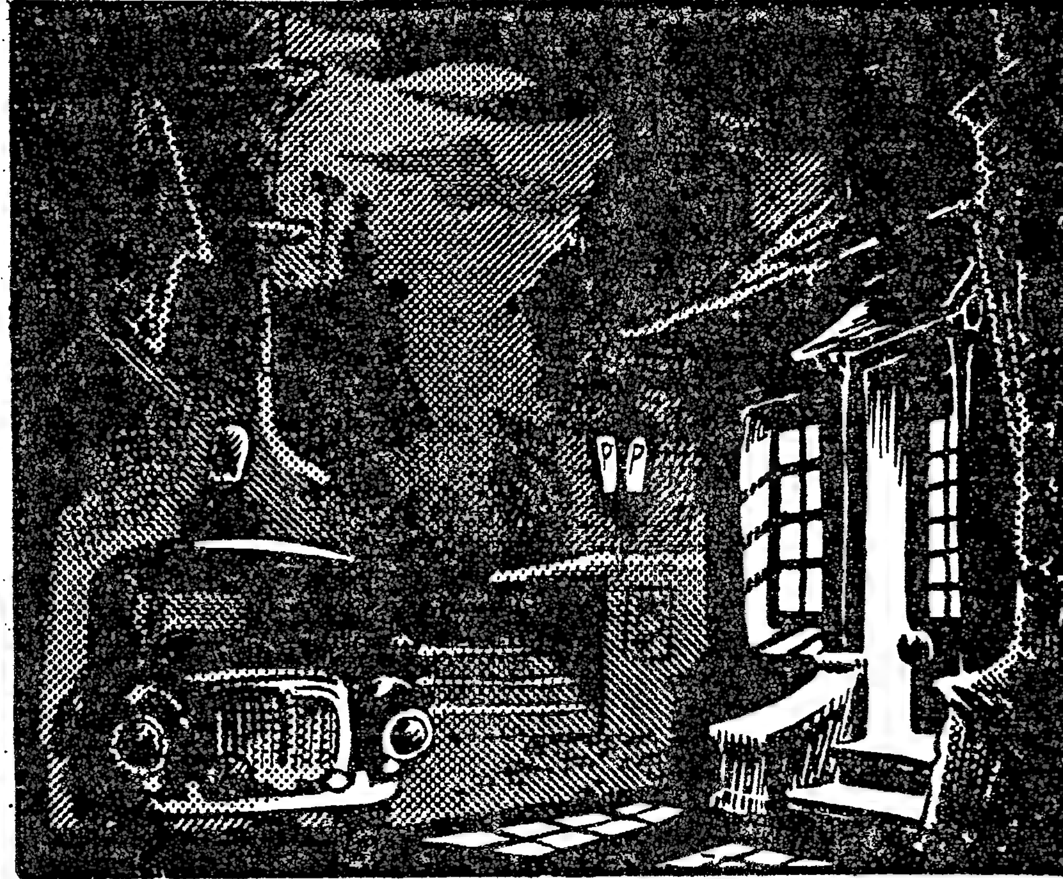
„Het is wonderlijk waartoe een geschoolde in staat is", sprak hij tot zichzelf. „Niets dan vlaai in de maag en toch het ene krachtstaaltje na het ander. Die zwirkvlaai ligt trouwens nog steeds zwaar op mijn vertering. Zou het mogelijk zijn, dat de voedzaamheid groter is dan ik dacht? Dat vrouwtje is tot alles in staat. Eigenlijk baart ze me meer zorgen dan dat baaske in de kist, want ze weet me altijd te vinden. Ik hoop dat ze ver weg is".

Zo denkende reed hij in de stille nacht de heuvel af; het kistje bleef in de verlaten schuur achter, zonder dat er iemand was die aandacht aan het geroep en gebonk van Tom Poes schonk.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0376 Te middernacht klom de oude maan boven de heuvels uit en wierp een vaal schijnsel over het landschap waar slot Bommelstein donker tegen afstak. Heer Ollie was door de beslommeringen van de afgelopen dag aan het einde van zijn krachten en de bediende Joost had zijn bed slechts wankelend kunnen bereiken na het opdienen van een vreugdeloze soep. Ze waren beiden dan ook in een diepe slaap gedompeld, evenals alle oppassende burgers van de stad Rommeldam.

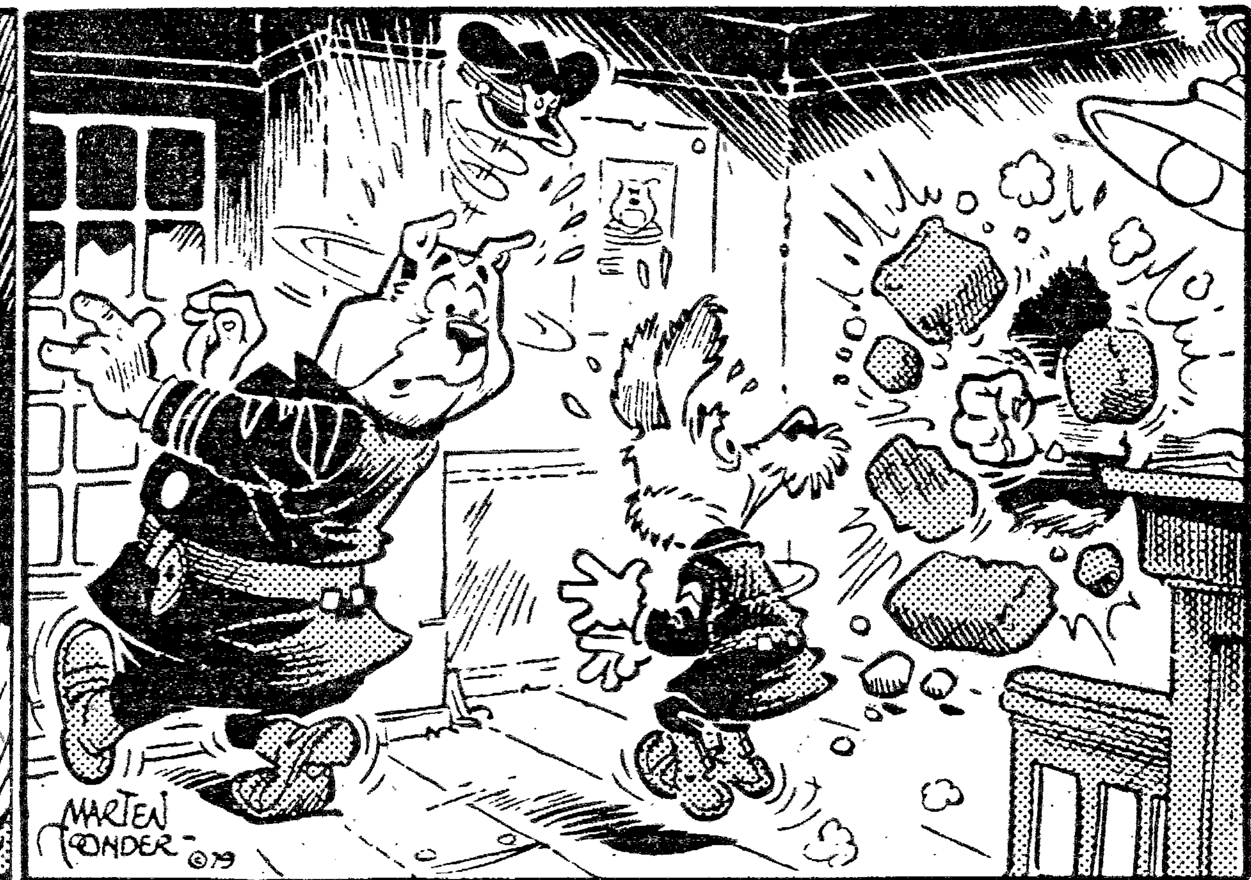
Alleen in het politiebureau brandde nog licht, want de wet rust nooit. Commissaris Bas trad er bijvoorbeeld om vijf minuten over twaalf nog even binnen, voordat hij naar huis ging.
„Het is wat ik dacht", sprak hij tot de dienstdoende brigadier. „Er is daar bij Bommelstein een bende aan het werk. Ik moet morgenochtend foto's hebben van alle verdachte en gezochte personen, Snuf. Bommel komt met een getuige en ik wil zien of ze iemand herkennen."
„We hebben er al drie", zei Snuf tevreden. „Achter slot en grendel".
„Ja, dat was mooi werk", gaf de politiechef toe. „Is er verder nog nieuws?"
„Niet veel", meldde de brigadier na een blik in zijn boek geslagen te hebben. Een zekere Gribaldi heeft aangifte gedaan van een vermiste kermiswagen. Overval in het bos, blijkbaar".
„Het bos heeft nooit gedeugd", mompelde de commissaris hoofdschuddend. „En hoe gedragen de arrestanten zich?"
„Keurig", zei Snuf. „Ik heb de kinderen bij de moeder gelaten en dat werkt prima. Zelfs bij misdadigers".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

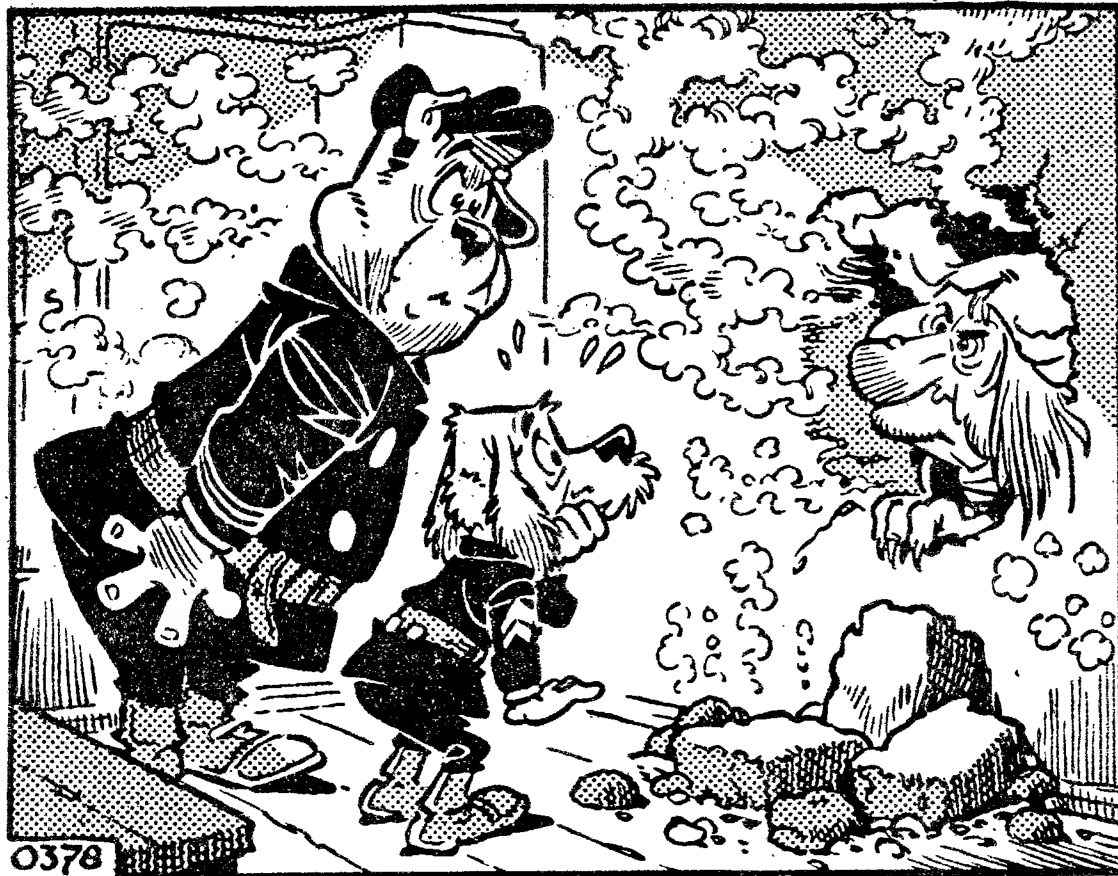

0377 Mevrouw Troggel had het zich in haar cel gemakkelijk gemaakt. Nadat ze een brits tot spaanders had verwerkt stookte ze er met behulp van enige klapbessen een vuurtje van. En terwijl haar zoontjes zich met spelletjes vermaakten, was ze nu doende een stuk zwirkvlaai te roosteren.
„Het is hier nu wel gezellig'', sprak ze. „Maar als dit de toekomst is, ga ik toch liever naar huis, want hier is ook niet veel aanspraak. Misschien is vader niet voor niks naar gisteren gegaan. En als jullie vlaai gegeten hebben, kunnen jullie hier niet echt spelen''.
Peinzend stak ze een stuk van het geurige voedsel in haar mond en begon te kauwen.
„We moeten op krachten blijven'', vervolgde ze. „Zit niet te jengelen, Luur. Jij bent de oudste. Eet liever wat. Ik zal wel eens inlichtingen vragen aan die vent met die glimknopen die hiernaast zit''.
Daarmee bedoelde ze natuurlijk brigadier Snuf, die juist was opgestaan om zijn chef uit te laten.

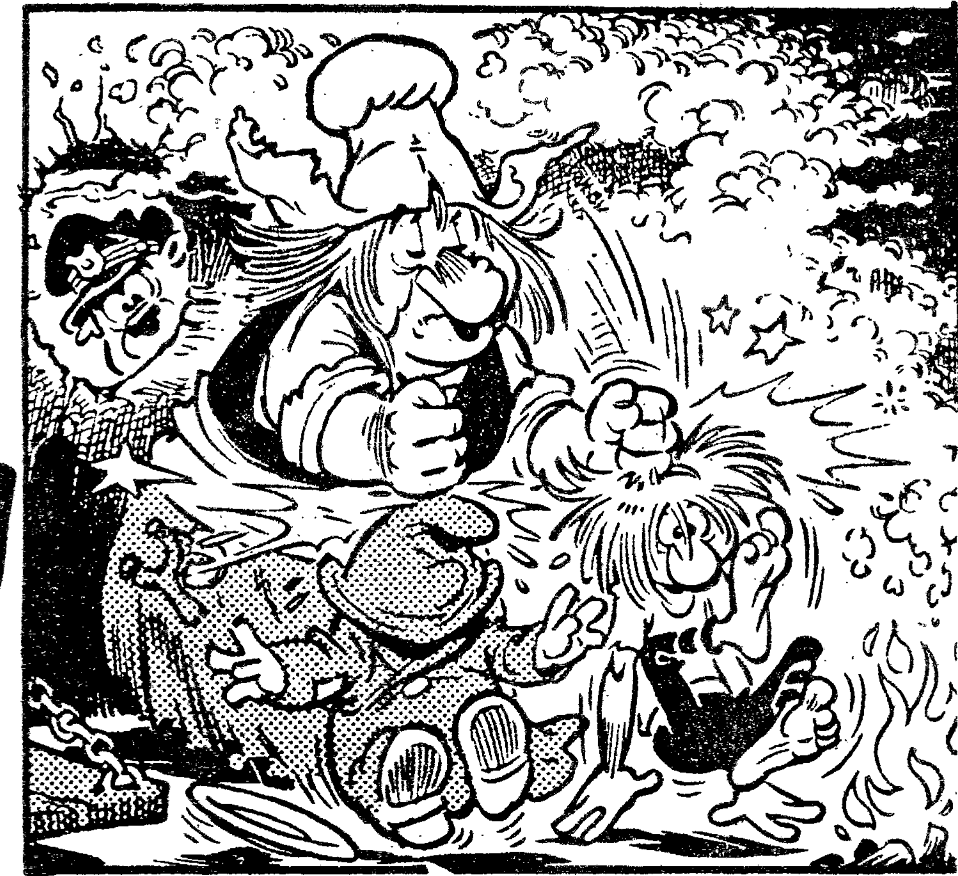
„Over de arrestanten hoeft u geen zorg te hebben'', zei hij. „Die houd ik wel rustig''.
„Mooi'', zei de commissaris. „Dan ga ik nu maar een beetje slapen''.
Maar dat viel tegen, want op dat moment klonk er een luide slag en terwijl de stenen en de metselkalk op de grond vielen, verscheen de zorgzame moederhand van mevrouw Troggel door de muur.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0378. De beide politiebeambten staarden onthutst naar de opening in de wand, waaruit kwalijk riekende dampen naar binnen wolkten. Temidden daarvan verscheen nu ook het gelaat van de arrestante, dat hen onderzoekend monsterde.

"Is dit de toekomst?", vroeg ze. "Nou, ik had voor mijn ukkies wat anders op het oog. Het valt me tegen".

Deze woorden brachten de commissaris weer tot zichzelf en hij zette bewolkend zijn pet recht.

"Dit is pas het begin van de toekomst voor jou en je bandietentroep!", riep hij toornig. "Dit is nog maar voorlopige hechtenis. Wacht maar totdat je de rechter hoort, dan zal je nog anders kijken. En voor de toekomst van je ukkies zal gezorgd worden door dokter Zielknijper".

"Zielknijper?", herhaalde het vrouwtje. "Is dat die rooie toekommer?"

"Het is iemand die zorgt dat de jeugd niet voor galg en rad opgroeit", snauwde de politiechef. "Morgen gaan ze naar de kliniek om getest te worden. Maar wat bedoel je met toekommer? Eh.. wacht eens! Ik wil eens even met je praten. Breng haar naar mijn kamer, Snuf".

Gerustgesteld trok de moeder zich terug in haar eenvoudig verblijf om haar zoontjes naar bed te brengen.

"En nu stil", maande ze, terwijl ze de bengels door handoplegging kalmeerde. "Morgen gaan jullie naar galgenrat, maar ik ga nu met die knopenvent praten. Hij wil aanpappen — en daar zijn we voor gekomen".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0379. Commissaris Bas nam ondanks het late uur weer plaats achter zijn bureau voor een persoonlijk verhoor.
"Je hebt de muur kapot geslagen", begon hij. "Je bent dus tot alles in staat. En je hebt het pand Bommelstein gekraakt. Goed. Daarover wil ik het nu niet hebben. Maar daarna hebben jullie een onschuldige voorbijganger aangevallen. We weten dat je samenwerkt met een bende schurken. Wie zijn je rotgenoten? En wie is die toekommer waar je het over had?"
Het was duidelijk dat zijn woorden het vrouwtje ontstemden. Ze stond op en boog zich over de schrijftafel. "Je bent zelf een rotnoot!", riep ze. "Wat zit je daar te schelden? Wat let me of ik geef je een labberdoedas?"

"Een bedreiging, huh?" gromde de heer Bas, eveneens opstaande. "Verzet tegen de politie, huh? Dat zou je duur te staan komen. Ik heb het beste met je voor, maar dan moet je schoon schip maken".

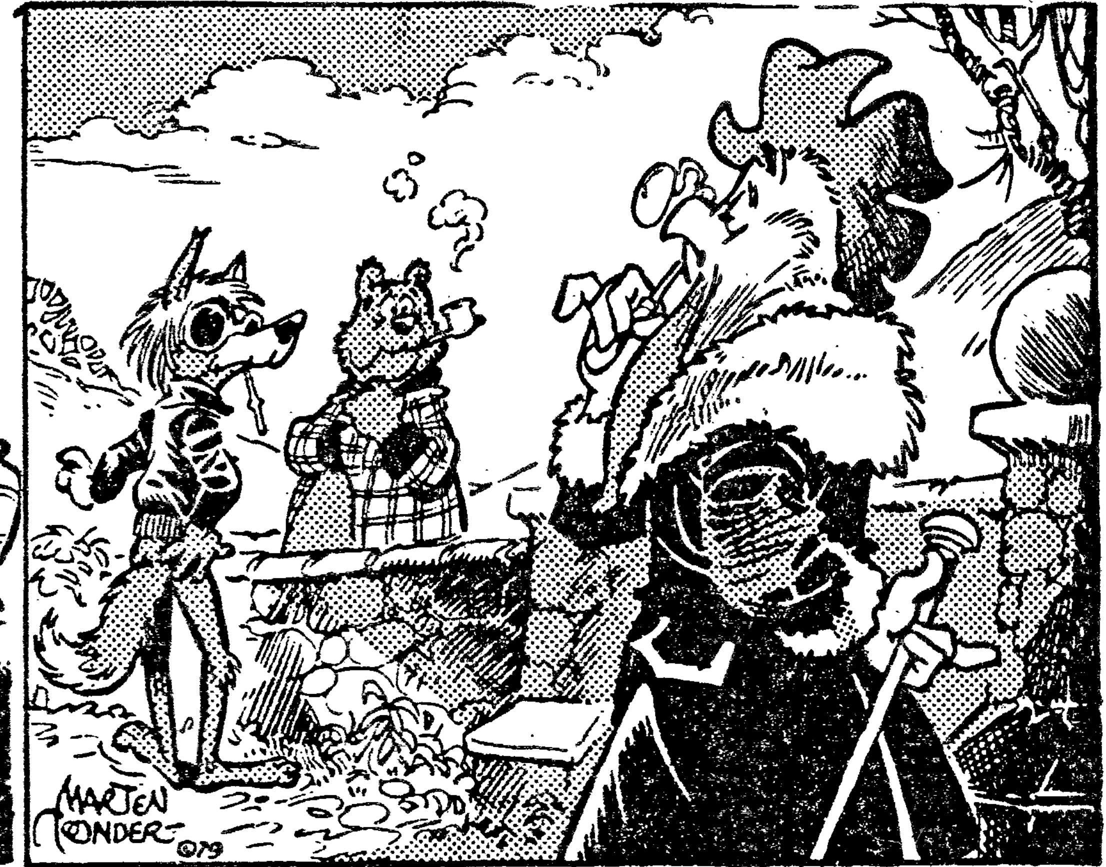
"Maak jijzelf je vieze schip schoon!", riep de dame met een stem die de lamp deed schommelen. "Duurstaander! Rotnoot! Ik moet niks hebben van jouw aanpappen. Als dat de toekomst is, ga ik liever naar gisteren".
De hooggeplaatste beambte begon op te zwellen, maar dat hoefde al niet meer. Ze draaide zich om en verliet het vertrek door de dichte deur, zodat hij slechts het nakijken had.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

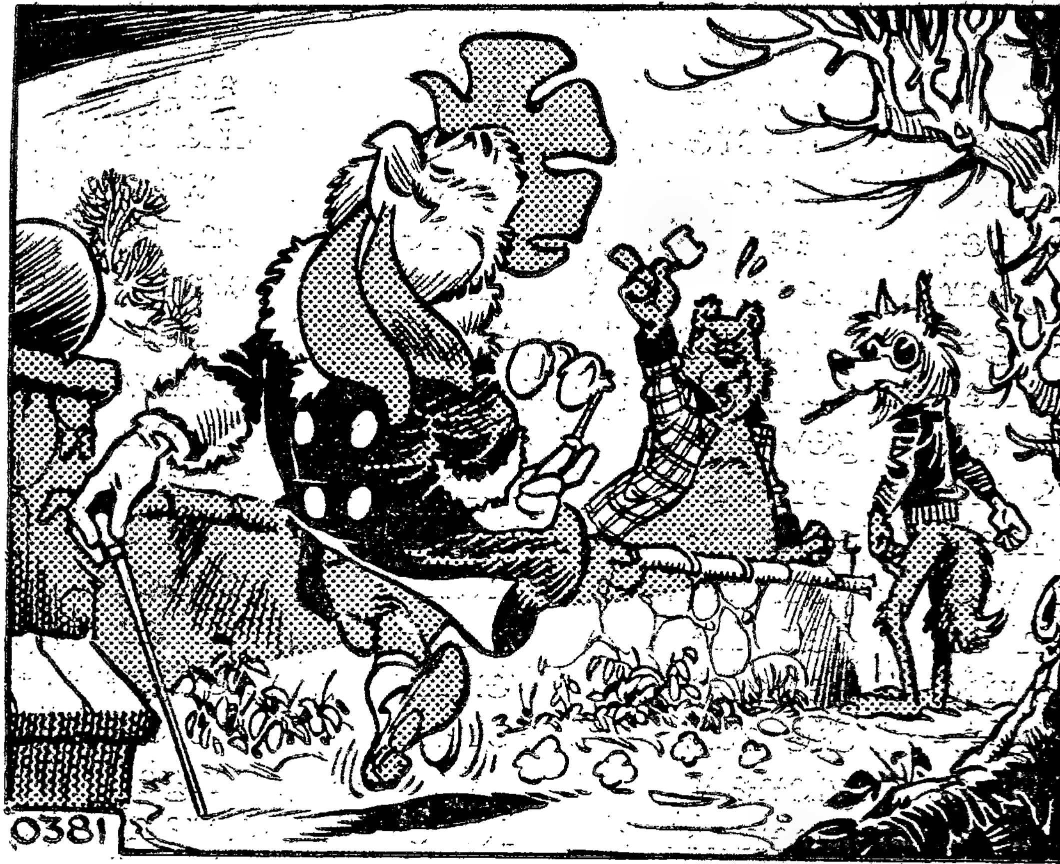

0380 De volgende morgen had heer Bommel Tom Poes al vroeg opgezocht. Maar omdat hij die niet thuis getroffen had, stond hij nu over zijn tuinmuur geleund een pijp te roken en genoot van het zachte weer.
„Voor een heer is het leven zo kwaad nog niet", sprak hij tot zichzelf. „Vooral wanneer hij weer omringd is door zijn kunstmeubels en warme ochtendpap. De commissaris kan wel wachten, omdat ik niet begrijp waar hij eigenlijk heen wil, terwijl ik andere dingen aan het hoofd heb".
Nu werd hij een naderende gedaante in een lederen jasje gewaar en zijn gezicht klaarde op.
„Heer Quaatbloet", riep hij uit. „Ik stond net aan u te denken. Aan mijn schulden, bedoel ik. Ten slotte hebt u mijn huis terugbezorgd, nadat u het gestolen had".
„Alleen maar gekraakt", verbeterde de ander. „Men moet nu eenmaal binnen de wet blijven als deskundige en dat is niet eenvoudig".
„Beslist niet", gaf heer Ollie toe. „Maar van schulden houd ik niet en daarom wil ik graag even betalen".

„Zesduizend florijnen", zei Quaatbloet eenvoudig en heer Bommel greep glimlachend zijn portefeuille. De kraakdeskundige stak zijn hand reeds uit, maar op dat moment werden ze gestoord door een beschaafd kuchje.
„Pardon", sprak de markies de Cantecler naderend. „Ik wil u niet storen als u met uw kornuiten praat, amice. Maar ik wil graag weten of ik uw lommerdbriefjes kan overnemen. Tussen uw ongeregelde goederen bevindt zich een kastje waar ik wel zin in heb".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0381 „Lommerdbriefjes?", riep heer Bommel woedend uit. „Nu begrijp ik het! U bent degene die de politie heeft wijsgemaakt, dat ik mijn gemeubelte verpand heb. Het is een schande, die mijn goede vader gelukkig niet meer hoeft mee te maken".

„Dus niet", sprak de edelman. „Even goede vrienden". En hij wandelde vermaakt weg.

„Ik zal het hem betaald zetten", mompelde heer Ollie verbitterd. „Al moest de laatste cent boven komen".

„Betaald zetten", herhaalde de heer Quaatbloet, die oplettend geluisterd had. „Daar hebt u gelijk in. Hij is een onheus.. eh.. een mafkikker, wil ik zeggen. Een van die opgeblazen lui die een onafgestudeerde geen dak boven het hoofd gunnen. Maar over betalen gesproken, als we nu eerst even kunnen afrekenen, dan is dàt gebeurd".

Heer Bommel greep opnieuw zijn portefeuille en begon, nadat hij zijn toorn opzij had gezet, te tellen.

„Zesduizend florijnen", zei hij. „Dat is toevallig juist wat ik bij me heb".

Hij stond op het punt de bankbiljetten te overhandigen, toen ze opnieuw werden gestoord, dit keer door commissaris Bas.

„Dat treft", riep deze reeds van verre. „Ik moet jullie allebei eens even spreken".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

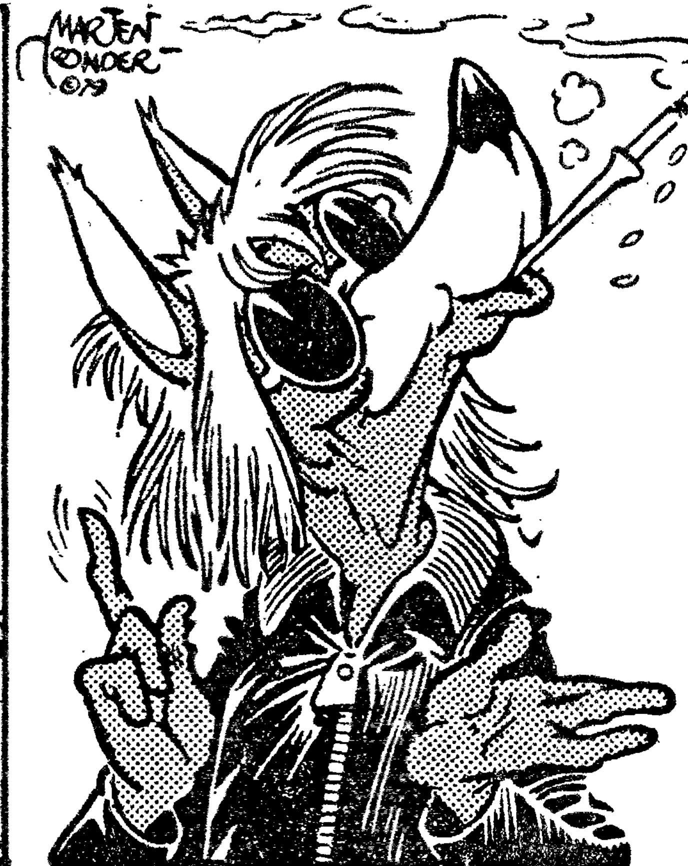
0382 Quaatbloet keek gehinderd op van de bankbiljetten die heer Ollie in zijn hand hield.
"Daar is die koddebeier weer", siste hij tussen de tanden. "Heeft die niets beters te doen dan iemand te storen in de uitoefening van zijn beroep?"
Commissaris Bas schonk hem echter geen aandacht.
"Waarom ben je niet op het bureau gekomen Bommel?", vroeg hij. "Ik verwachtte jullie voor het afleggen van een verklaring, jij en Tom Poes. En wat voor een verrekening vindt hier plaats?"

"Ik ben bezig mijn schulden te betalen. Heel gewoon", zei heer Bommel uit de hoogte. "Deze heer heeft mijn huisdieven verwijderd, toen de politie het niet deed, hoewel ik die toch ook betaald heb met mijn belastingcenten.
En ik ben niet naar u toe gekomen, omdat Tom Poes er niet was. Die is misschien op reis gegaan of zo. Hij was erg onrustig over de sneeuw".
"Het lijkt er meer op, dat hij de benen heeft genomen", hernam de politiechef streng. "En wat het verdrijven van krakers tegen betaling betreft, dat lijkt me een strafbare daad toe. Het is allemaal nogal verdacht. Gaan jullie maar eens mee naar het bureau".
De kraakdeskundige had ongeduldig toegeluisterd, terwijl hij met lede ogen naar het geld keek, maar nu mengde hij zich in het gesprek.
"Mee naar het bureau?", herhaalde hij. "Geen denken aan! Het is maar goed, dat de commissaris u niet hoort, want dan zoudt ge stellig een ernstige berisping krijgen. Jullie, jongere agenten, willen altijd maar op het bureau verhoren, en dat zie ik niet graag. Zo krijgt de politie een slechte naam".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

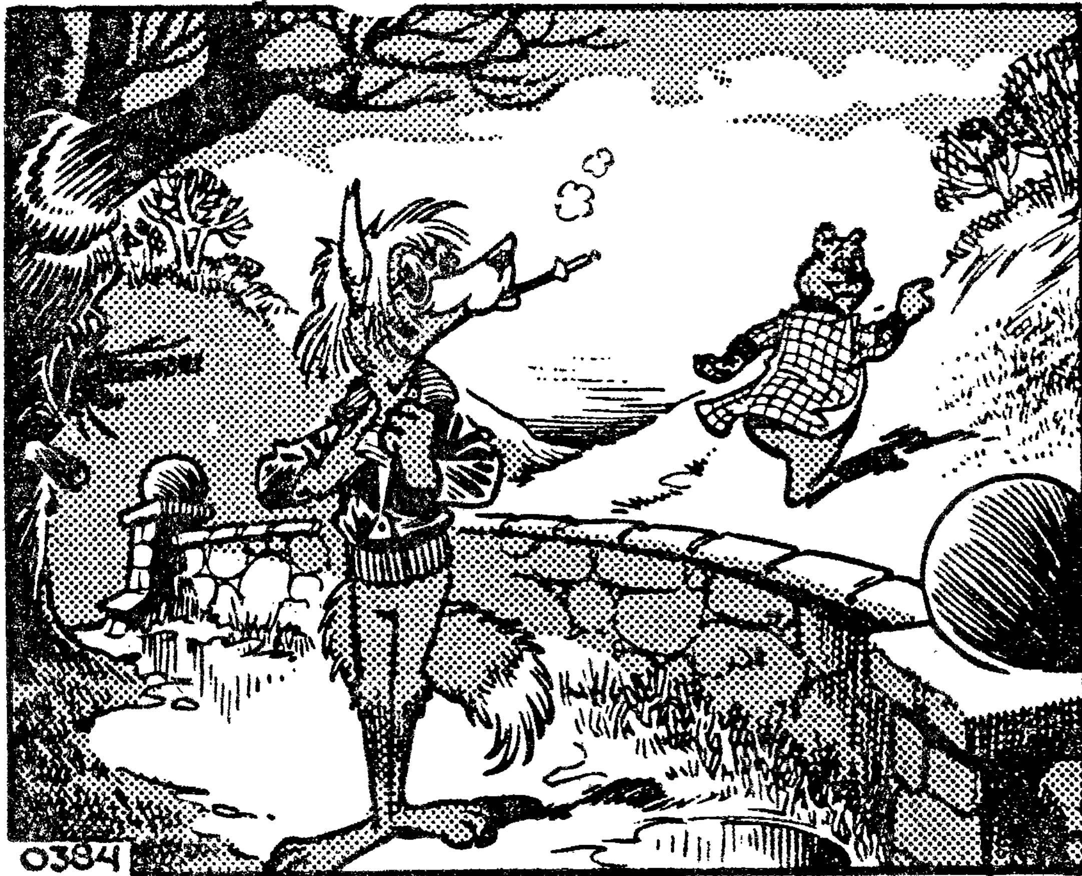

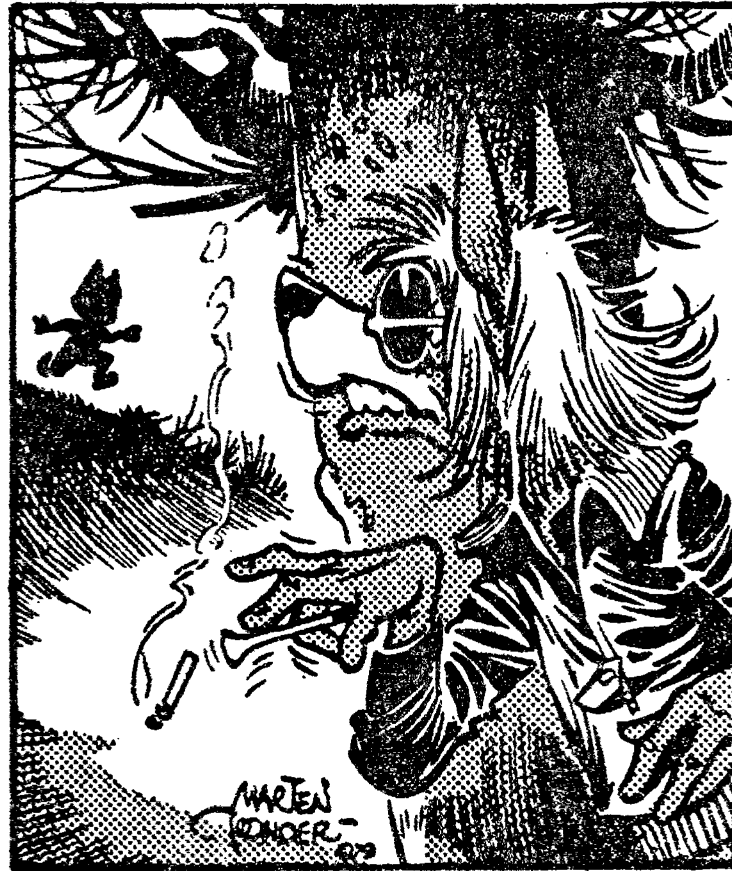

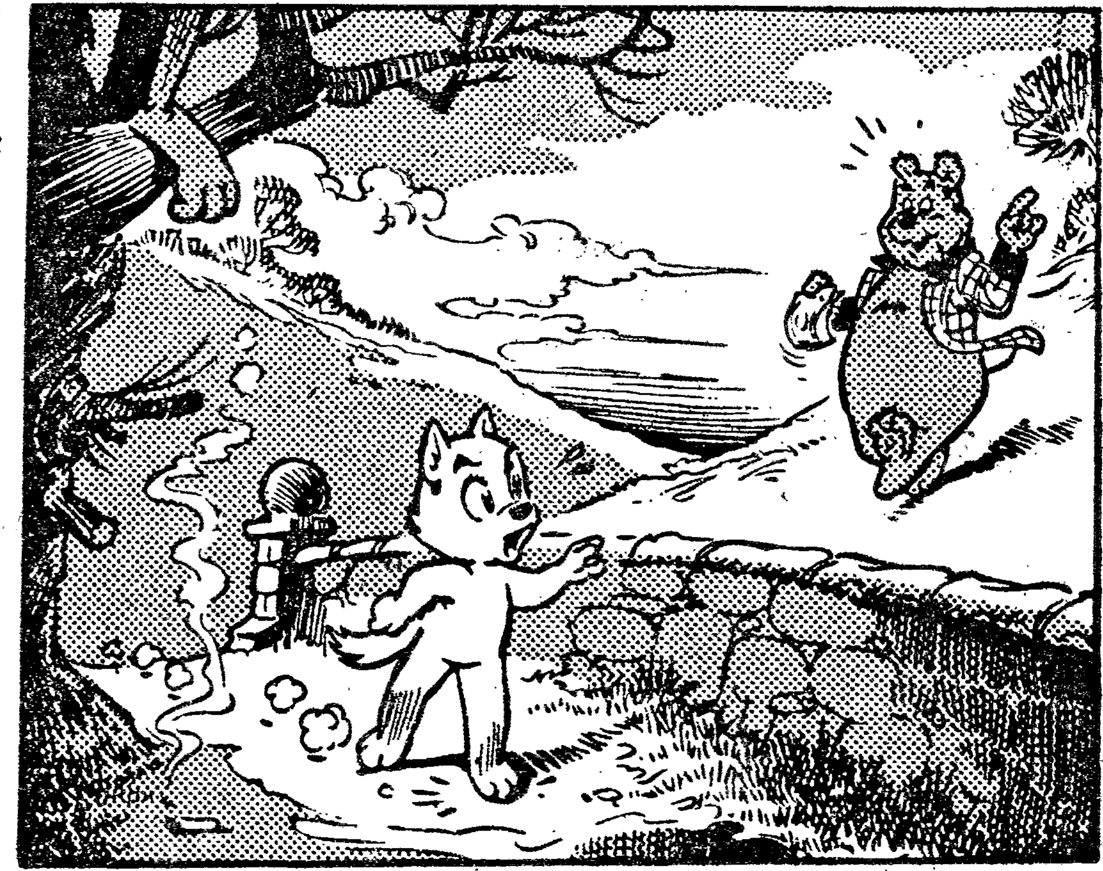
0383 Het gelaat van Bulle Bas verduisterde en hij haalde diep adem. „Ik ben zelf de commissaris", verklaarde hij met moeite.
"Des te erger", zei Quaatbloet, een rookwolk uitblazend. "Dan weet u even goed als wij rechtsgeleerden, dat u niemand zo maar naar het bureau kunt slepen. Wat is de aanklacht? Het corpus dementie, zoals wij orators Juridii zeggen? Uw houding is bijzonder stotend. Ik zal die in de bevoegde pers aan het daglicht brengen. Maar ook de klachtenraad zal op de hoogte worden gebracht. Het gaat hier ten slotte om de juris dictie!"
De politiechef liet piepend enige lucht ontsnappen, toen keerde hij zich met een ruk om en liep weg.
"Wat een geluk, dat u er net was", zei heer Bommel opgelucht. "Zonder advocaat komt men tegenwoordig nergens dan in het bureau met al die politie en misdadigheid om zich heen. Ik wist trouwens niet dat u behalve deskundige ook nog rechtsgeleerde was. U hebt uw geld eerlijk verdiend, al zeg ik het zelf".
De heer Quaatbloet nam het geld begerig aan en glimlachte. "Zeer juist", sprak hij. "Zesduizend florijnen, dat is precies gepast. En .. voor mijn rechtskundige bijstand volgt nog wel een extra nota. Tweehonderd florijnen voor een advies, dat is de gebruikelijke leges tremens".
"Dat spreekt", riep heer Ollie uit. "Als u even wacht zal ik het halen".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

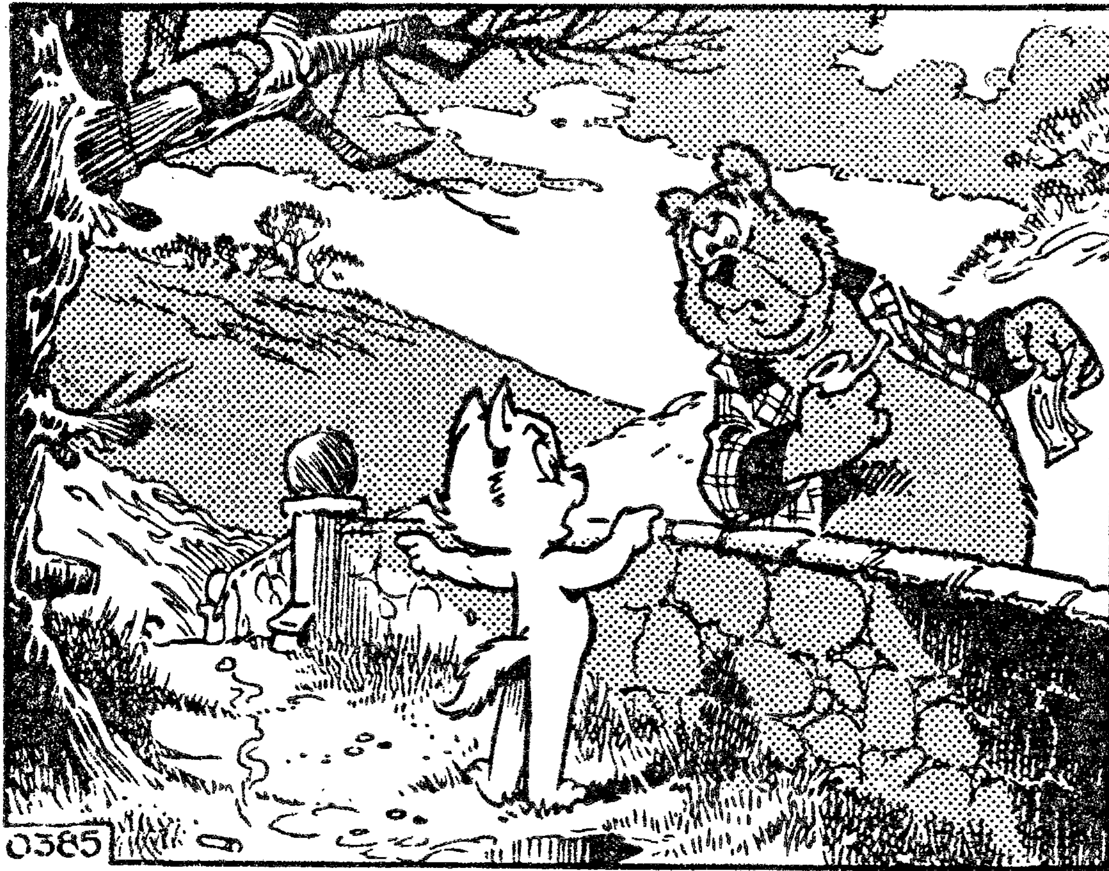

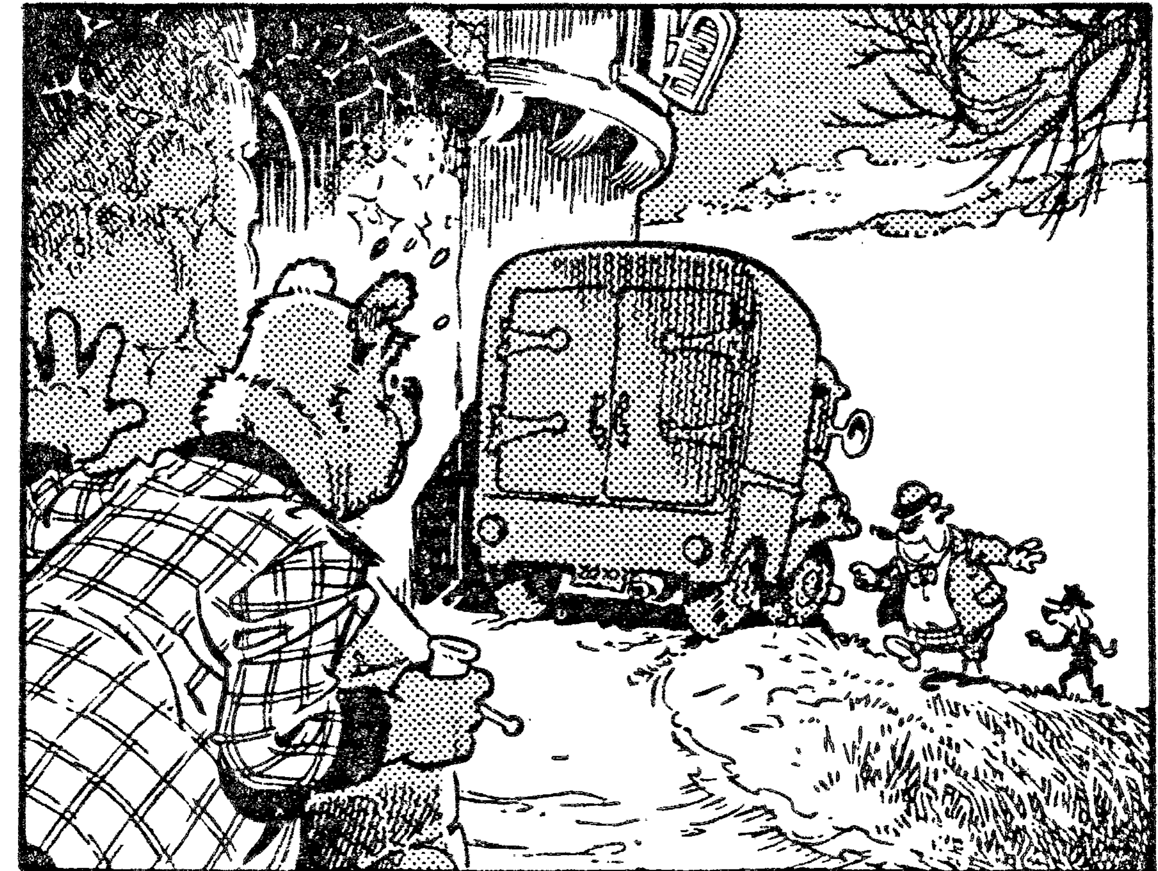
03484 „Haast u zich niet", zei de advocaat vriendelijk. „Ik wacht wel even, want ik verwacht mijn volgende cliënt pas over een uurtje".
Heer Bommel beklom lichtvoetig de heuvel en Quaatbloet propte de bankbiljetten in zijn binnenzak.
„Eindelijk", sprak hij tot zichzelf. „Een smakelijke lunch in een gerenommeerde gelegenheid, dat is wat mij nu voor ogen staat. Besprenkeld met een droge champagne, dacht ik zo. Ik proef nog steeds de vlaai van dat moedertje en daar wil ik nu wel van af. Hoewel, ik moet toegeven dat het me aardig op de been gehouden heeft".
Zo denkende wandelde hij de weg een eindje op en toen hij bij een boom was aangekomen, zag hij plotseling Tom Poes, die over de heuvel aan kwam hollen.
„Ai!" mompelde hij, hevig schrikkend. „Daar was mijn hebzucht mij bijna weer de baas geworden! Maar gelukkig zie ik dit te vroeg ontsnapte ventje net op tijd. Het honorarium voor mijn rechtsbijstand kan wachten".
Met deze gedachte verdween hij snel uit het gezicht en het enige wat nog op zijn aanwezigheid duidde, was zijn nasmeulend rookgerei.
„Ha, de jonge vriend!", riep heer Ollie, die met het geld uit zijn huis kwam. „Waar zat je toch? Ik heb je gezocht, want we moesten samen bij heer Bas komen voor een verklaring of zo. En waar is nu die advocaat gebleven? Ik ben hem geld schuldig, omdat hij de commissaris op zijn plaats heeft gezet terwijl die ons mee wilde nemen. Heb je Quaatbloet soms gezien?"
„Dat heb ik", zei Tom Poes. „En al die anderen ook. Ze zijn allemaal dezelfde schurk".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

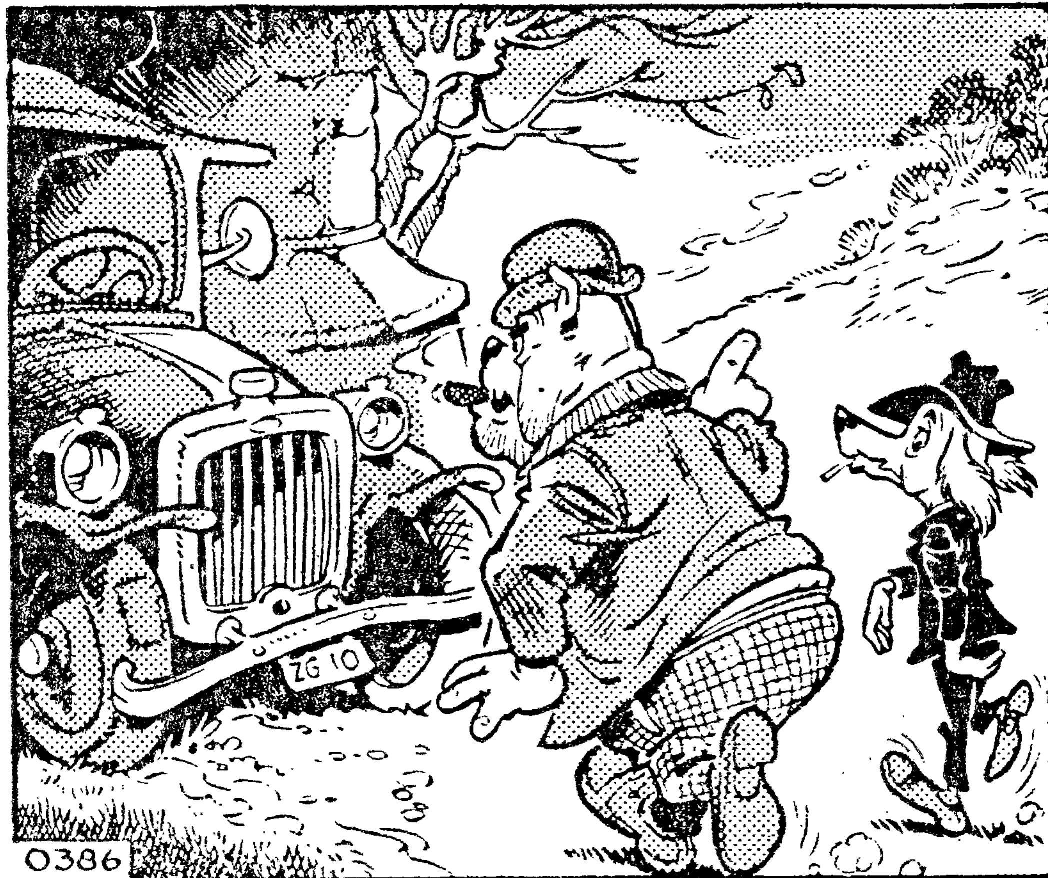
0385. „Allemaal dezelfde schurk?", vroeg heer Bommel onthutst. „Wat bedoel je?"
Tom Poes legde driftig uit hoe hij het spoor van Quaatbloet gevolgd had en in een kist was opgesloten. Heer Ollie luisterde met open mond, maar ten slotte schudde hij het hoofd.
„Ik geloof het niet", mompelde hij verbijsterd. „Inspecteur Eerhart zag er heel anders uit dan de speurder Bonafiet, dat kon een kind zien. Ik zag het direct bedoel ik. Je hebt natuurlijk gedroomd, nadat je in een kist in slaap bent gevallen".
„Vraag het dan aan de boer die me bevrijd heeft", riep Tom Poes kwaad. „De schurk heeft ook zijn tractor gestolen. Net zo zeker, als dat hij uw meubelen gestolen heeft. U bent lelijk opgelicht".

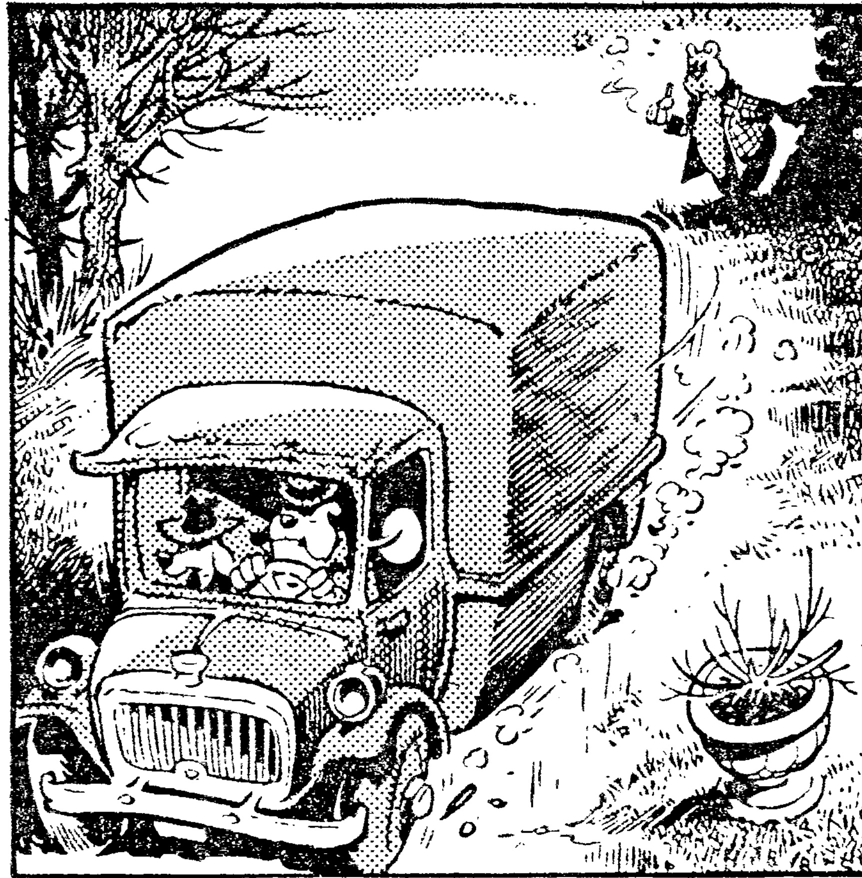
Heer Bommel gaf geen antwoord; hij wendde zich om en liep met gebogen hoofd de heuvel weer op.
„Hoe kan iemand zò slecht zijn?", vroeg hij zich af. „Mijn inrichting stelen en dan geld vragen om die terug te bezorgen? Dat kan niet, als iemand begrijpt wat ik bedoel. Zeg nu zelf".

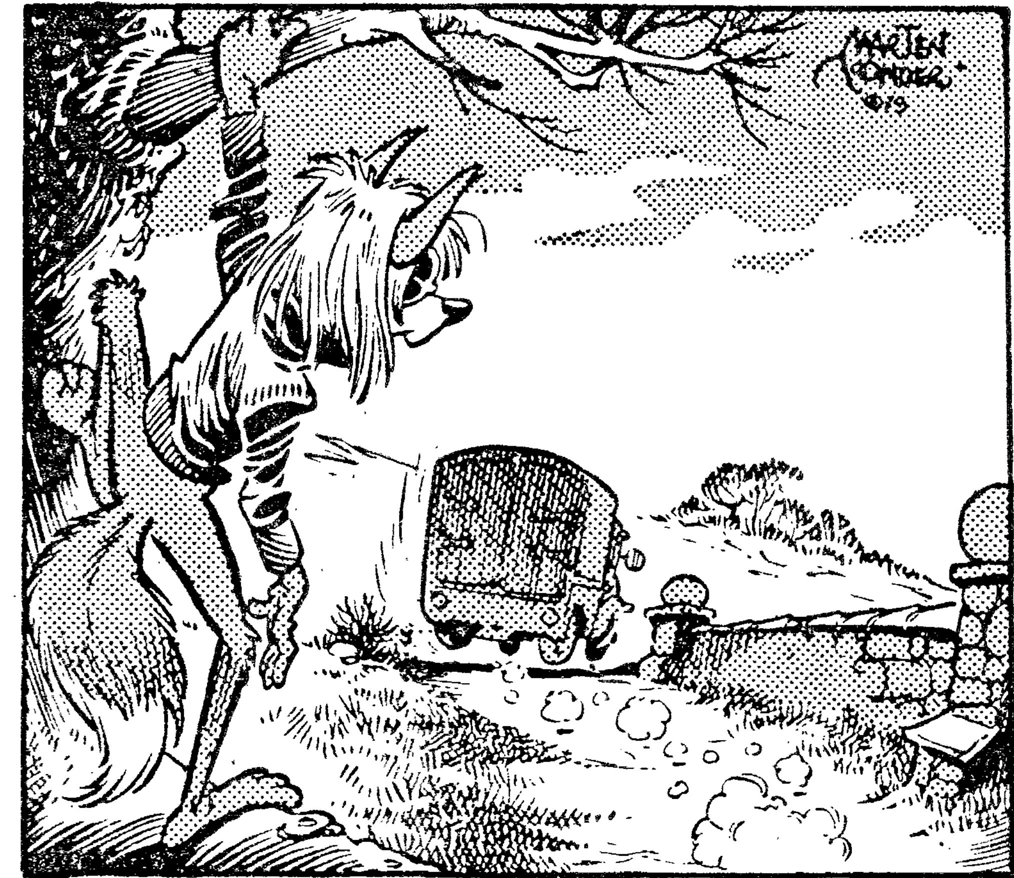
Zo peinzende bereikte hij Bommelstein weer, en toen hij bij de westertoren aankwam, kreeg hij de oude vrachtwagen in het oog, die nog steeds aan de andere kant stond. Met een schok hield hij halt, want nu werd hij ook een paar figuren gewaar, die er op een verdachte manier naar toe slopen.
„Gek, dat hij er nog staat, baas", hoorde hij de kleinste zeggen. „Zou dat een valstrik zijn?"

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0386. „Zeur niet, Hiep", gromde de grootste. „We hebben ons laten nemen, jongen, zo zeker als ik Bul Super heet. Die inspecteur was geen echte. Hij is er zelf met onze eerlijk gepikte spullen vandoor gegaan en daarna heeft hij ze natuurlijk aan de bolle terugverkocht. Daarom staat onze wagen daar nog. We moeten maken dat we weg komen, voordat iemand ons ziet. Klim er in, ouwe reus".

Hiep gehoorzaamde, en trok, nadat Super achter het stuur was gaan zitten, de handrem los, zodat het voertuig geruisloos van de heuvel af begon te rijden. Er was echter wel iemand die het gezien had en dat was heer Bommel. Geschokt keek hij de verdwijnende vrachtauto na, terwijl hij ingespannen nadacht.

„Dat hoorde ik nu eens net", prevelde hij. „Dat zijn de dieven van mijn kostbaarheden en niet Kreukniet of Bonafiet. Ik wist wel dat Tom Poes maar iets verzon. Het wordt steeds erger met hem, hij ziet overal kwaad in. Maar ik ben heel blij, dat ik de waarheid bijtijds heb ontdekt".
Heer Ollie was niet de enige die het wegrijden van de vrachtwagen gezien had. Toen Super aan de voet van de heuvel de motor aansloeg en snel wegreed, liet Quaatbloet zich uit de boom zakken waar hij al die tijd in gezeten had.
„Wel verbaasd", sprak hij tot zichzelf. „De booswichten hebben hun verwaarloosd mobiel opgehaald! Brutaal, dat moet ik zeggen. Misdadigers keren altijd op de plek van hun misdaad terug. In ieder geval moet ik dat nummer noteren dat kan nuttig zijn. En nu eerst een smakelijke maaltijd".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

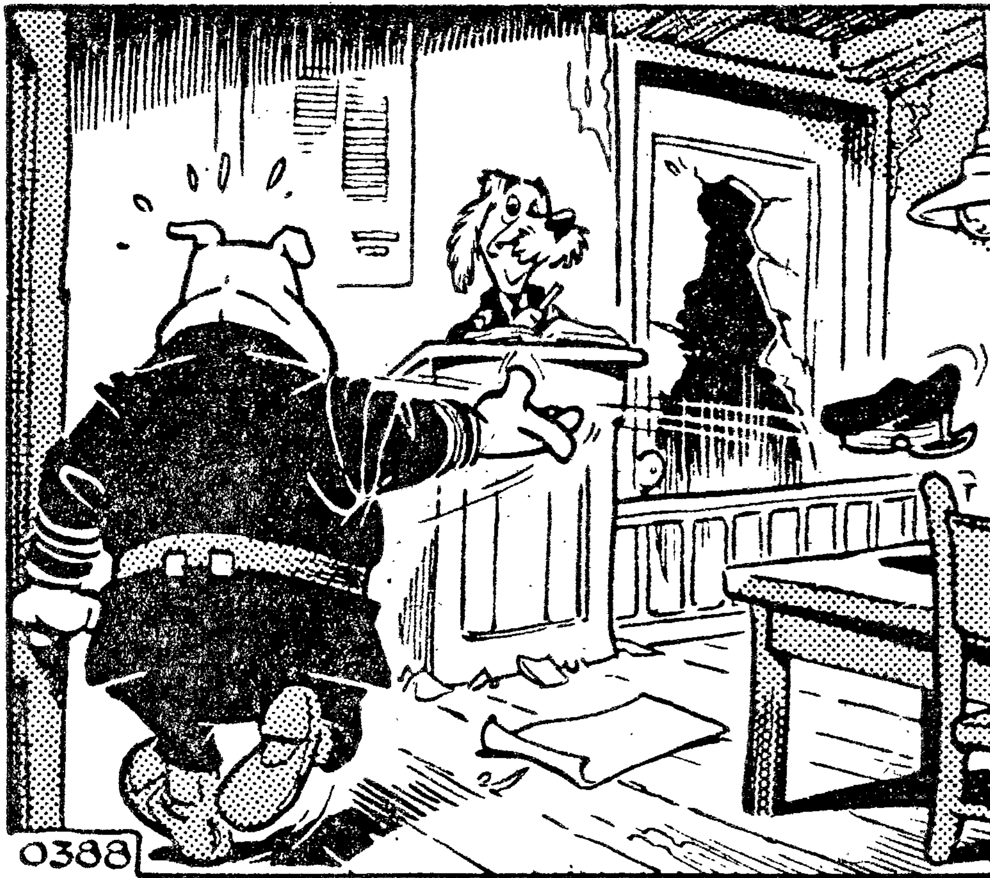

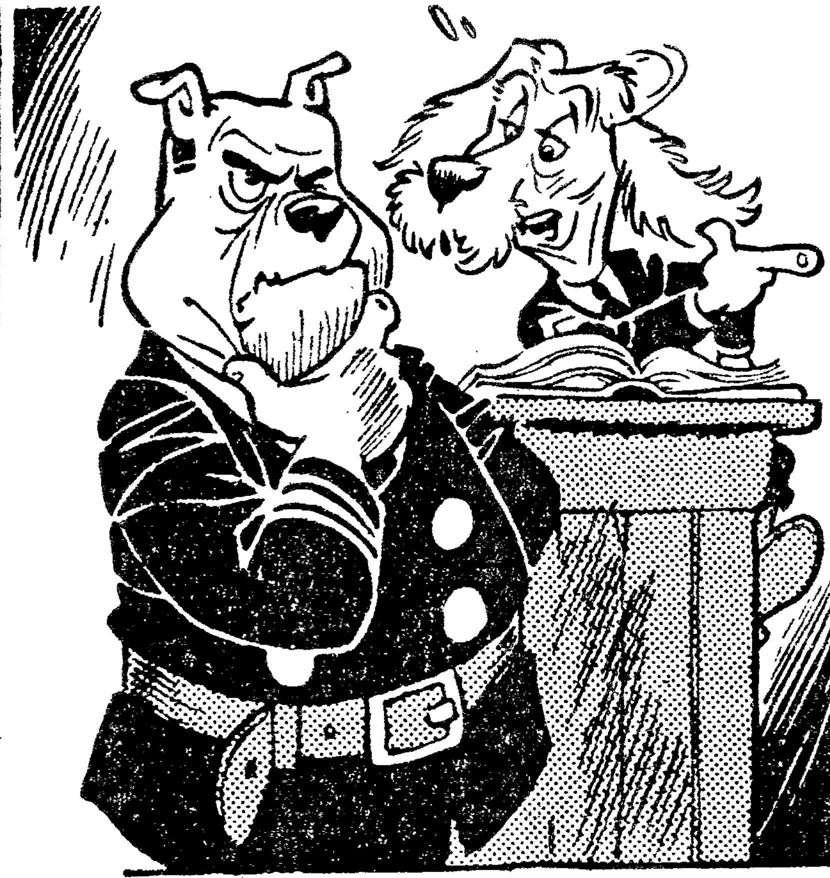
0387. De bediende Joost stond het straatje bij de keuken te schrobben, toen zijn werkgever in diepe gedachten naderde.
„Schort er iets aan, heer Olivier?", vroeg hij.
Heer Bommel schrok op en bleef staan.
„Schorten niet zo zeer", zei hij. „Er gaat iets in me om, als je begrijpt wat ik bedoel. Daar had ik nu toch bijna een hoogstaand iemand die mij op alle manieren geholpen heeft, van iets lelijks verdacht. En dat alleen door het kwaadspreken van Tom Poes. Je moet nooit naar kwaadsprekers luisteren, Joost. Leer dat van een ouder en wijzer heer".
„Zoals u wilt", gaf de knecht toe.
„Maar intussen zie ik in dat de praatjes van de jonge vriend gevaarlijk zijn", hernam heer Ollie. „De politie wil hem spreken, zodoende. Heb je Tom Poes ergens gezien? Ik moet hem krachtig op zijn dwalingen wijzen voordat hij de goede naam van Quaatbloet door het slijk sleurt. Van Bonafiet, bedoel ik. Eh... Kreukniet, wilde ik zeggen, als je me volgen kunt. Nu ja, het doet er niet toe. Waar is hij, bedoel ik?" „De jonge heer is naar de stad gegaan, met uw welnemen", zei Joost. „Naar het politiebureau. Hij wil u beschermen tegen een oplichter die het op uw geld voorzien heeft, als ik zo vrij mag zijn. U bent te goedgelovig, zo deelde hij mij mede".

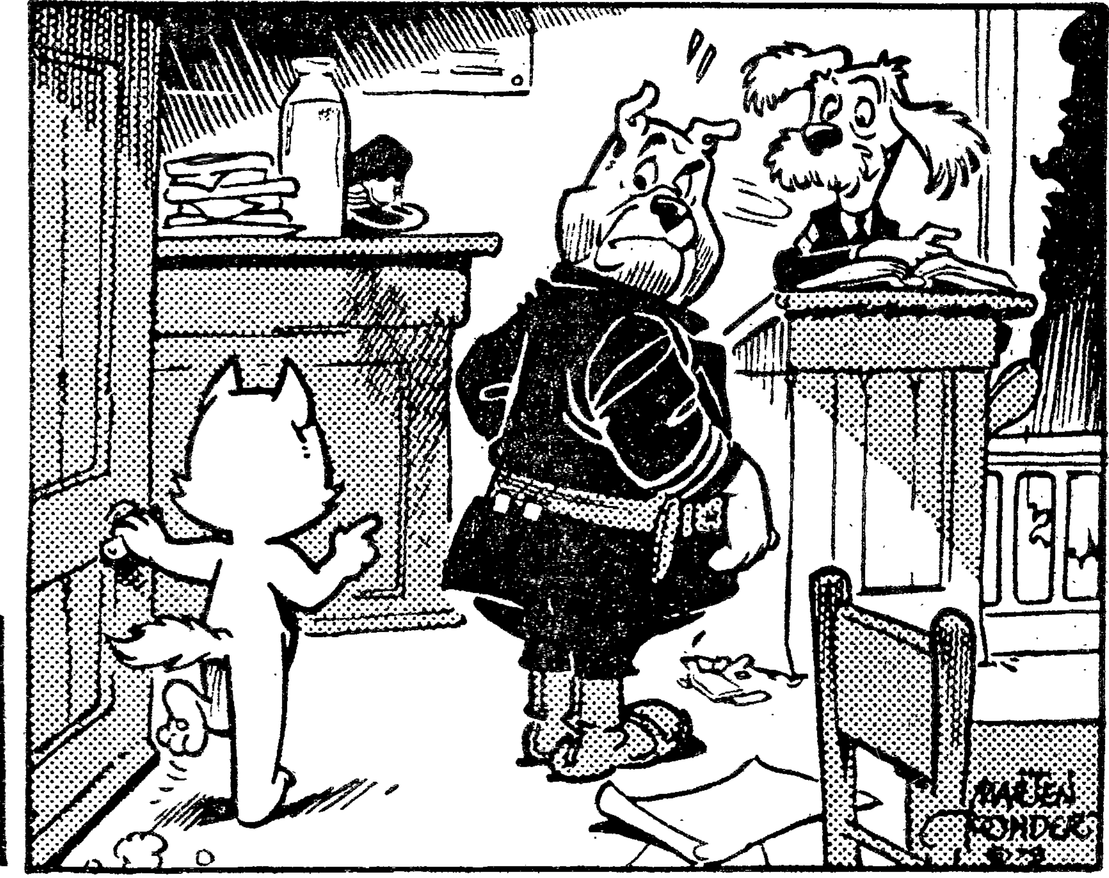
„Naar de politie?", herhaalde heer Bommel verschrikt. „Dan is het dus al te laat!".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

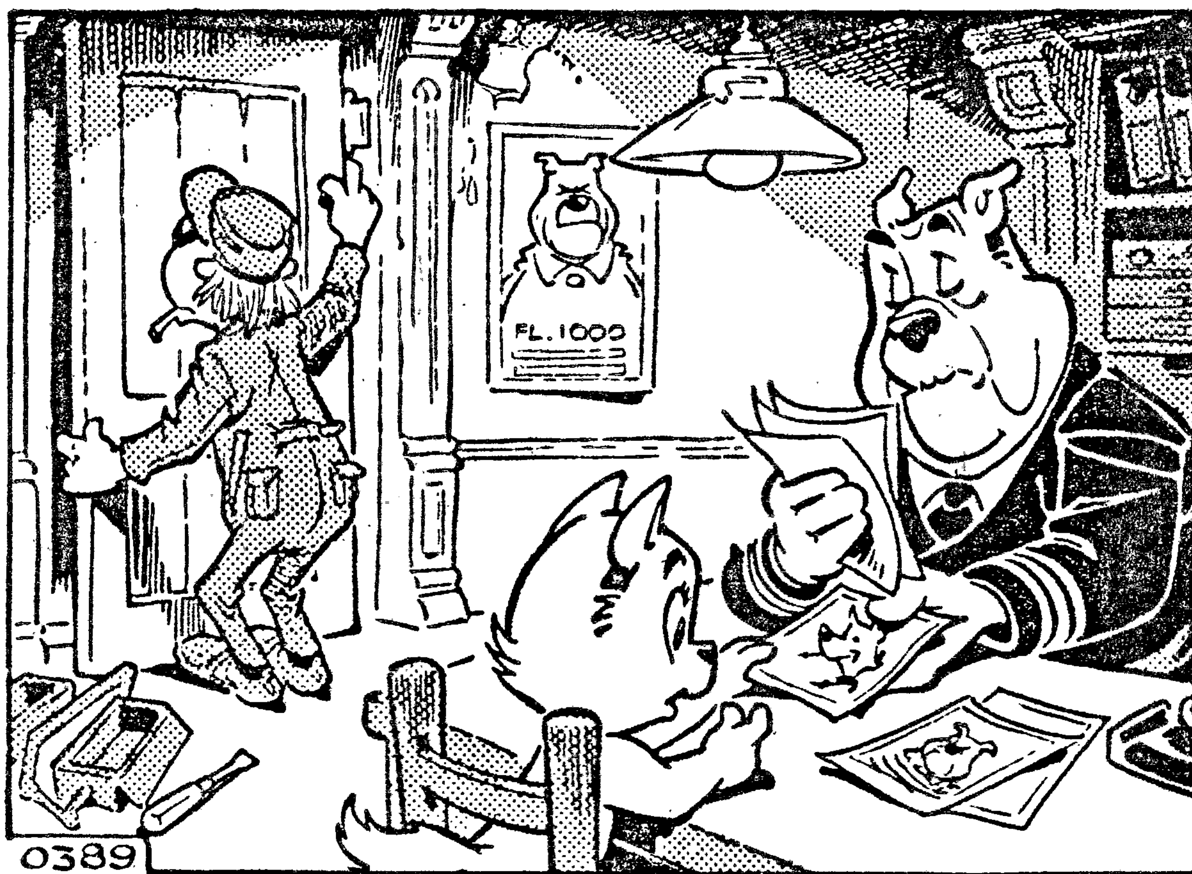

0388 Toen commissaris Bas die ochtend op het bureau kwam, was hij danig uit zijn humeur.
,,Een bende", sprak hij zonder groeten. ,,De politie wordt uitgelachen door advocaten die de dienst uitmaken. Ik heb ze in de gaten, maar omdat de bewijzen me door de vingers glippen, kan ik nergens de hand op leggen. En hier is het ook al een janboel. De verdachten lopen in en uit, zonder de deur te openen".
,,Ja", gaf brigadier Snuf toe. ,,Het is geen gezicht. Ik heb opdracht gegeven er een nieuwe deur in te zetten".
,,Maar de verdachte!" riep zijn chef uit. ,,Waar is dat vrouwspersoon? En haar kinderen? Huh?"
,,O, dat is in orde", zei de brigadier sussend. ,,Het vrouwspersoon is in haar cel gaan zitten en vraagt om brandhout. En de kinderen zijn naar de kliniek van Zielknijper gebracht, zoals de opdracht was. Wat moet er verder gebeuren?"
De politiechef zweeg en wreef zich peinzend de kin.
,,Bewijzen", gromde hij ten slotte. ,,Als ik die maar had, zouden we de hele bende kunnen inrekenen. Een hele familie, Snuf. Een maffia! Alles draait om die inbraak op Bommelstein, daar is het begonnen. Maar Bommel zelf weigert om mee te werken en Tom Poes heeft de benen genomen".
,,Dat is niet waar, commissaris", zei Tom Poes, die achter hem binnen gekomen was. ,,Hier ben ik en ik weet wie de dief van heer Ollies meubelen is. Want het is geen bende, het is alleen maar één oplichter. Een gevaarlijke!"

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

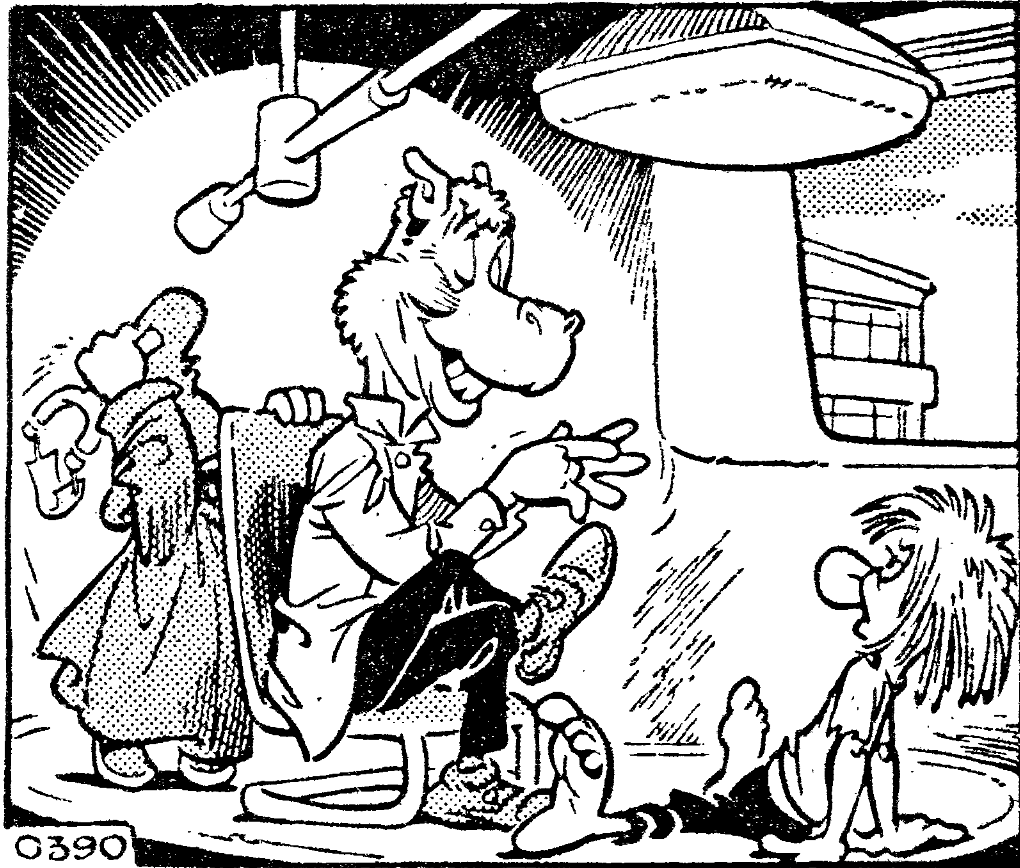

0389 Bulle Bas nam Tom Poes mee naar zijn kamer en liet hem alles vertellen wat er gebeurd was.
,,Dat verandert de zaak", zei hij, na oplettend geluisterd te hebben ,,Het is goed, dat je gekomen bent, ventje. Nu komen we misschien verder. Eén misdadige oplichter, huh? Hoe ziet die eruit? Kijk, ik heb hier een stapeltje foto's van verdachte personen. Bekijk die maar eens goed en vertel me dan of je er een van herkent".

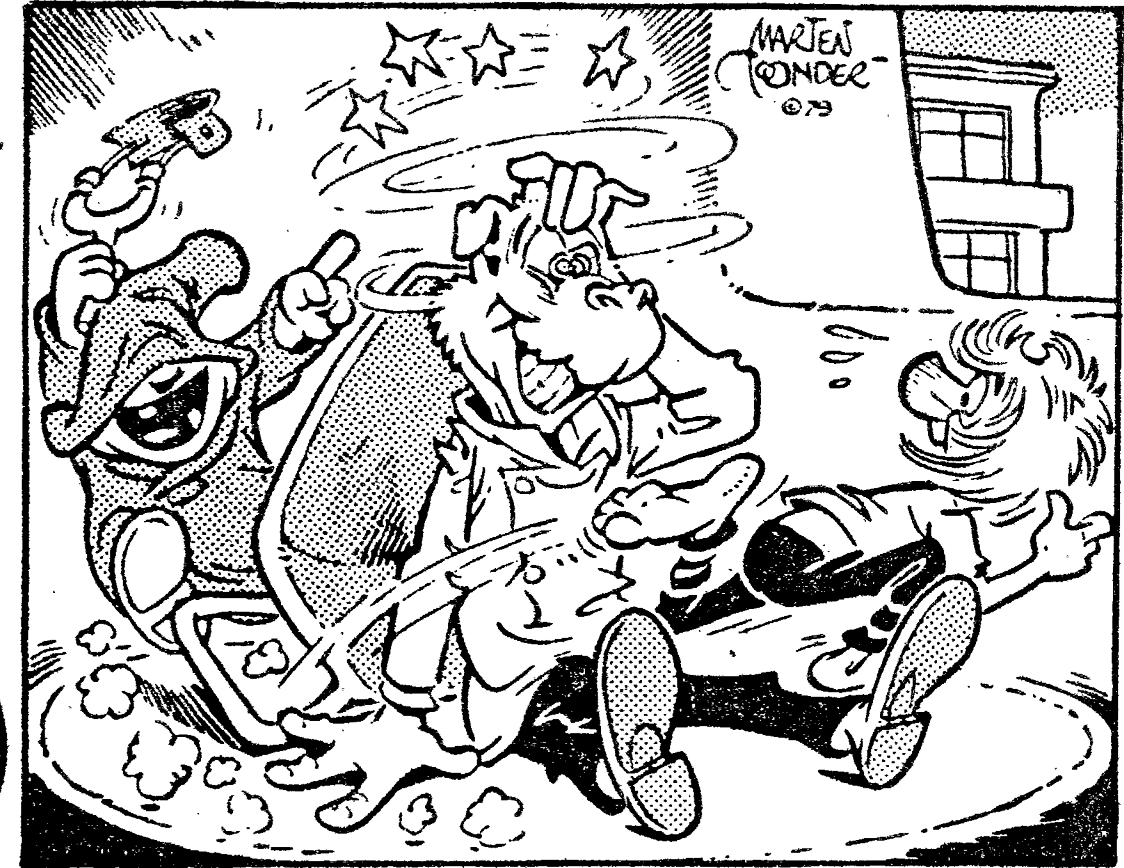
Een poosje heerste er nu een stilte, die slechts verbroken werd door het inzetten van een nieuwe deur.
,,Deze is het", riep Tom Poes uit, toen hij de helft van de portretten bekeken had. ,,Dit is hem, zonder vermomming, zoals ik hem in die woonwagen zag.".
,,Mooi", sprak de commissaris verheugd. ,,Dat is een zekere Joris Goedbloed, die door de politie in vele landen gezocht wordt. De kunst is nu alleen maar om hem te vinden — en dat zal niet meevallen omdat hij een meester in het vermommen is. Als jij nu ook..."
Op dat moment werd hij onderbroken door een luid gekraak, en toen hij gestoord opkeek, zag hij mevrouw Troggel door de nieuwe deur komen.
,,Ik heb er genoeg van", verklaarde ze. ,,D'r is nog steeds geen brandhout en dit is een toekomst van niks. Ik ga weg, want ik wil die toekommer wel eens spreken. En ik ga mijn ukkies halen".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0390 De zoontjes van mevrouw Troggel waren naar de inrichting van doctorandus Zielknijper gebracht. Deze geleerde legde zich vooral toe op moeilijk opvoedbare kinderen, die hij met begrip en moderne middelen tegemoet trad. Hij stelde de ventjes dan ook in een ruim en licht vertrek op hun gemak door ontspannen tegenover hen te gaan zitten.

„We moeten eens gezellig praten", begon hij. „Voor mij hoef je niet bang te zijn, hoor. Ik word niet boos. Laten we bij het begin beginnen. Hoe heten jullie?"

„Waahaah", zei Luur. Tier begon zich reeds te vervelen en dwaalde door de rustgevende ruimte, zodat de zielkundige besloot zich tot de eerste te richten.

„Dat is toch geen naam?", hernam hij glimlachend. „Kom, je hebt toch wel eens over de toekomst gedacht? Wat wil je worden, als je groter bent?"

„Waawaah", mompelde Luur. Hij had zijn aandacht bij belangrijker zaken, want achter de stoel van de geleerde had hij zijn broertje opgemerkt en hij wachtte vol spanning op het verdere gebeuren. Zijn geduld werd al snel beloond, want nog voordat de opvoeder op zijn woorden in had kunnen gaan, ontving deze een tik op de schedel die hem de tranen in de ogen bracht.

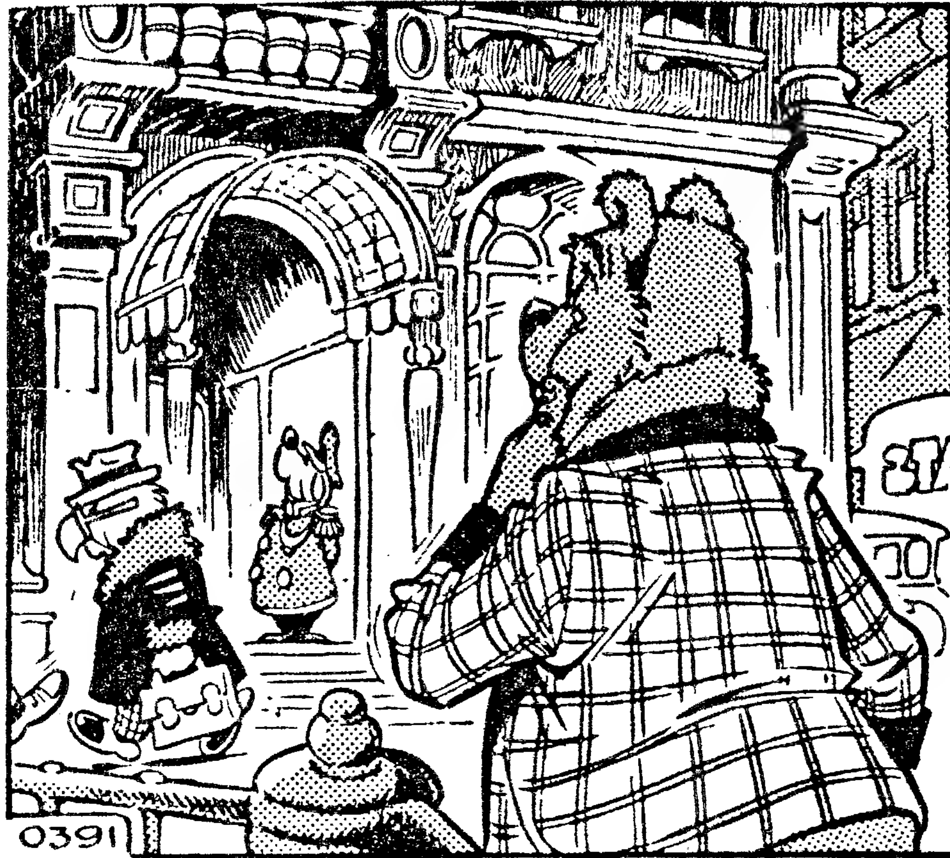
„Jij bent hem!" riep Tier, en Luur, die wist wat het vervolg zou zijn, maakte zich snel uit de voeten.

„Waawaawaah!", krijste hij, terwijl Tier hem vrolijk op de hielen zat.

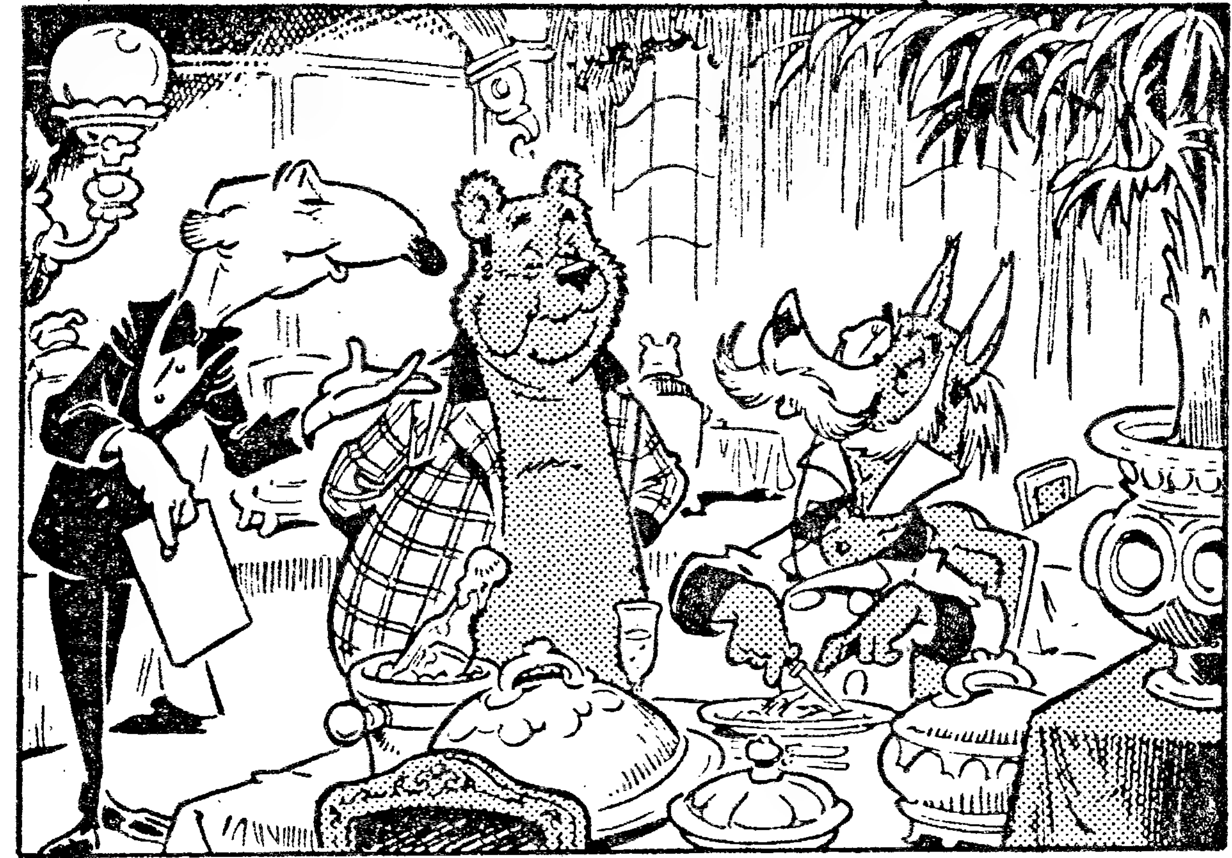
Met de rust in het stille vertrek was het nu gedaan, want de wanden weerkaatsten het geschater van heldere kinderstemmen. De zenuwarts herstelde zich dan ook slechts langzaam van de schok.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0391 Heer Bommel was naar de stad gegaan om zijn moeilijkheden met een bevriend iemand te bespreken. Hij had echter geen zin in een ontmoeting met de markies en daarom liep hij een beetje verloren door de straten, zonder naar de Kleine Club te gaan.

„Zo gaat een heer zijn eenzame weg", sprak hij tot zichzelf. „Maar aan de andere kant moet men aan zijn gestel denken. Ik krijg honger, bedoel ik, en daar is hotel De Gouden Gans. Als ik me nu eerst eens ga versterken, kan ik daarna wel weer verder zien".

Maar helaas, het zat hem tegen.

„Hebt u een tafel besproken?", vroeg de heer die hem te woord stond. „Niet? Dat is nu jammer. Alles is gereserveerd. Maar misschien wilt u aanschikken bij een gast die alleen maaltijdt?"

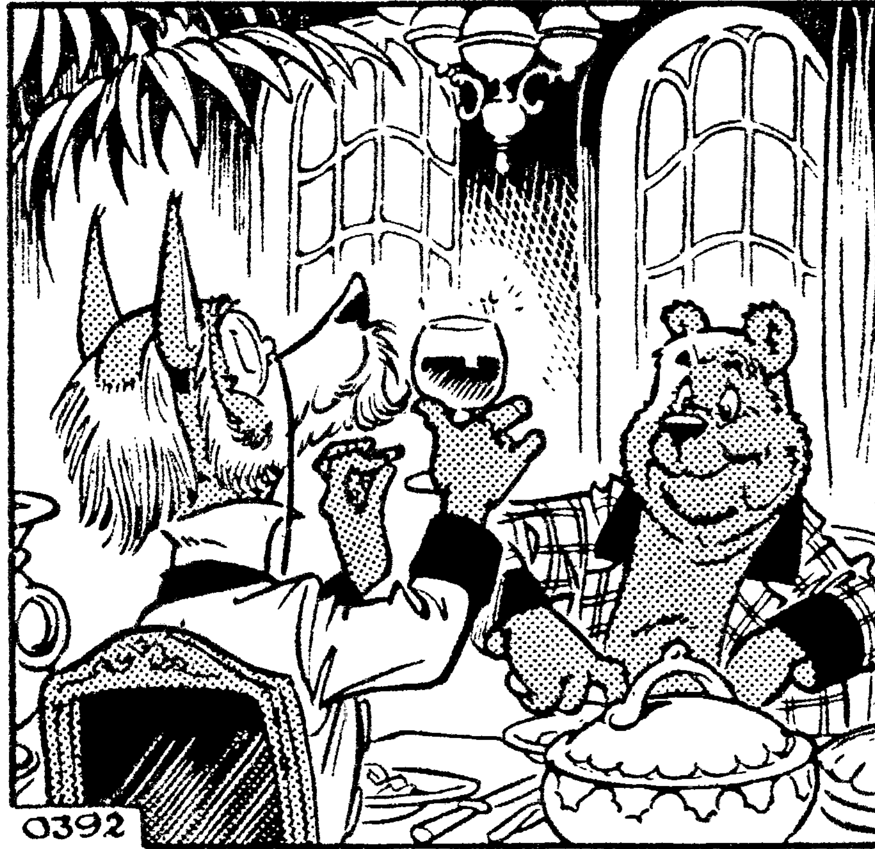
Heer Ollie had daar geen bezwaar tegen en hij volgde de bovenkelner naar de eetzaal, waar een heer aan een overvloedig gedekt tafeltje de lunch gebruikte. Deze keek verrast op, toen de ober vroeg of hij het goed vond, maar toen glimlachte hij minzaam.

„Uitstekend", sprak hij. „Het is mij een genoegen een heer van dienst te zijn. En bovendien: solus solitarius, dat zult u met de klassieken eens zijn".

„Eh... ja, ja", zei heer Bommel. „Dat zei mijn goede vader ook altijd en daar houd ik mij aan".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

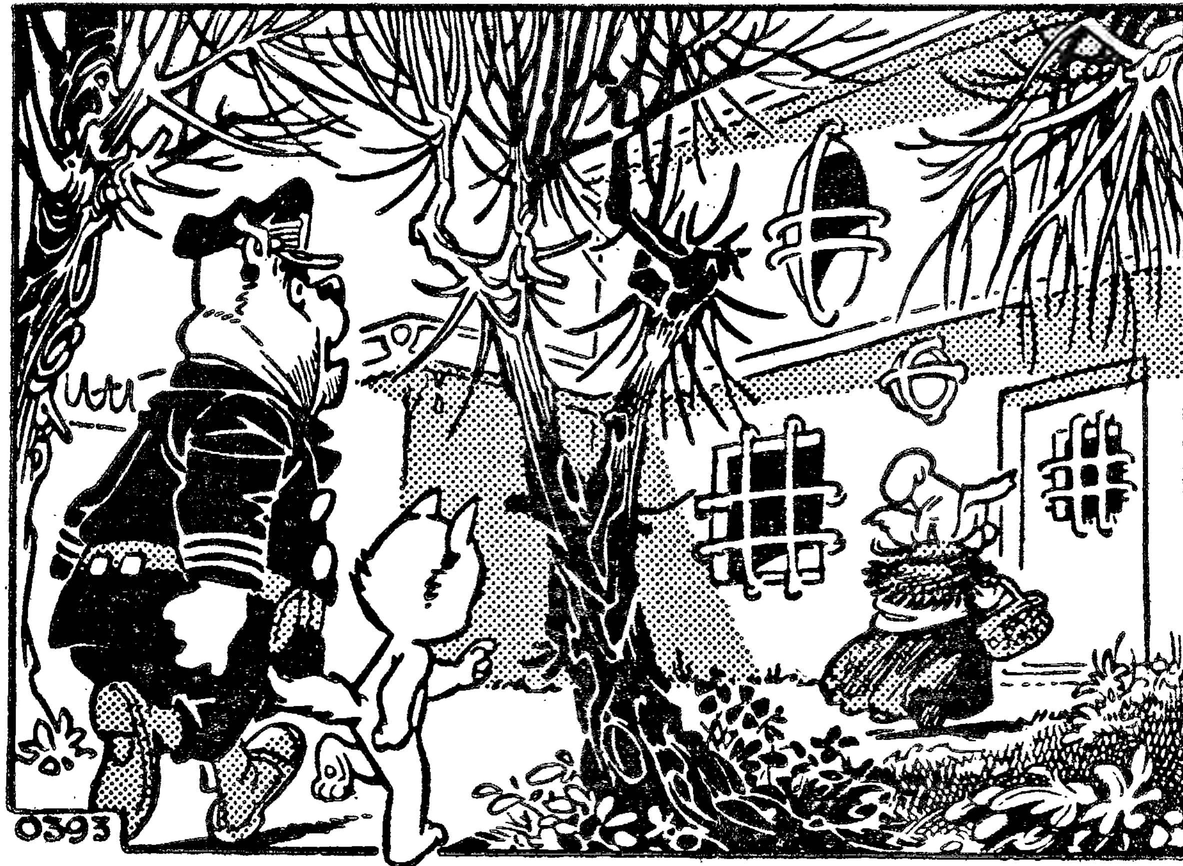

0392 Het werd werkelijk een gezellige maaltijd, want nadat de vreemde heer zich had voorgesteld als baron de Malpertus, bleek hij een smakelijk verteller, die bovendien verstand had van wijnen.
„Een voortreffelijk boeket", sprak hij, zijn glas tegen het licht houdend. „Fruitig, met ruimschalige afdronk. Wangetje! Ik kan deze aanbevelen".
„Het is prettig iemand van stand te ontmoeten", zei heer Bommel waarderend. Hij sneed moeizaam een stukje van zijn biefstuk en vervolgde: „Ik zit toevallig met een probleem waarbij u mij misschien kunt helpen, terwijl ik uw eetlust niet wil bederven".
„Terugsturen", riep de ander, „Het is te veel doorgebakken".
Maar heer Ollie schudde het hoofd. „Het zit veel dieper", zei hij. En daarop vertelde hij alles wat hij de afgelopen dagen had meegemaakt.
„Het is heel moeilijk", besloot hij. „Nu weet ik dus, dat de echte dieven van mijn interieur Super en Hieper zijn, omdat ik het gehoord heb zodat ik het niet bewijzen kan, terwijl een beroemde detective onschuldig verdacht wordt en de politie mij niet gelooft omdat de commissaris mij in de gaten heeft".

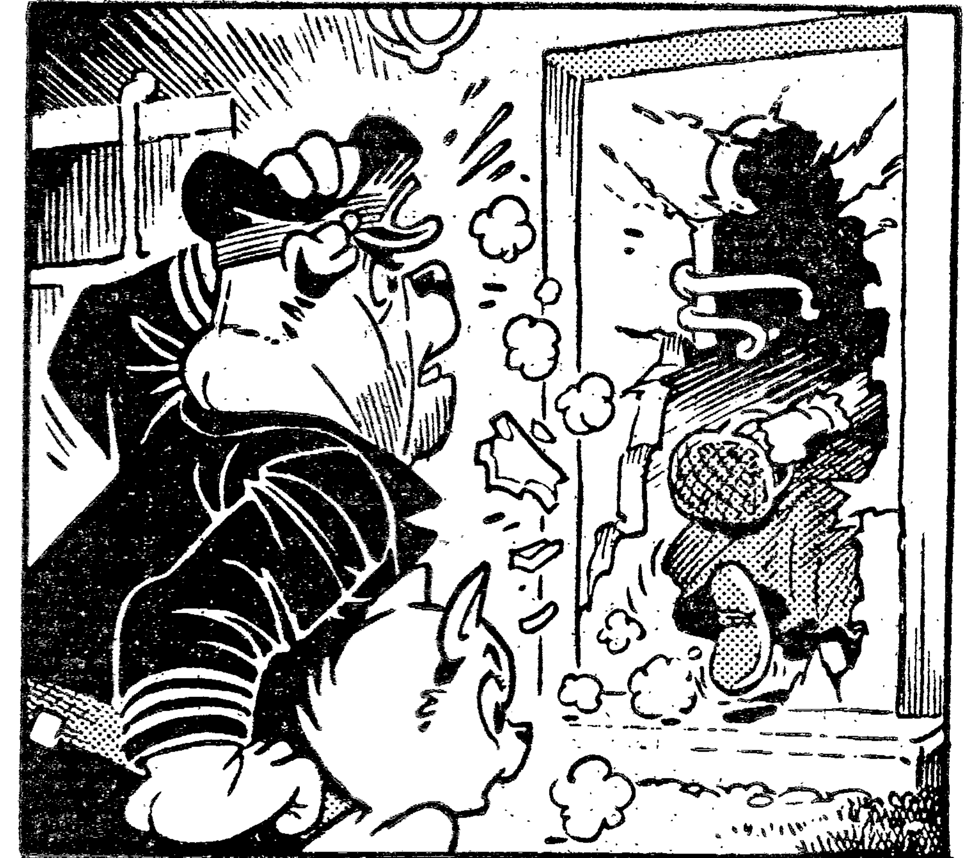
Commissaris Bas had op dat moment echter iemand anders in de gaten en dat was mevrouw Troggel. Op aanraden van Tom Poes had hij haar ongehinderd laten lopen en nu volgde hij haar op een afstandje.
„Ze zei dat ze de toekommer wilde spreken", legde Tom Poes uit. „En volgens mij is dat die Joris Goedbloed. Als we dus gewoon maar achter haar aanlopen, brengt ze ons vanzelf bij hem".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

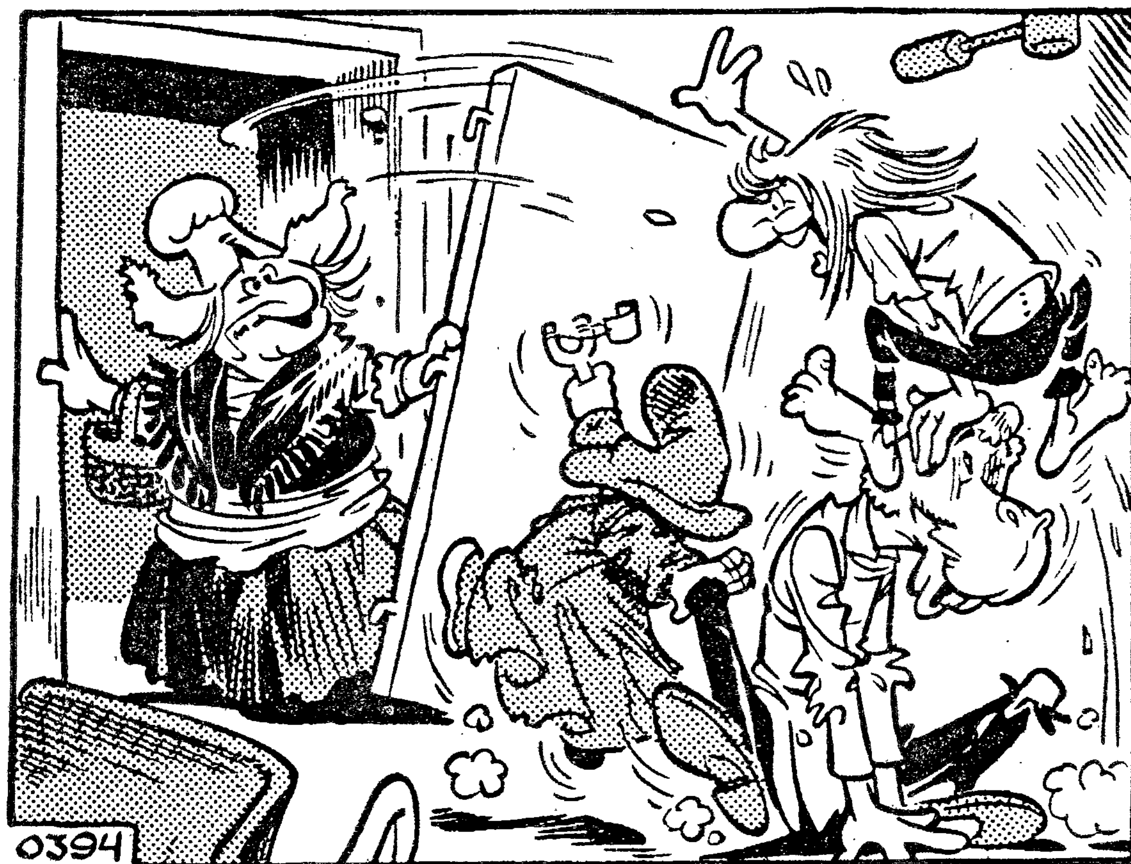

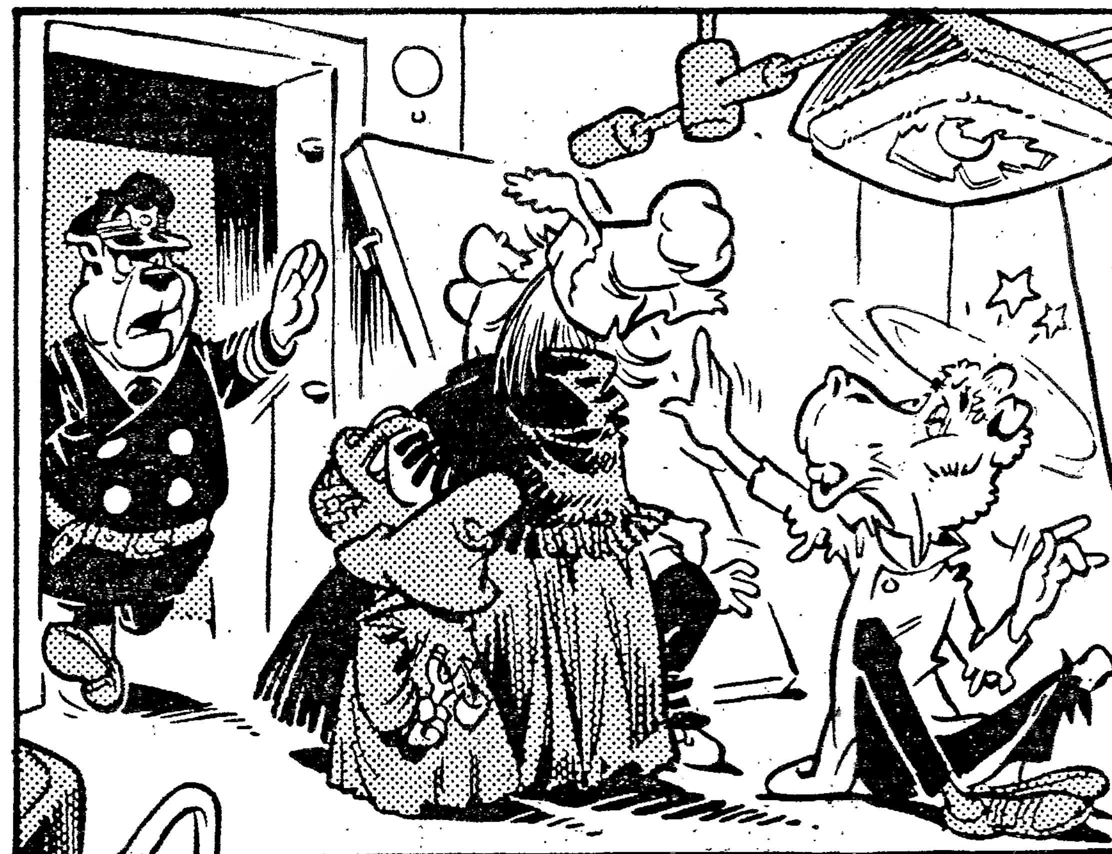

0393 Het vrouwtje liep met snelle pas door de stad en ging zonder aarzelen een parkje binnen dat een groot wit gebouw omringde.
"Maar dat is de kliniek van dokter Zielknijper", zei de commissaris, die haar buiten adem volgde. "Daar is Goedbloed niet. Ik had niet naar je moeten luisteren".
"Wacht maar af", raadde Tom Poes aan. "Ze gaat natuurlijk eerst haar kinderen halen, dat zult u zien".
De politiechef bleef ongerust bij een boom staan en loerde om de stam om de bewegingen van mevrouw Troggel te volgen. Die waren eenvoudig: ze haalde een stuk zwirkvlaai uit haar karabies en zette er haar tanden in.
"Etenstijd", sprak ze al kauwend. "We moeten op krachten blijven".
Ze slikte aandachtig het versterkende voedsel door en stapte daarop kordaat door de deur, om in het inwendige van het gebouw te verdwijnen.
"Maar dit kan niet!", riep Bulle Bas, te voorschijn springend.
"Zij wel", zei Tom Poes. "Dat ziet u. Laat haar nu maar gaan, dan komen we heel wat te weten".
"Ik weet al genoeg", riep de politie-overste uit. "Die streek heeft ze mij ook gelapt, maar nu gaat ze te ver. Dit is een gesloten inrichting en nu is hij open. Dat geeft weer kwalijk geschrijf in de kranten en gekanker van de media".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0394 Door op het geluid af te gaan had mevrouw Troggel intussen het vertrek gevonden waar de begaafdheid van haar kinderen getoetst werd. Ze opende de deur door deze uit de hengsels te lichten en het was ontroerend de blijdschap van de knaapjes te zien toen hun moeder zo onverwacht voor hen stond. Ze snelden jubelend op haar toe zonder zich verder aan de behandelende zielkundige te storen, en samen begaven ze zich naar de uitgang om het pand te verlaten. Maar daar verscheen commissaris Bas toornig in de opening.

„Dat gaat zo maar niet!", riep hij uit. „Dit is huisvredebreuk! Trouwens, deze jonge delinquenten zijn hier onder behandeling. Ik moet een rapport over hen hebben, zodat de rechter over hun toekomst kan beslissen".

"Laat maar", zei het vrouwtje. "Ik heb genoeg van de toekomst. Er is niet eens genoeg brandstof om vlaai te braaien en aanspraak is er ook niet. Nee, dat is niks voor mijn oelepoeten".

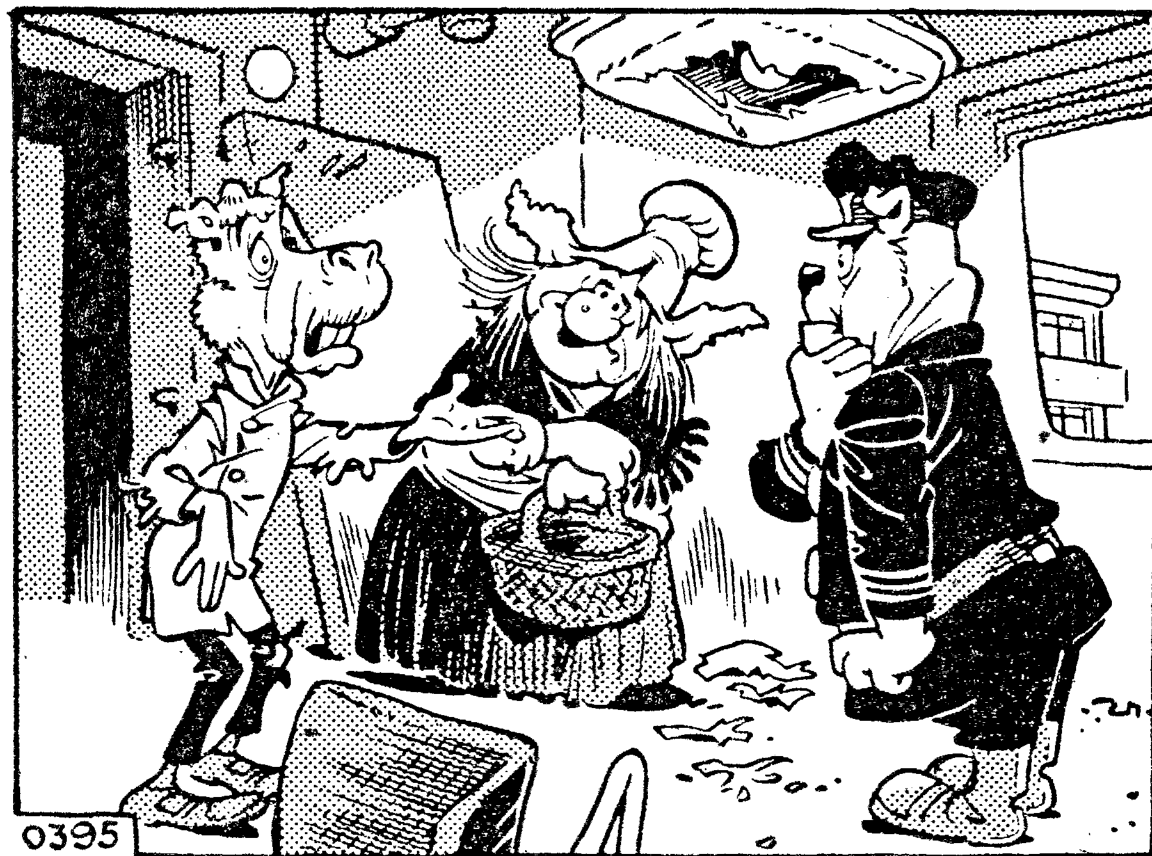
"Dat zal de overheid beslissen", hernam de politiechef streng. "Het zou een mooie boel worden wanneer misdadigers vrij rond konden lopen, zoals jullie doen. Hier moet een voorbeeld worden gesteld. Jij gaat mee naar het bureau en die slungels blijven bij dokter Zielknijper".

Op het horen van zijn naam keek de geleerde op en hief met moeite een hand omhoog.

"N-nee", sprak hij met zwakke stem. "L-liever niet. Ik heb het al gezien".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

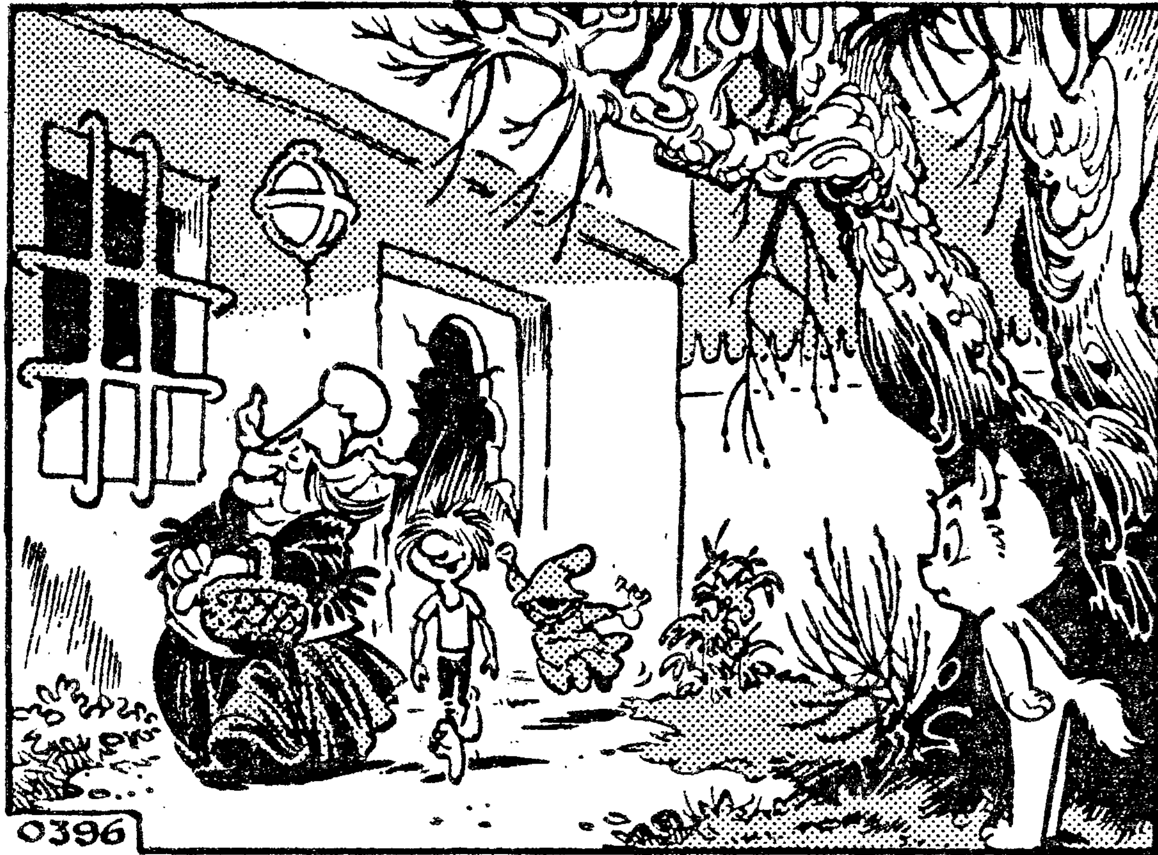

0395 Bulle Bas hielp de opvoedkundige op de been, terwijl de kinderen de verstilde gang met hun spel opvrolijkten.
„Wat bedoelt u?'', vroeg hij onthutst. „Wat hebt u al gezien?''
„Ik kan hier niks doen'', legde doctorandus Zielknijper klagend uit. „Dit is geen normaal geval. De oudste is uiterst labiel. Astatisch, zou ik willen zeggen. Tuitelig en undulerend. En de kleinste is meer van het baljarende type, grimmelend en krielig''.
„Wat?'', vroeg de commissaris. „Ik kan die vaktaal niet volgen. Wat bedoelt u?''
„Dat zou ik ook wel es willen weten'', snauwde de moeder voorwaarts tredend. „Je bent zelf krielig, lelijke bleekflodder!''
„Ik bedoel'', vervolgde de geleerde, „dat deze kinderen gedesoriënteerd zijn. Ze horen hier niet. De ene kan alleen maar 'Waawaawaah' zeggen en de ander roept niet anders dan: 'Jij bent hem!' ''.
„Nou, en?'', riep mevrouw Troggel uit. „Wat zou dat? Jij zegt ook niet veel bijzonders, witte uitflapper!''
„U begrijpt het niet'', riep de zielkundige bijna schreiend. „Uw kinderen zijn niet bij de dag. Ze zijn van gisteren! Dàt zijn ze. Van gisteren!''
„Had dat dan meteen gezegd'', zei de moeder. Ze keerde zich om en liep tevredengesteld naar de deur.
„Dat hebben ze van hun vader'', verklaarde ze over haar schouder. „En nou weet ik tenminste waarom hij daar naar toe is gegaan''.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

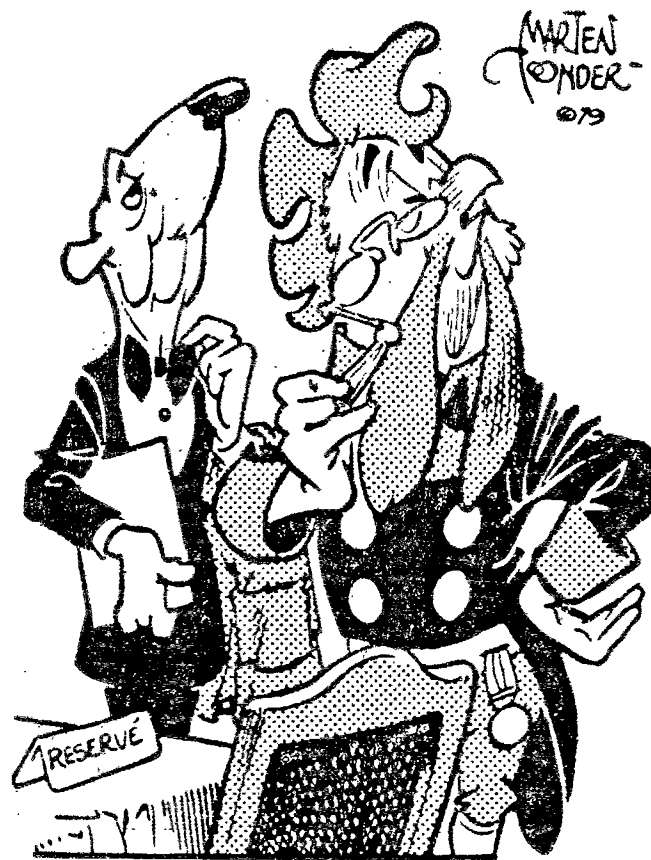
0396 Even later verliet mevrouw Troggel met haar beide kinderen de gesloten inrichting van doctorandus Zielknijper.

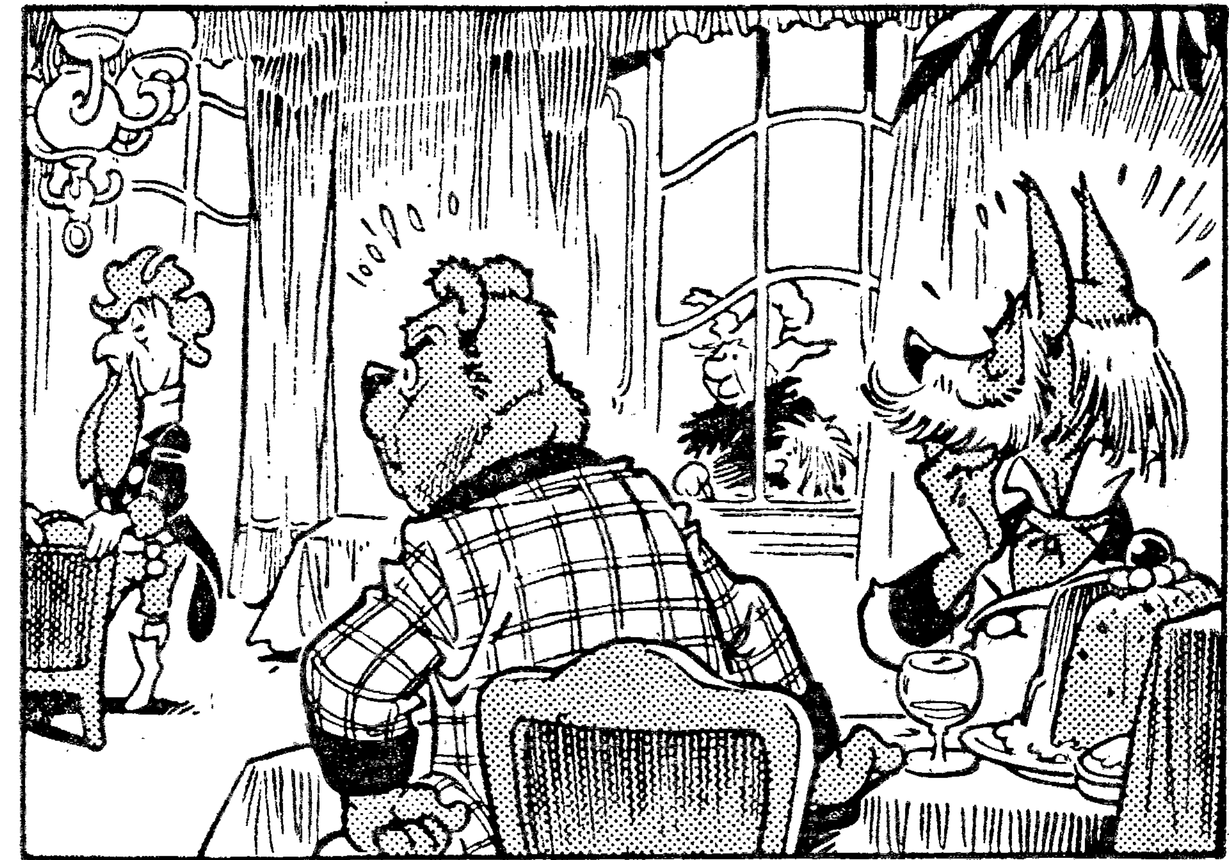
„Kom kinders", sprak ze. „We gaan weer eens verder. Jullie zijn van gisteren. Daarom is jullie vader daar naartoe gegaan. Misschien wist hij wat het beste voor hem was, al wist hij dan ook niet veel. We kunnen daar allicht eens kijken en we zullen die rooie toekommer vragen waar gisteren is".
Zo pratende verliet ze het parkje en Tom Poes, die bij een boom stond te wachten, keek haar verbaasd na. Hij overwoog om binnen navraag te gaan doen, maar nu maakte het trappelen van kindervoetjes plaats voor de zware tred van commissaris Bas.
„Het is een janboel", sprak deze, naar buiten komend. „Deze zaak groeit me boven de pet. Er moet worden ingegrepen dat is duidelijk. Dit is een heel slecht voorbeeld voor alle bandelozen. Achter slot en grendel, dat is waar ze horen".
„Ja, misschien wel", zei Tom Poes. „Maar het lijkt me belangrijker om eerst die oplichter Goedbloed te vinden. Die zit overal achter en het gaat tenslotte om hèm. Als we nu dat mens volgen, kunnen we hem vinden, want ze zei dat ze de rooie toekommer wilde gaan opzoeken".
„Daar zit misschien wat in", gaf de politiechef toe. „Maar het strijkt me tegen de haren om dat stel vrij door de stad te laten lopen. Ze zijn tot alles in staat".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0397 Tegen die tijd had heer Bommel zijn verhaal verteld, en terwijl hij een hapje toespijs nam, nipte zijn disgenoot vol meegevoel aan zijn cognac.
„Een aangrijpend verhaal", prevelde deze, na geproefd te hebben. „Het leven is niet gemakkelijk voor heren van uw stand. Onbegrepen gaat ge uw eenzaam pad, terwijl uw goede daden voor misgrepen versleten worden. 'Globus calamitas', klaagden de Ouden reeds als ze zagen hoe slecht de wereld is. Maar gelukkig hoeft uw goede vader dit niet allemaal mee te maken".
„Dat wilde ik nu net zeggen", riep heer Ollie getroffen uit. „U begrijpt precies wat ik bedoel..."
Zijn stem stierf weg, toen hij een nieuwe bezoeker de eetzaal zag binnenkomen. Het was de markiés de Cantecler, die zijn oog op deze gelegenheid had laten vallen, omdat hij wel eens iets anders wilde.

„Tiens", sprak de edelman, zijn lorgnon trekkend. „Dit huis gaat achteruit, vrees ik".
De bovenkelner trok verschrikt zijn dasje recht, maar de markies had zijn oogglas op heer Bommel gericht.
„Het publiek is niet meer wat het geweest is", stelde hij vast. „Mag ik het menu hebben?"

„Dat is..", stamelde heer Ollie, „dat is..."
„Inderdaad", gaf zijn overbuurman toe, „Calamitas!"
Hij had zijn gedachten er echter niet helemaal bij, want door het raam had hij een dame zien naderen en daardoor kreeg hij plotseling haast.
„U moet mij verontschuldigen", prevelde hij. „Ik heb een dringende afspraak, die ik bijna vergeten was".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0398 De baron van Malpertus stond snel op en drukte de toeschietende ober een bankbiljet in de hand.
,,Een uitstekende maaltijd, mijn waarde", zei hij prijzend. ,,Houd het wisselgeld, wat ik u mag verzoeken. Ik zou graag de keuken eens even willen bezichtigen, kan dat?"
Door de ruime fooi had de ander daar geen bezwaar tegen en hij ging hem voor naar de hal. Daar was enig oponthoud door het zoeken naar hoed en wandelstok en zo kon het gebeuren, dat ze juist op weg waren naar de keuken, toen mevrouw Troggel met haar zoontjes binnentrad.
,,Daar ben je, rooie toekommer!", riep de dame uit. ,,Ik moet jou hebben. Die toekomst van je was niks. Maar nu zou ik wel eens willen weten waar gisteren is. Daar zijn mijn oeletjes van, zei die bleke flapflodder."
De baron deed schielijk een pasje achterwaarts en fluisterde achter de hand: ,,Gisteren? Dat is mijn terrein niet, goede vrouw. Ik leg me alleen op de toekomst toe. Maar toevallig zit er in de eetzaal iemand van gisteren, die u zeker helpen kan. Hij kijkt door twee glazen op een steeltje, u kunt hem niet missen. Flink wat klapbessen onder zijn stoel en dan maar rabarber roepen, dan zult u vanzelf aanpappen. Veel succes!"
Daarop nam hij vriendelijk afscheid en spoedde zich naar de kelner, die een beetje bevreemd bij de keukendeur had staan wachten.

Heer Bommel en de Toekomer

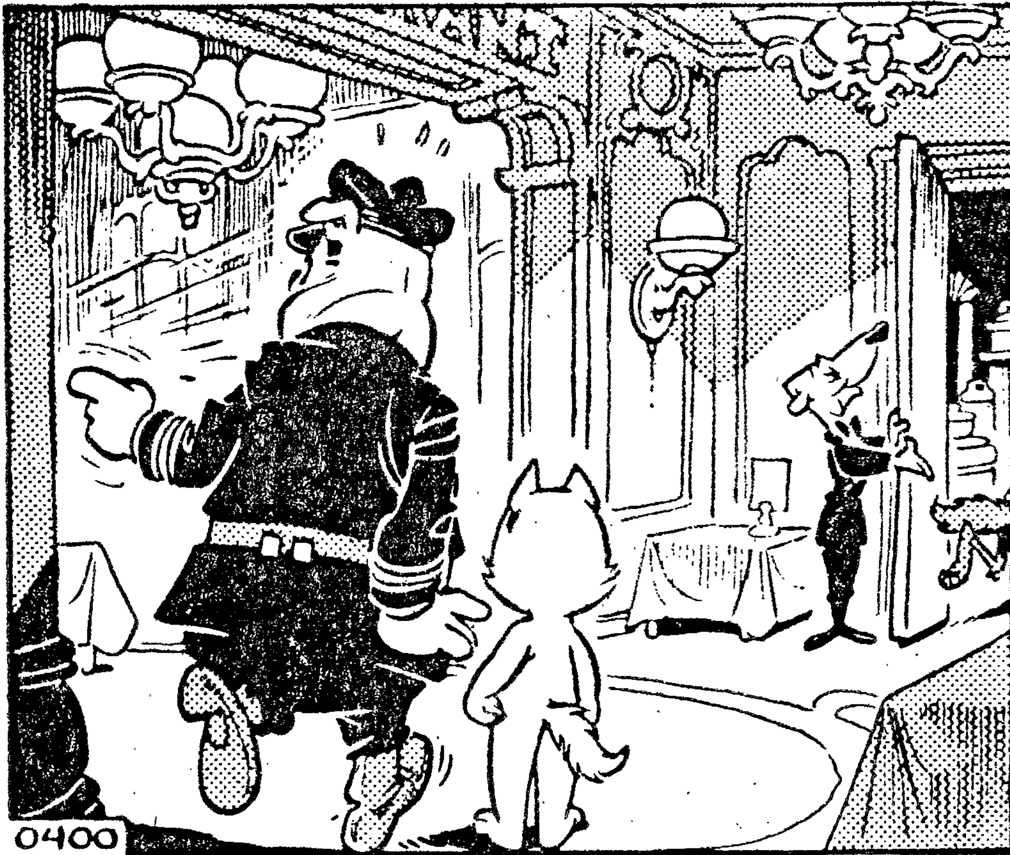

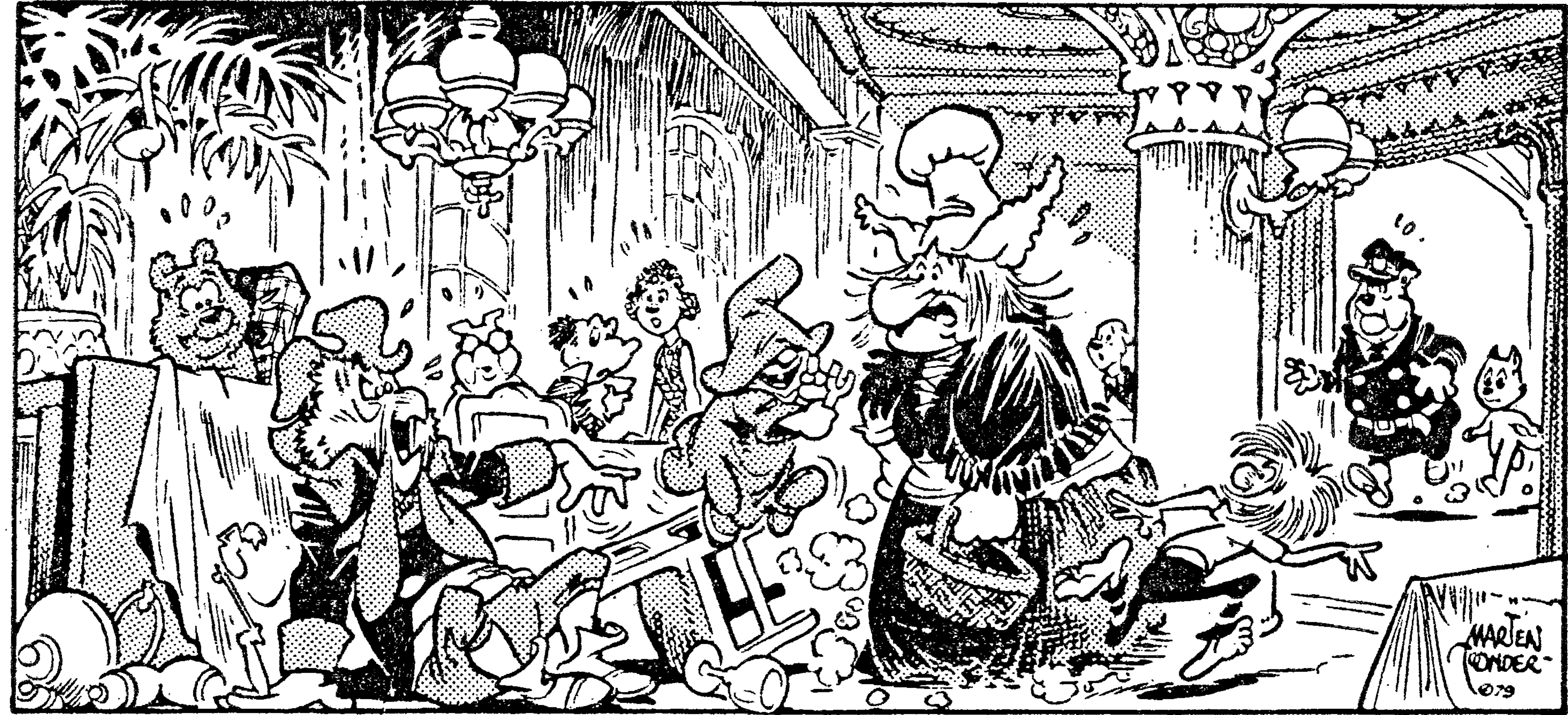
0399 Mevrouw Troggel vertelde haar zoontjes wat ze doen moesten en toen stapte het groepje de eetzaal binnen. Daar zat heer Bommel nog steeds broeiend naar het naburige tafeltje te kijken, waar de markies oplettend het menu bestudeerde.
,,Kijk'', krijste het vrouwtje. ,,Daar zit-ie, met ogen op een steeltje. Vooruit Tier! Luur, waar ben je?''
Het geluid van haar stem trok natuurlijk de aandacht in het voorname vertrek, doch dit werd in de schaduw gesteld door wat er volgde. Tier had namelijk drie klapbessen tegelijk op zijn katapult gelegd, zoals hem was aangeraden, en de uitwerking daarvan was zó schokkend, dat de edelman omhoog rees temidden van serviesgoed, oogglazen en tafelschikking — en onder het geroep: ,,Rabarber, waawaawaah, en jij bent'em!'' stortte dit alles met luid misbaar op de vloerbedekking.
Het geluid daarvan was zelfs op de straat waarneembaar, zodat Tom Poes en commissaris Bas, die intussen ook genaderd waren, ervan schrokken.

,,Ze is hier naar binnen gegaan!'', riep Tom Poes. ,,En nu gebeurt er iets.''
,,Ik had het kunnen weten'', gromde de politiechef. ,,Het was fout om dat stel vrij door de stad te laten lopen. Ze zijn tot alles in staat''.
En ook hij zette er de pas in.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0400 Toen Bulle Bas en Tom Poes het hotel binnenkwamen, was de opper-ober juist bezig een klant de keuken te wijzen; maar verder was de hal verlaten. Uit de restaurantafdeling werd echter het omvallen van meubels en het breken van porselein vernomen en dat werd overstemd door een schelle vrouwenstem en het gejoel van spelende kinderen.
,,Dat zijn mijn arrestanten", zei de commissaris ongerust. ,,Ze zijn hier naar binnen gegaan en schoppen een rel, dat is te horen".
,,Dan moet die zogenaamde toekomer Goedbloed er ook zijn!", riep Tom Poes uit en hij draafde achter de beambte de zaal binnen.
Daar stond mevrouw Troggel tussen de gestoorde gasten het woord te richten tot de ontredderde markies.
,,Ja, jou moet ik hebben", kraste ze. ,,Jij bent van gisteren, met dat gekke brilletje. Hoe kom ik daar? Waarom zeg je niks? Kan je niet praten? Hoe kom ik naar gisteren?
De edelman nam een zittende houding aan, terwijl een akelige blos zijn trekken overtoog.
,,Fi donc!", kreet hij. ,,Het schuim dringt zelfs de eetzaal binnen. Het tuchthuis, dàt is waar je hoort. In het blok met jullie!"
,,Is dat gisteren?", vroeg het vrouwtje teleurgesteld. ,,Dat is toch niks voor mijn pukkies?"
,,Die lummels van jou horen in de zoutmijn!", schreeuwde de markies overspannen. ,,De zweep erover! Tucht! Politie! Waar is de politie?"
,,Hier ben ik", riep de politiechef, maar het was al te laat. De edelman zonk neer, door een flauwte getroffen.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

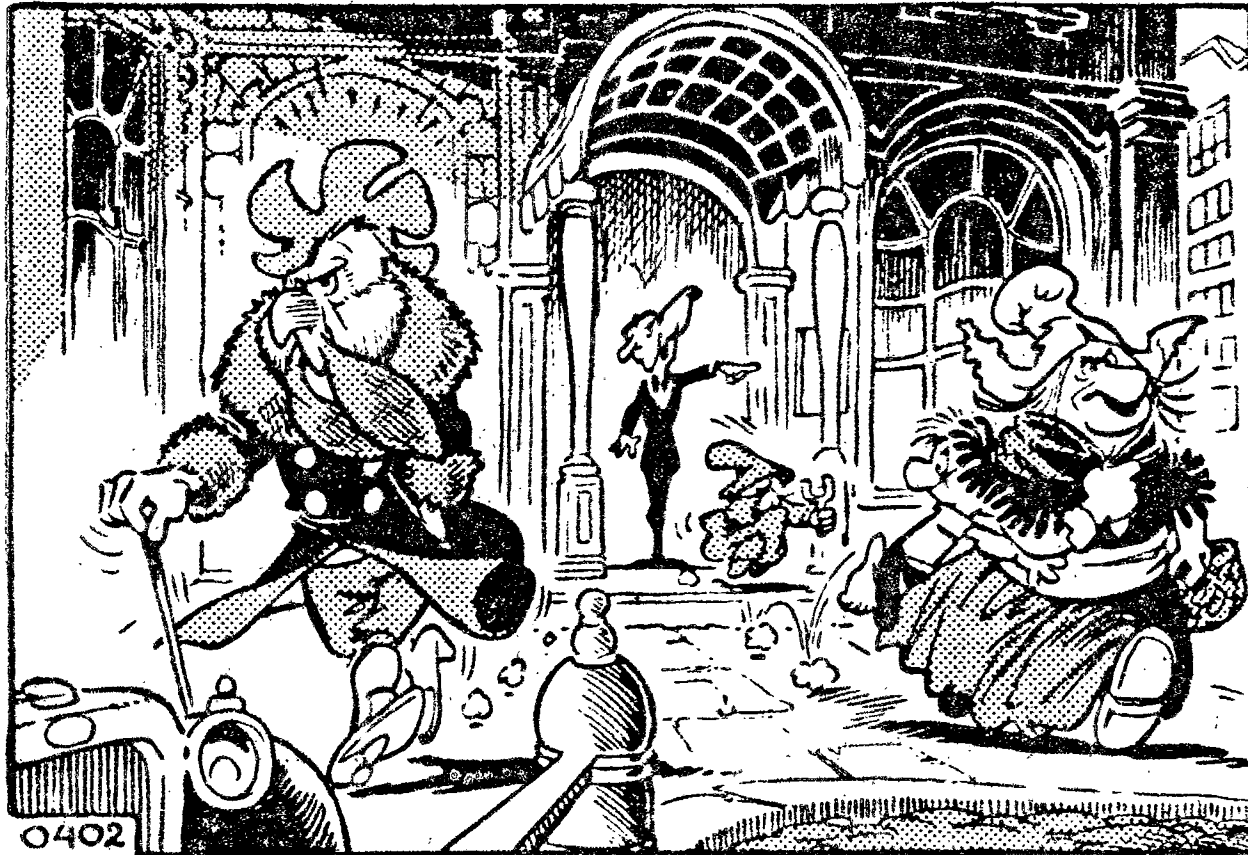

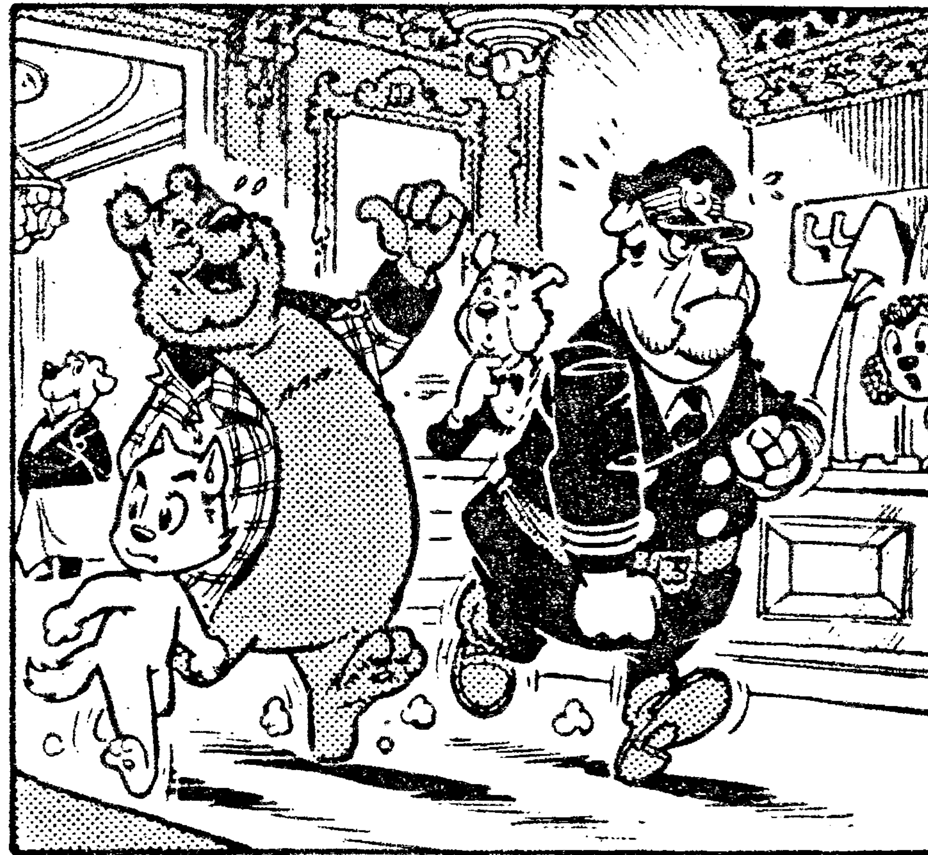

0401 "Wat een flapfrommel", hoonde mevrouw Troggel, terwijl ze de bezwijmde edelman op de voeten hielp. "Is er dat nou een van gisteren? Nou, zo'n tuchtmijn lijkt me niks. En dan gaat hij nog van zijn stokje ook".
"Een ogenblikje", onderbrak commissaris Bas met grote zelfbeheersing. "Waar is je medeplichtige? Die Goedbloed, die zich toekomer noemt? Het brein van de bende?"
"Niks toekommer", snauwde de dame. "Ik moest gisteren hebben, maar dat is ook flut. Ik heb er genoeg van. Ik ga naar huis".
"K-knoet", stamenelde de markies, een oog opslaande. „R-rapaille..."
Zijn woorden gingen echter verloren in een onverwacht geluid, dat van heer Bommel kwam. Deze had het gebeuren met klimmend genoegen gevolgd en terwijl hij zich tussen de ontstelde gasten naar voren drong, barstte hij in een hartelijk gelach uit.
"Oehoehahaha!", riep hij. "Deze zaak is niet meer... hahaha... wat hij geweest is. Het publiek gaat achteruit, bedoel ik... Hahaha... Wie had kunnen denken, dat deze heer familie is van de dame die mijn huis gestolen heeft? Als u iemand zoekt, moet het wel de markies zijn, commissaris.... Hoehoehaha... als u begrijpt wie ik bedoel".
"Niet waar", riep Tom Poes. "Het is allemaal de schuld van Joris Goedbloed".
Hij kon zich echter niet verstaanbaar maken boven het geroep en gelach, dat nu ook door anderen werd overgenomen. En terwijl het rumoer in de eetzaal aanzwol, werd de achterdeur van de keuken geopend en verliet de baron van Malpertus haastig het eens zo voorname pand.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0402 De rust in het restaurant keerde langzaam terug. Toegesnelde kelners hielpen de markies in zijn jas en brachten hem met mevrouw Troggel en haar kinderen naar de uitgang, waar de opperober hen dringend de deur wees.

Intussen liep commissaris Bas speurend door het gebouw om Goedbloed te vinden, zonder dat hem dit gelukte. Hij werd trouwens gehinderd door het schateren van heer Bommel, die hem volgde.

"Is me dat lachen", hijgde deze, toen ze ten slotte de garderobe passeerden. ,,Het is mooi dat ik dit mee heb mogen maken. Zag je de markies, jonge vriend? Hoorde je wat ik tegen hem zei? Familie van de dame die mijn huis gestolen heeft, zei ik. . hahahaha. . Goed, hè? Het publiek gaat hier achteruit, zei ik. Raak, hè?"

,,Ja, erg raak", zei Tom Poes, scherp rondkijkend. ,,Maar we moeten de oplichter hebben die al die streken op zijn geweten heeft".

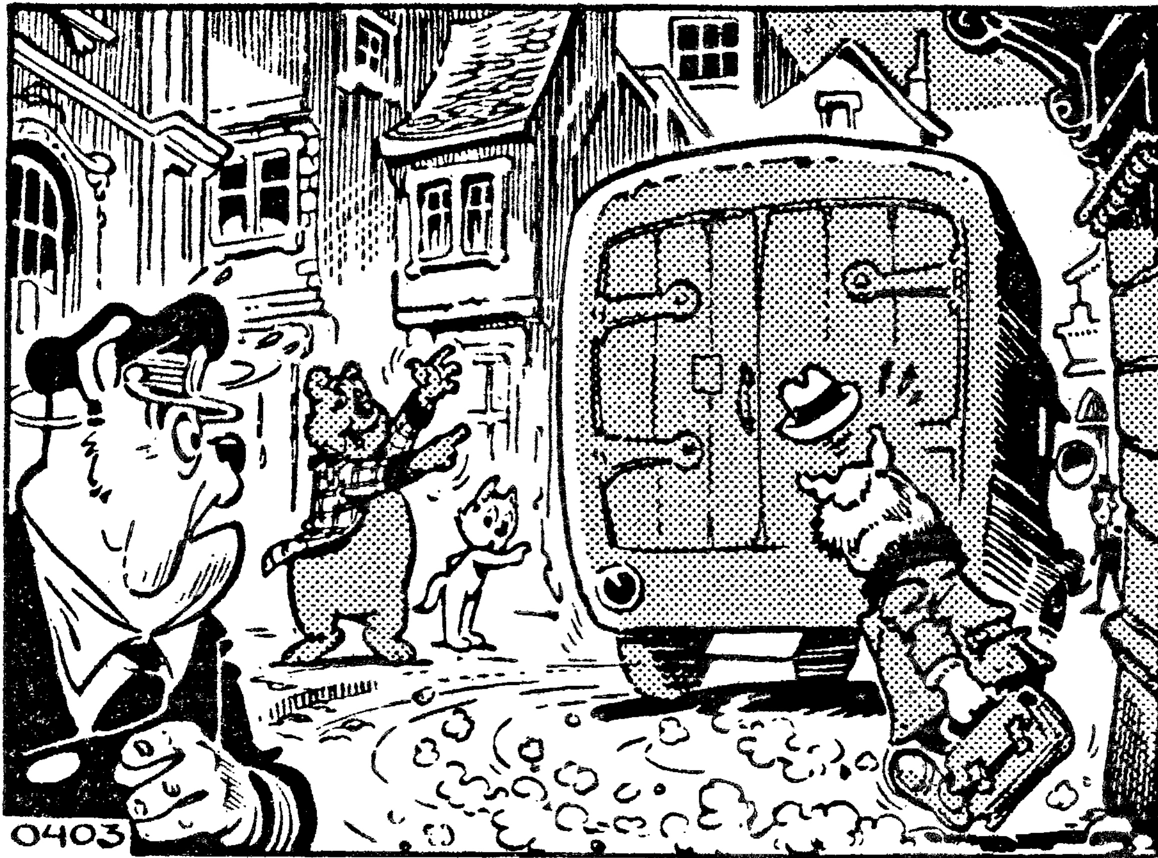
,,Juist", baste de politiechef, zijn geduld verliezend. ,,Het is leuk voor je, dat je zo'n lol hebt, Bommel. Maar ik begin er genoeg van te krijgen. Het gaat om een gevaarlijke misdadiger. De dief van je eigen meubelen nog wel. En het ziet ernaar uit, dat hij al weer ontsnapt is. Ik heb er genoeg van, om voor aap gezet te worden!"

,,Ja, ja. . . hahaha", begon heer Ollie. ,,Wat zag die markies eruit, hè? Ik. . ."

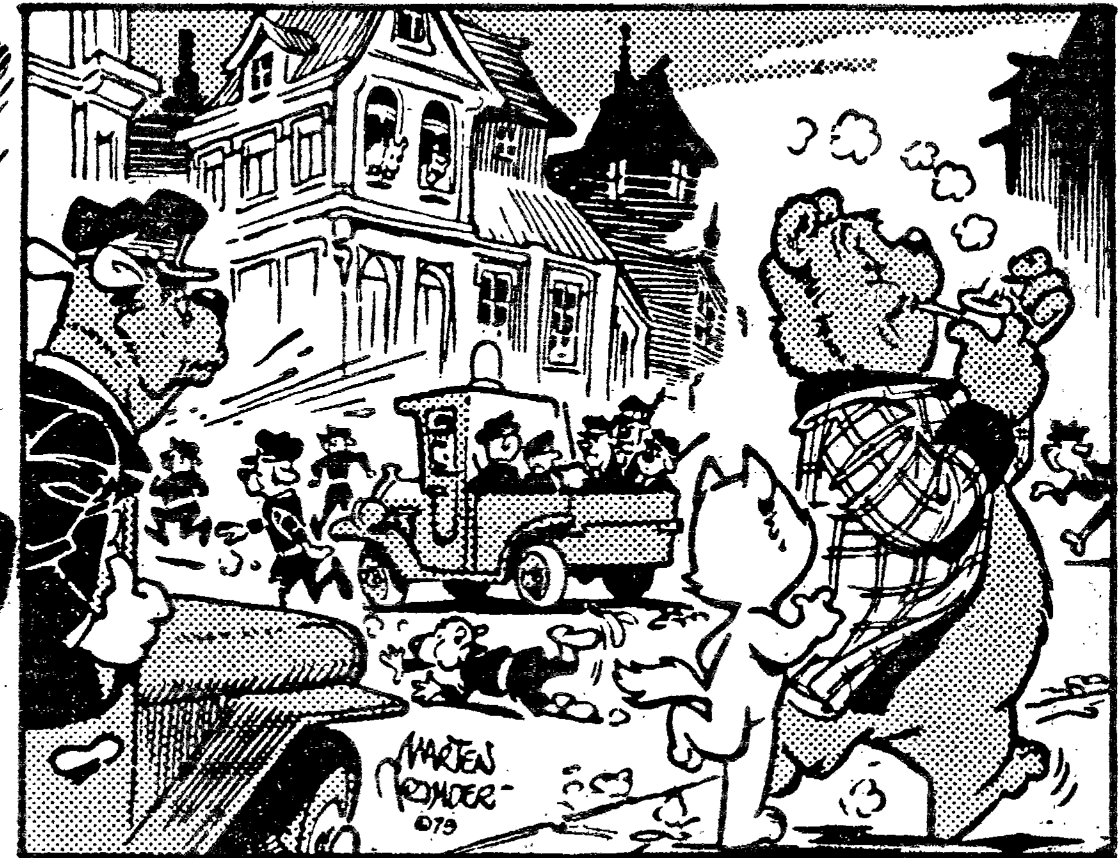
Maar Bulle Bas viel hem in de rede. ,,Hou op, of je bent er bij!", riep hij verhit. ,,Van nu af aan wordt er aangepakt. Ik had dat mens trouwens niet moeten laten lopen, al zijn haar kinderen ook van gisteren".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0403 Heer Bommel liep nagenietend achter de politieambtenaar naar buiten. „Een uitstekende eetgelegenheid, werkelijk'', sprak hij. „Keurig publiek waar men mee kan praten en dat verstand van wijnen heeft. Zo heb ik bijvoorbeeld kennis met een baron gemaakt die...''

„Maar daar gaat het helemaal niet om'', zei Tom Poes ongeduldig. „We zitten achter de meubeldief aan die u zoveel narigheid heeft bezorgd...'' Verder kwam hij niet, want op dat moment reed er een vrachtauto langs die hij herkende.

„Commissaris!'', riep hij. „Daar gaat hij! Dat is zijn wagen!''

De politiechef keek om en zag onmiddellijk dat dit het voertuig van de speurder Bonafiet was.

„Donders, daar gaat de ellendeling'', bulderde hij en met een ruk trok hij zijn politiefluit te voorschijn.

„Daar gaan de dieven!'', riep nu ook heer Ollie, maar zijn woorden gingen verloren in de snerpende tonen die Bulle Bas ten gehore bracht. Deze hadden onmiddellijk gevolgen, want van alle kanten stroomden de agenten toe, zodat de opsporing van de misdadiger nu stevig kon worden aangepakt. Maar heer Bommel wandelde weg zonder om te kijken en stak zijn pijp op.

„Wilt u niet weten, hoe het afloopt?'', vroeg Tom Poes verbaasd.

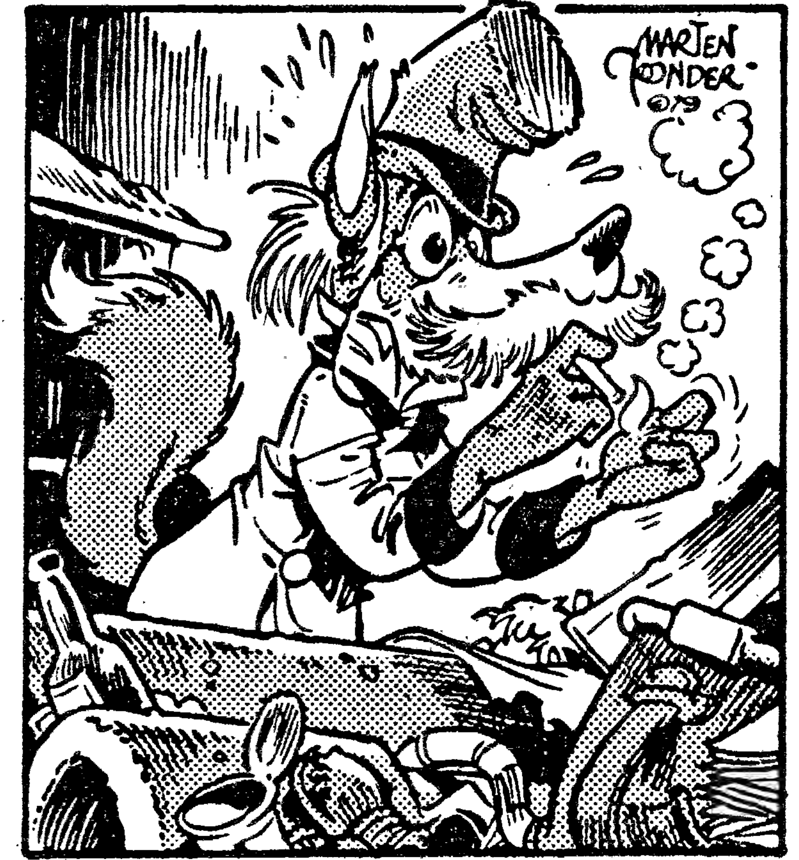
„Jawel'', gaf heer Ollie glimlachend toe, „maar ik weet toch al, dat het ànders afloopt, als je begrijpt wat ik bedoel.''

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

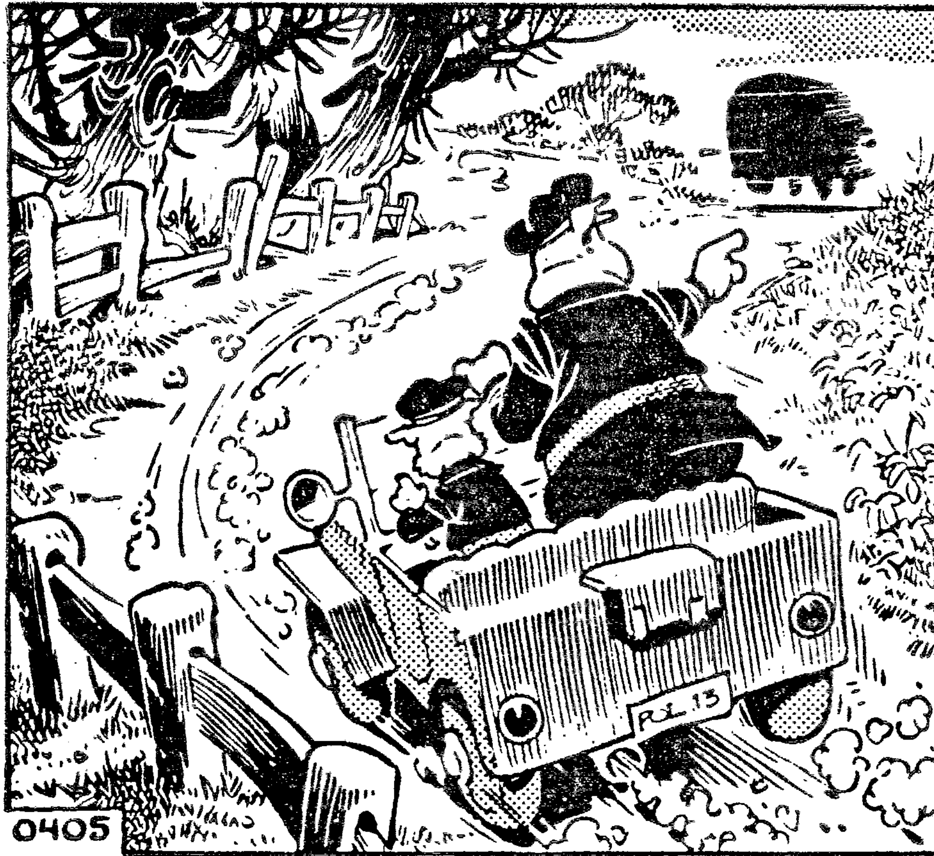
0404 Heer Bommels tafelgenoot verliet de stad onopvallend door de Noorderpoort. De belangrijke afspraak die hij zich plotseling herinnerd had scheen buiten Rommeldam te zijn. Hij wandelde tenminste rechtstreeks naar de vuilnishopen die de gemeente tegen de historische muren had aangelegd.

„Het riekt hier kwalijk", stelde hij vast, „maar overigens is het een rustige en onopvallende buurt waar weinig voorbijgangers..."
Zijn gemurmel stierf weg, toen zijn blik op een huifkar viel die daar naast een landbouwtractor was neergezet. Bij het voertuig had een politiebeambte postgevat en dat greep hem zodanig aan, dat hij schielijk tussen het huisvuil neerhurkte.

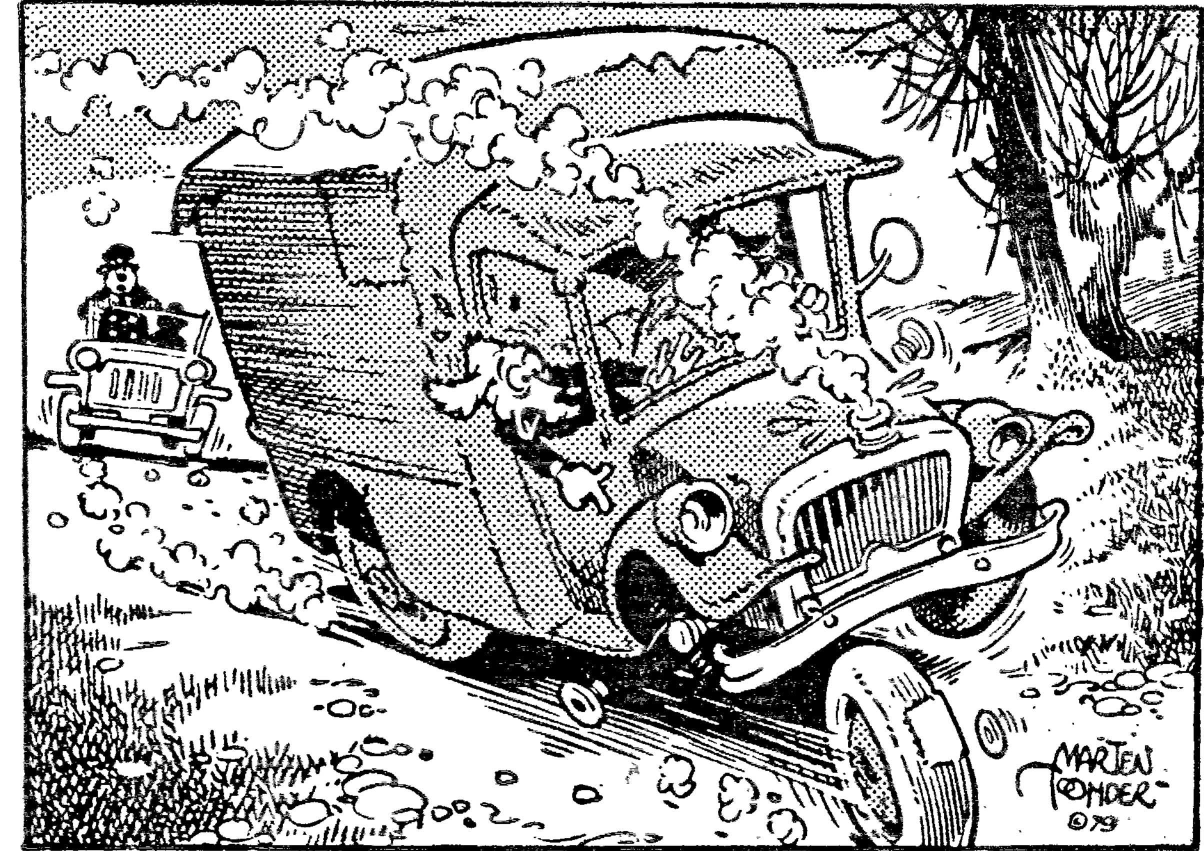
„Hoe is het, Klopstock?", hoorde hij de ambtenaar vragen. „Heb je wat gevonden?"
„Dat zou ik denken", sprak de agent, die het hoofd uit de wagen stak. „D'r zit niemand in, maar het hangt vol met manufacturen, brigadier. Toneelspelersboel, zal ik maar zeggen."
„Een mooie vangst", prees de brigadier glimlachend. „Dit moet de verblijfplaats van de gezochte zijn. Onbemerkt in de gaten houden en als de verdachte zich vertoont, klappen we het net dicht, Klopstock."
„Welzeker", prevelde de heer Van Malpertus, nerveus een sigaret opstekend. „O perfidia, o miserere, zoals de wijsgeer uitriep toen het gerecht toesloeg. En het ergste is, dat het grootste deel van mijn geld nog in dat lederen jasje zit. Wat te doen?"

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

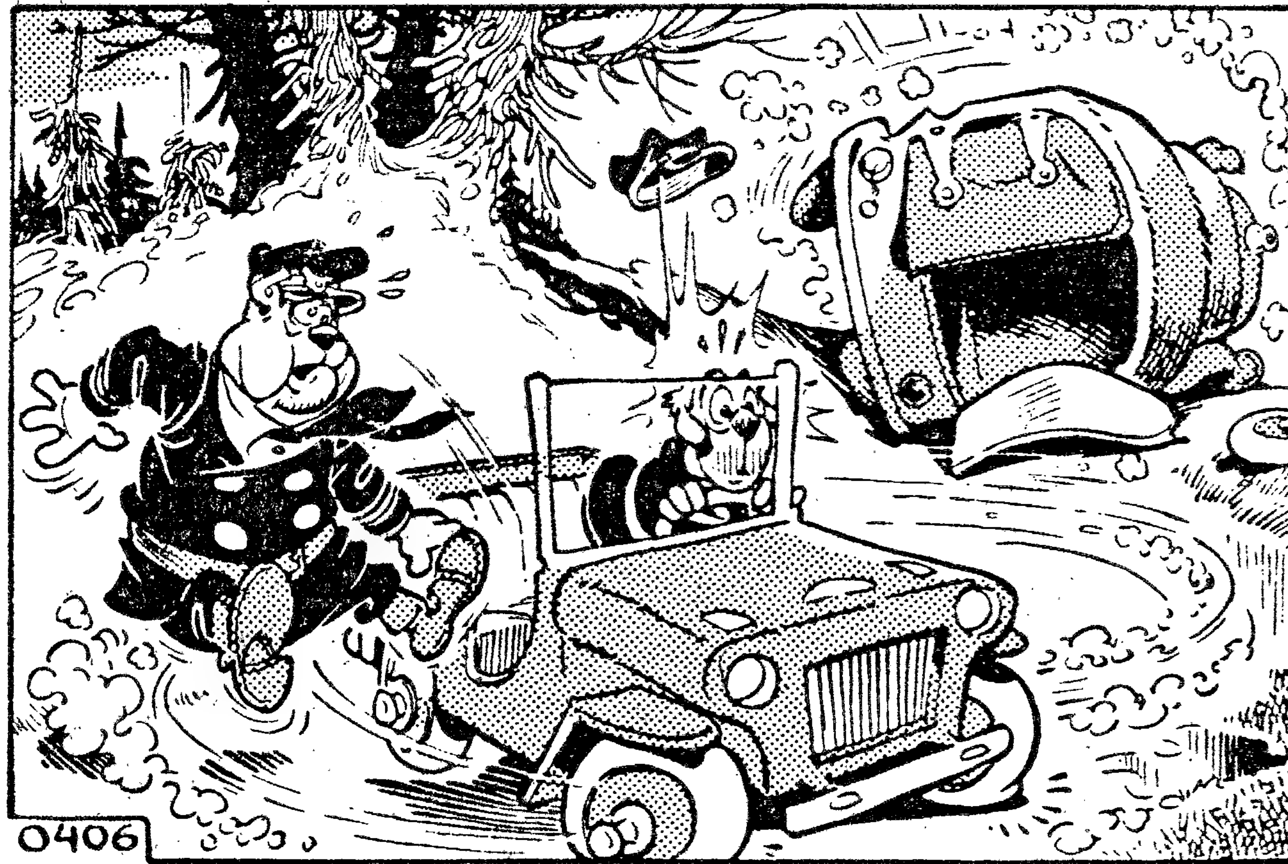
0405 Commissaris Bas had de vervolging van de meubeldief groot opgezet en, nadat hij zijn opdrachten had gegeven, zette hij persoonlijk de achtervolging van de vrachtauto in. Het voertuig had tegen die tijd weliswaar een flinke voorsprong, maar het was reeds bejaard, en bovendien wisten de inzittenden niet, dat ze gevolgd werden. De politiejeep haalde dan ook snel in en toen ze eenmaal buiten de stad waren, slaakte de commissaris een tevreden uitroep.
„Daar gaat de misdadige auto", riep hij. „Plankgas, Trappers!"
„We worden gevolgd", gromde Super, die achter het stuur zat. „Hou je vast, Hiep. Ik ga hem op z'n staart trappen".
Het gelaat van zijn maat betrok en diepe zorgrimpels begonnen over zijn voorhoofd te spelen.

„D-dat haal je n-niet", riep hij huilerig. „Z-zie je nu wel, dat het een valstrik was? We hadden de wagen niet weg moeten halen. En hij is veel te oud voor dit werk. Ach, ik had nooit naar je moeten luisteren, dan was ik nu een eerlijke koopman geweest".

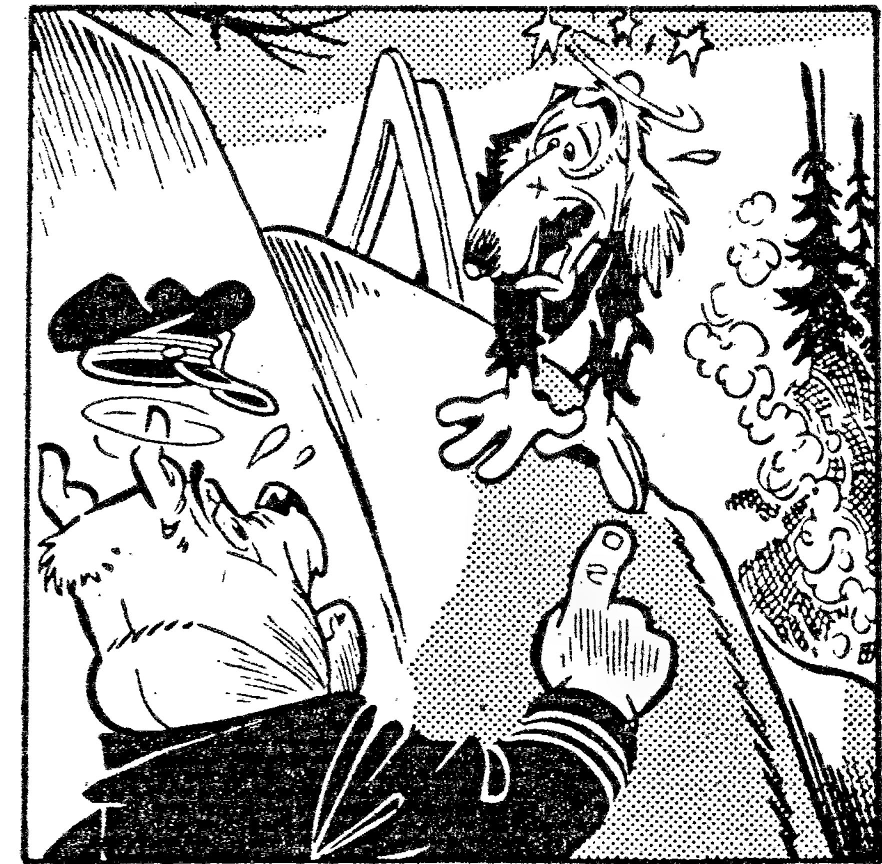
„Emmer niet", snauwde de ander verbeten. „De motor is goed. En sinds die veldwachter met een geweer aankwam, heb ik mijn schietijzer bij me. Ze hebben ons nog niet".
Zo sprekende haalde hij het uiterste uit de oude machine, zodat het koelwater al spoedig begon te koken.
„De dop vliegt eraf", jammerde Hiep. En d-daar... daar gaat een wiel! Stop, baas! Stop dan toch! Dit wordt een ongeluk!"

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

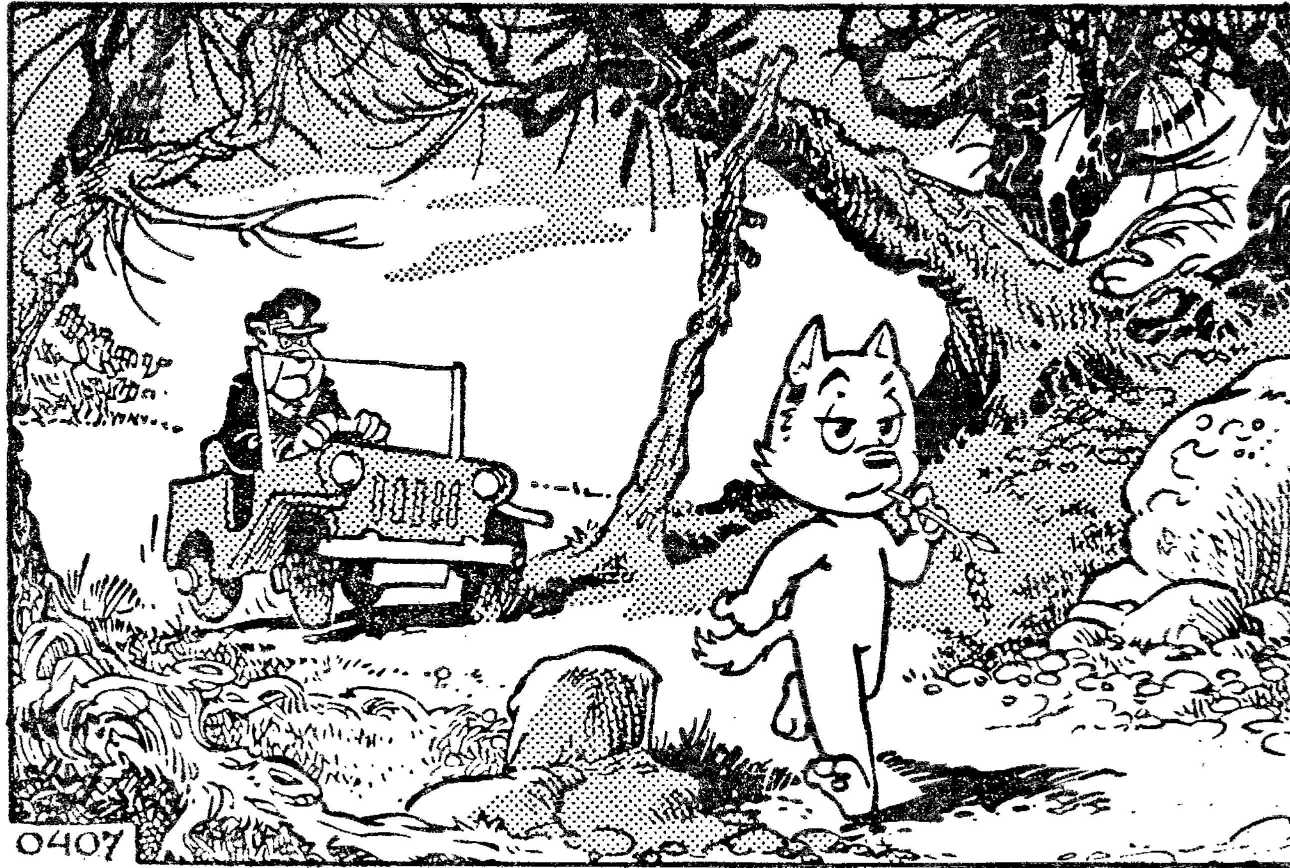

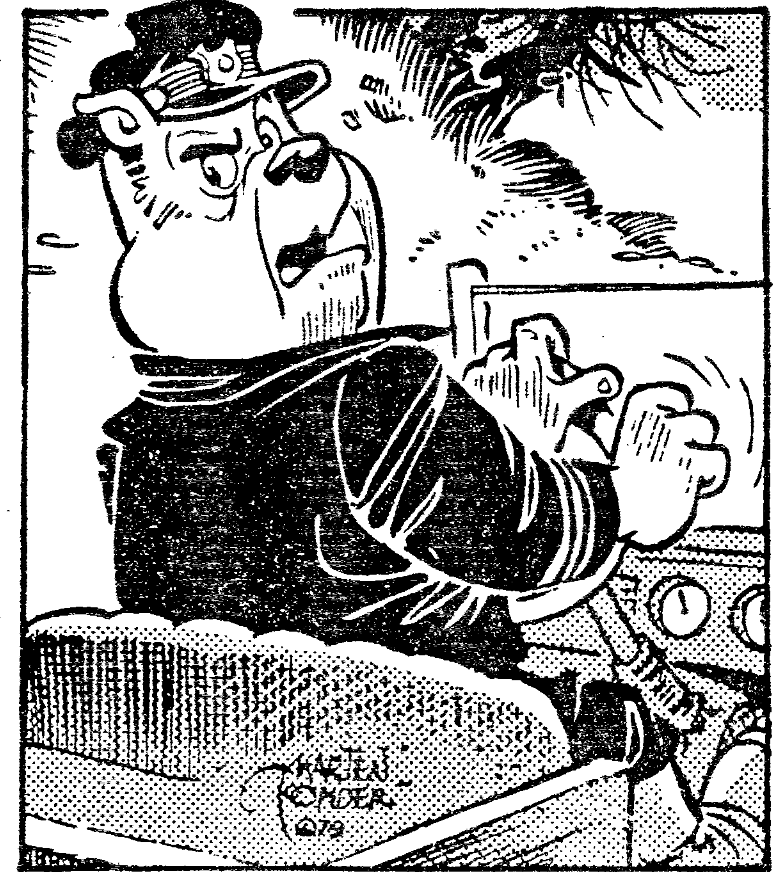

0406 De vrachtwagen begon te slingeren en viel tenslotte dreunend op zijn kant.
„We hebben hem!", riep commissaris Bas, die door het hevige remmen van de politiejeep op de weg geslingerd werd. Met grote tegenwoordigheid van geest behield hij echter zijn evenwicht en hij begaf zich, de pet in de ogen trekkend, met zware schreden naar het wrak.
„Je bent er bij!", riep hij streng. „Vluchten of vermommen kan je niet meer helpen. Ik weet dat de dief van Bommels meubels in dit voertuig zit. Kom eruit. Als je niet verongelukt bent, zal je je straf niet ontlopen".
De stem van de gerechtigheid had niet direct gevolgen en de politiechef moest zijn bevel enige keren herhalen, voordat er boven zijn hoofd een portier geopend werd. Er verschenen een paar handen op het dakje van de kabine en dat werd gevolgd door het huilerige gelaat van Hiep Hieper.
„Ik heb het niet zelf gedaan, meneer de commissaris", riep hij met gebroken stem. „Het is de schuld van slechte vrienden. Ik ben alleen maar zwak, dàt is het. Mijn maat Super hier heeft het plan in elkaar gezet en ik heb me mee laten slepen. Een Superplan noemde hij het, maar ik zie nu wel in, hoe slecht het was. Ik heb erge spijt — heus! Ik zal het nooit meer doen..."
De commissaris had sprakeloos van verbazing toegeluisterd, maar nu vond hij zijn stem terug.
„J-je bent mijn arrestant", sprak hij schor. „Je bent er gloeiend bij, al ben je dan ook de verkeerde".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0407 Tom Poes was op weg naar huis en hij liep zich af te vragen wat heer Bommel kon hebben bedoeld, toen hij werd ingehaald door commissaris Bas.

,,Je wordt bedankt, hoor'', sprak deze grimmig. ,,Ik zal jou nog eens om raad vragen''.

,,Hebt u de oplichter gepakt?'', vroeg Tom Poes. ,,Dat is mooi werk. Nu ziet u dus, dat ik gelijk had''.

De politiechef stiet een vreugdeloos lachje uit. ,,Het enige wat ik zie is, dat jij een snorker bent'', zei hij. ,,Weet je wie de dieven van Bommels meubels waren? Super en Hieper, die waren het. Ze hebben bekend en ik heb ze achter slot gezet. Alleen door scherp politiewerk hebben we een ernstige vergissing kunnen voorkomen. Jij met je Goedbloed! Het is de laatste keer, dat ik naar jou geluisterd heb, ventje''.

,,M-maar'', begon Tom Poes, geheel verslagen, ,,maar die detective en die inspecteur en die kraakdeskundige... Die waren allemaal Joris Goedbloed, dat weet ik zeker. Hij heeft heer Ollie opgelicht...''

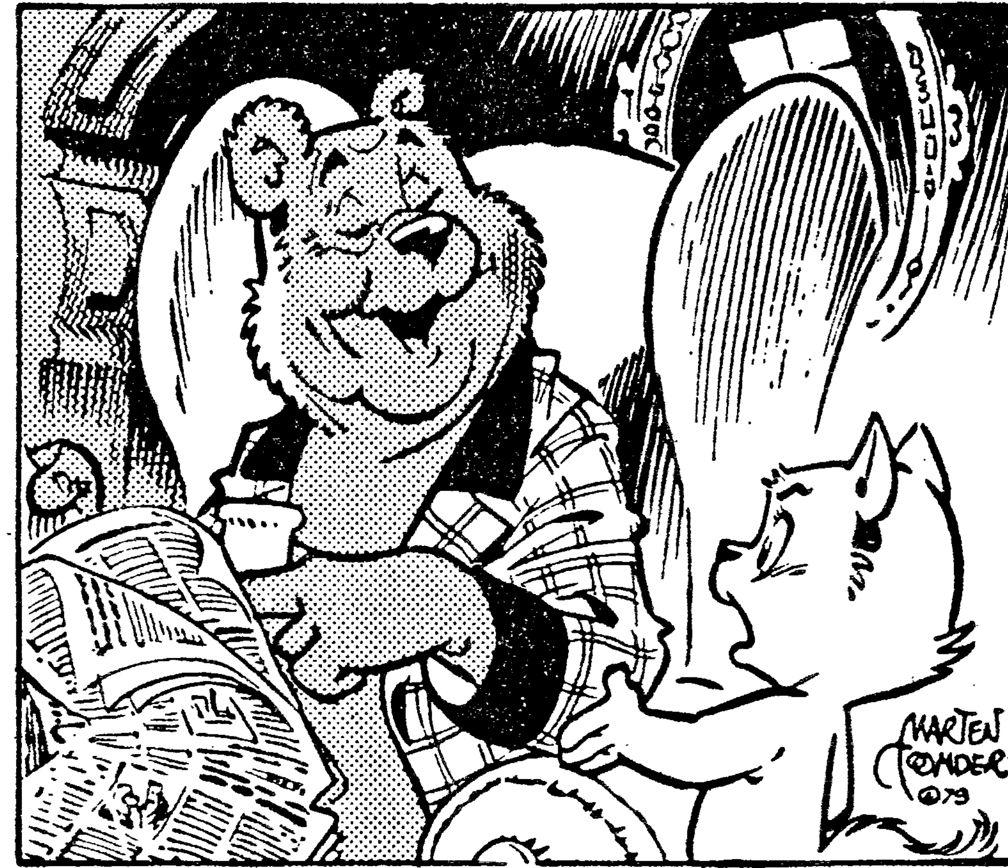
,,Mogelijk'', zei de commissaris. ,,Maar dat is heel andere koek. Dan moet die oplichting bewezen worden''.

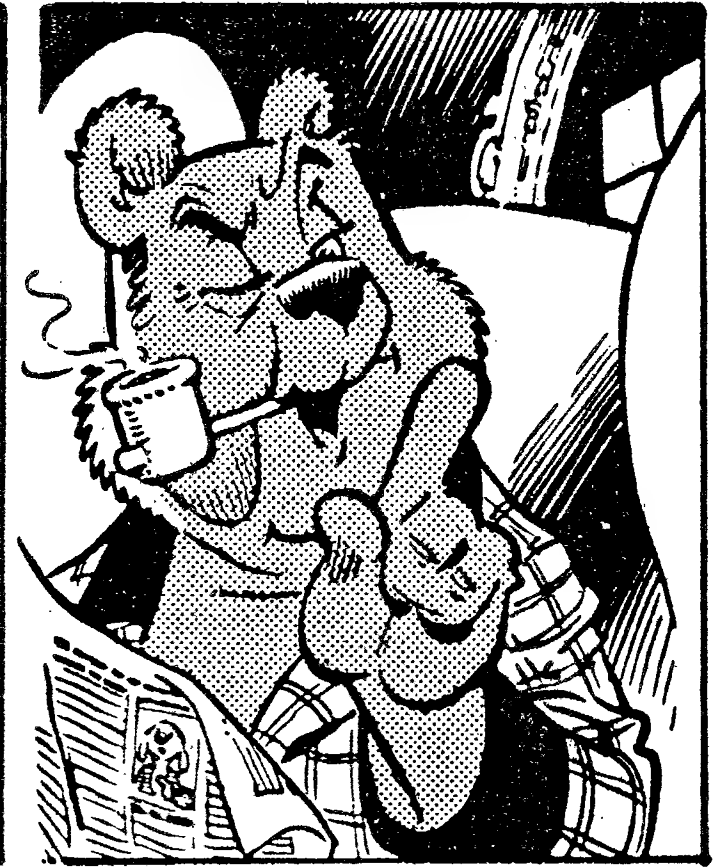
Hij gaf gas, zodat zijn voertuig zich weer in beweging zette, en riep over zijn schouder: ,,Ik ga nu naar Bommel, want die moet een aanklacht indienen en bewijzen, dat hij is opgelicht''.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

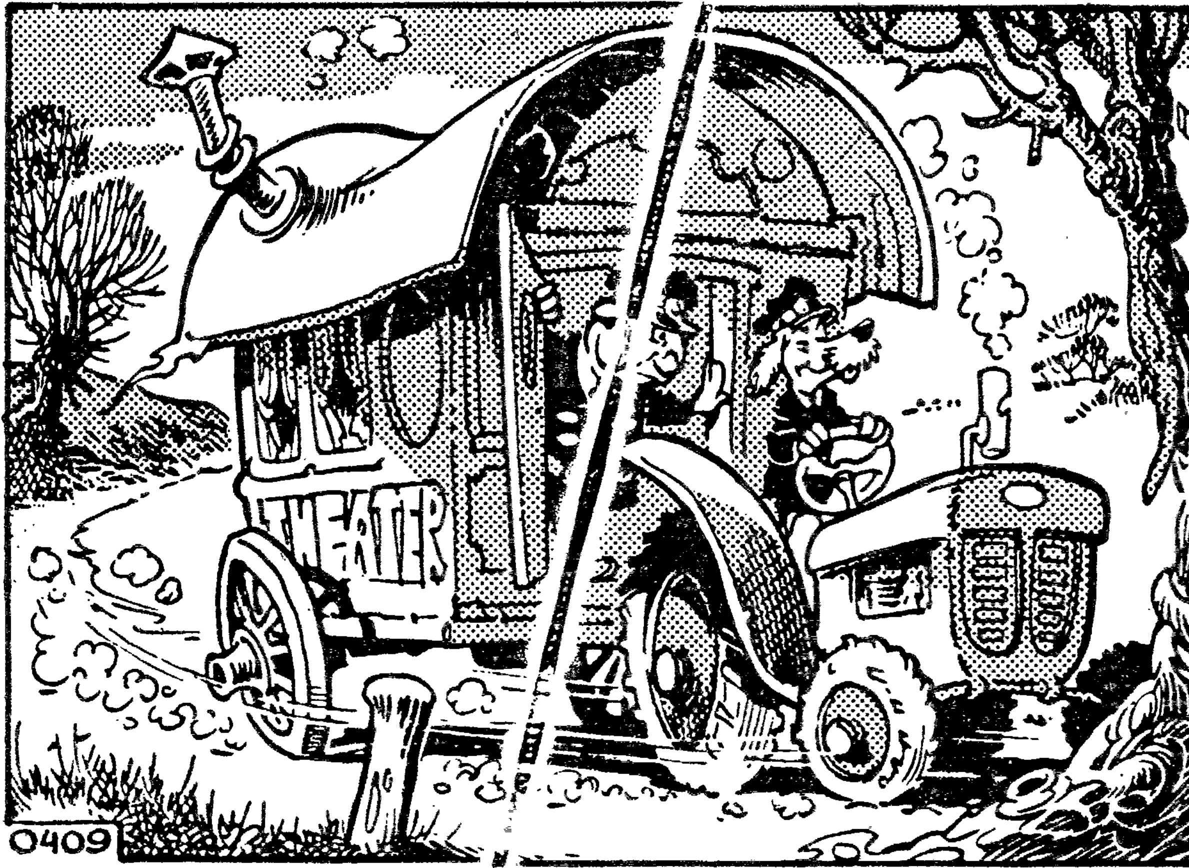

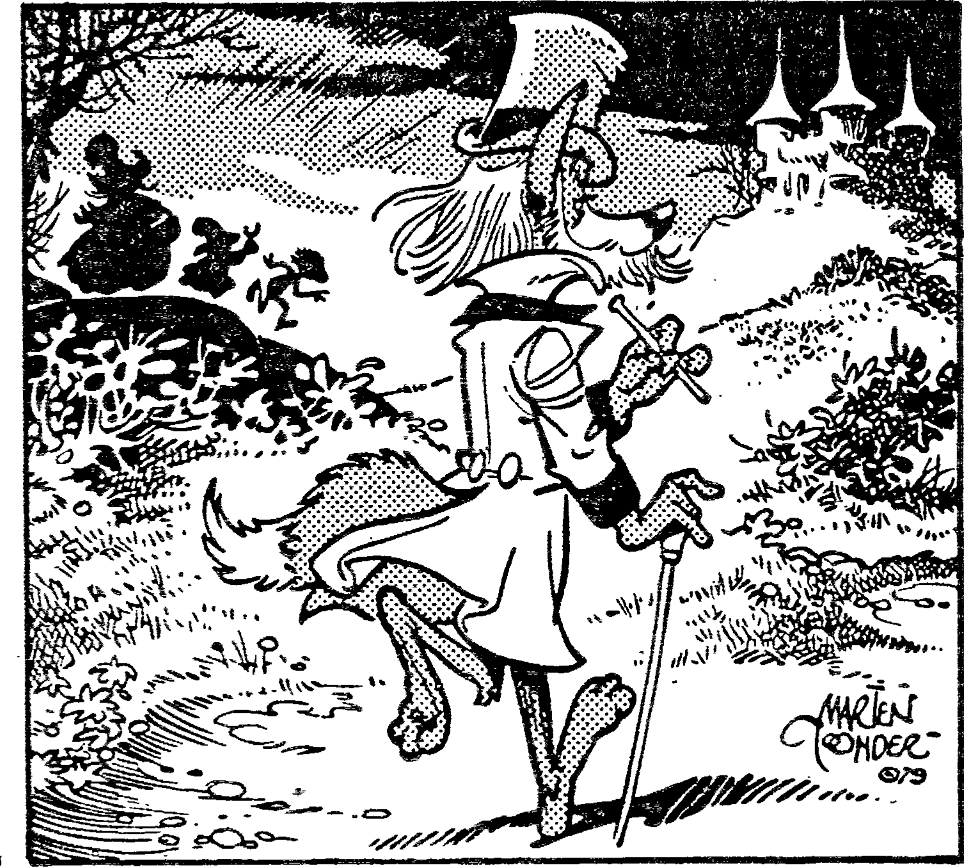
0408. Toen Tom Poes tamelijk terneergeslagen op Bommelstein kwam, zat heer Bommel bij de haard de krant te lezen.
„Daar is de jonge vriend", riep hij hartelijk uit. „Wat kijk je zuur. Je hebt zeker ontdekt wat ik bedoelde? Alles is anders, zei ik, en daar staat het in de krant. Gevaarlijke dievenbende gepakt, staat er. Ach ja, Super en Hieper deugen niet, dat heb ik altijd geweten, maar niemand wil naar mij luisteren, terwijl jij altijd denkt, dat je alles beter weet, zodat ik altijd stilletjes mijn eenzame gang ga. Maar commissaris Bas is hier net geweest en die heeft netjes zijn excuus aangeboden. Zo hoort het".
„En al het geld dat u aan Joris Goedbloed betaald hebt?", vroeg Tom Poes, die zich met moeite beheerste.
„Bas gaf tenminste toe, dat hij zich vergist had", hernam heer Ollie, die zijn eigen gedachtengang volgde. „En dat zie ik graag bij een ambtenaar van stand. Zo is alles toch nog goed afgelopen, hoewel ik het vervelend vind, dat ik de beroemde speurder Bonafiet nog niet betaald heb".
„Maar dat was een oplichter!", riep Tom Poes driftig. „Begrijpt u nu nóg niet hoe alles in elkaar zit? Op het politiebureau heb ik zelf de schurk op een foto herkend".
Het gelaat van heer Bommel nam een ernstige uitdrukking aan en hij hief vermanend een wijsvinger.
„Jonge vriend", sprak hij, „het staat je niet mooi, dat je je fouten niet toegeeft. Je wilt altijd gelijk hebben, maar dit keer zit je er lelijk naast, zodat je je vriend en beschermer veel verdriet hebt bezorgd. Evenals de deskundige Quaatbloet en andere edele figuren, trouwens"

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0409. Na de arrestatie van Super en Hieper deed de politie het weer wat rustiger aan. Tegen het einde van de middag reed brigadier Snuf de landbouwtractor dan ook naar zijn eigenaar terug en voor het gemak nam hij de huifkar zover mee.

„Dit is een toneelwagen van een zekere Gribaldi", legde hij uit. „Waarschijnlijk gestolen door die oplichter Goedbloed, hoewel dat moeilijk te bewijzen valt. Heb je opgeschreven, wat er allemaal in die wagen zit, Klopstock?"

„Alles", beaamde de agent, die achter hem stond. „En dat is heel wat. Baarden, snorren, een leren jasje met geld erin, een detective-pak, een sluitjas. . ."

Zijn opsomming verstierf langzaam in de verte, waar de voertuigen over een heuvel verdwenen, en nu trad de keurige gedaante van de baron achter een boom te voorschijn.

„Juist", prevelde deze. „Een lederen jasje met geld erin. Juist. Daar gaat mijn vermogen — en ook mijn bestaansmogelijkheid. Wederom brengt het gerecht een geschoolde tot de bedelstaf. Het is bitter".

Somber peinzend sloeg hij een zijweg in en na enige tijd kwam zodoende het slot Bommelstein in het zicht, helder afstekend tegen de donkere lucht.

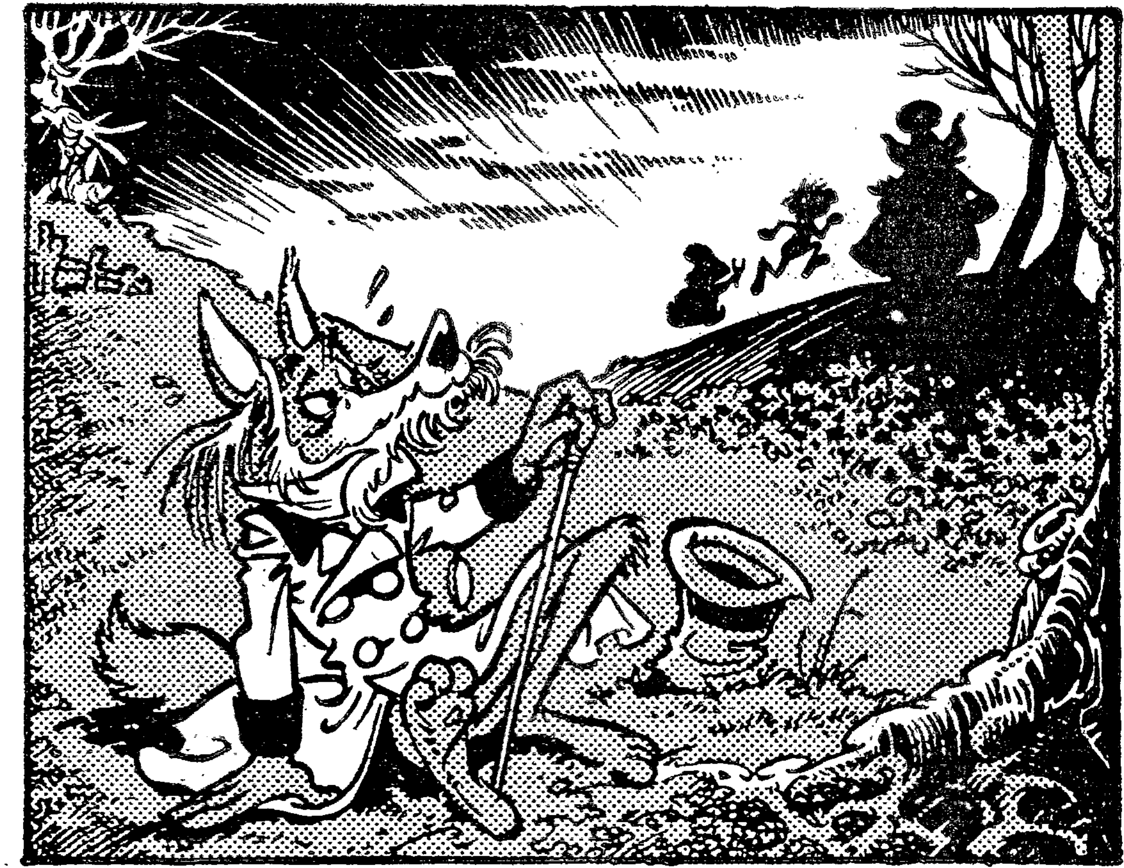
„Men kan nooit weten", sprak hij tot zichzelf. „Fortuna miracula est", zoals de klassieken uitriepen als zij het geluk in een klein hoekje zagen zitten".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

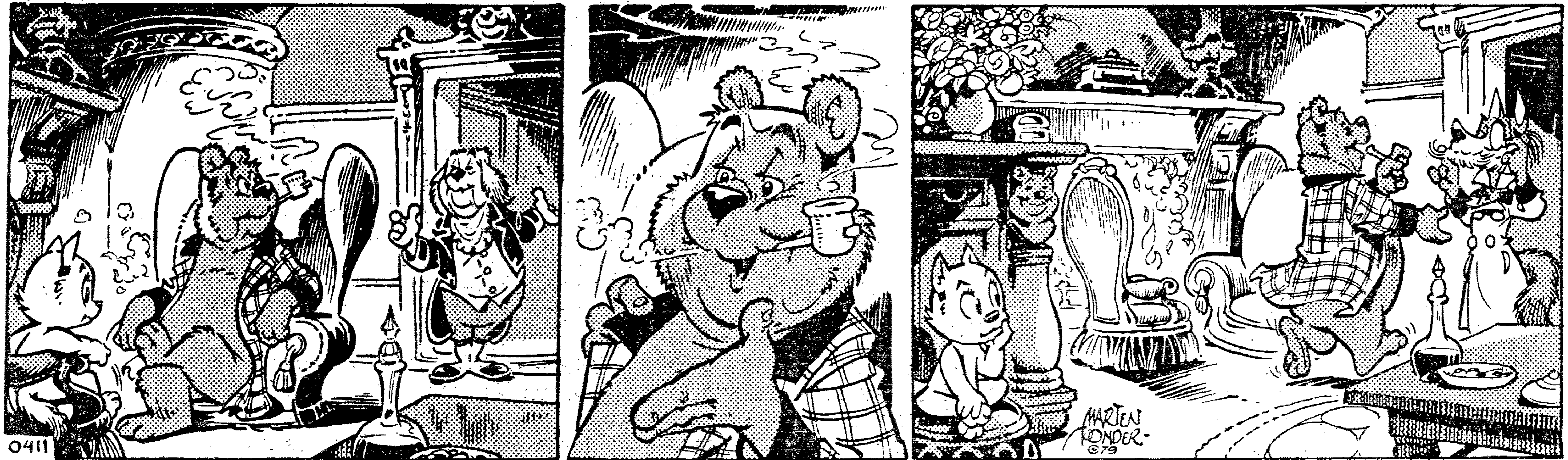
0410 Men moet zich nooit helemaal door zijn gedachten laten meevoeren. Dat merkte de baron van Malpertus, toen er plotseling een klapbes onder hem ontplofte en er een kakelend gelach terzijde van de weg opsteeg. Daar stond een groepje voorbijgangers waarin oplettende lezertjes zeker de familie Troggel hebben herkend.

„Net goed", riep de moeder, toen de heer geschrokken opsprong. „Jij bent een vent van niks. Je toekomst heeft niet eens brandhout, en je gisteren had het over tuchtmijnen. En nergens aanspraak. Het enige wat prettig is, is nu, en daarom gaan we weer naar huis. Kom jongens, we gaan zwirkvlaai maken".
De kinderen huppelden blij achter het vrouwtje aan, de ondergaande zon tegemoet, en de gevallen baron keek hen na, vol gedachten.

„Jammer", stelde hij vast. „Heel jammer. Er was zo'n mooie toekomst voor hen weggelegd, als ze zich aan mijn leiding hadden toevertrouwd. We hadden samen actie kunnen voeren voor tal van edele doelen. Er waren mooie beloningen geweest als we van die acties afzagen, dat weet ik zeker. En dan de protestgroep die we hadden kunnen vormen. Scharen zouden zich bij ons hebben aangesloten en van alle kanten zou men ons hebben toegejuicht. Alleen al door het roepen van rabarber, hadden we het stadsbestuur op de knieën kunnen krijgen. Geldelijke steun voor al onze idealen... Ach, ik mag er niet aan denken, het is te smartelijk..." Hij zuchtte, maar toen vermande hij zich.
„Komaan", mompelde hij, „Deze schok heeft mijn eetlust opgewekt en ik ga een beroep doen op de heer Olivier B. Bommel. Hij is iemand van hoge principes, die een geestverwant niet ongetroost laat gaan".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0411 Heer Bommel zat bij de haard Tom Poes op het verkeerde van kwaadspreken te wijzen en ook bracht hij hem het gevaar van achterdocht onder het oog. Maar gelukkig werd hij daar na een poosje in gestoord door Joost.

„Daar is een zekere meneer van Malpertus, met uw welnemen", zei de knecht. „Hij wil u spreken, maar hij heeft geen afspraak, als ik u er op attent mag maken, vooral omdat de maaltijd bijna gereed is. Ik kan hem beter zeggen..."

„Je hebt gelijk!", riep heer Ollie uit. „Natuurlijk, laat de baron binnenkomen, dan kan hij meeëten!"

„Wie is Malpertus?", vroeg Tom Poes, toen Joost afkeurend verdween.

„Iemand van stand", zei heer Bommel. „Een goede kennis, bedoel ik. Ik trof hem vanmiddag toevallig en we hebben samen gegeten. Gezellig, hoor. En hij weet alles van wijnen. Je kunt van hem leren, jonge vriend, als je maar niet te veel praat en goed luistert".

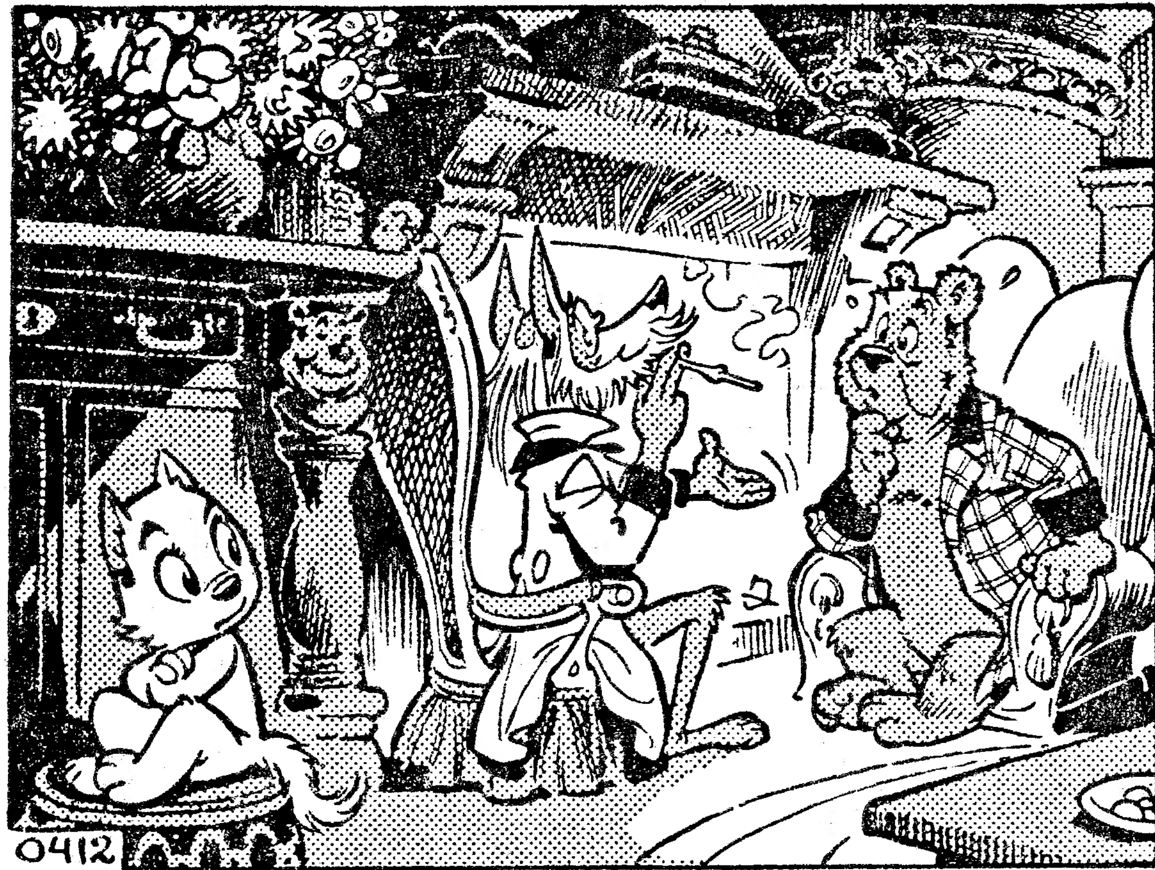
Op dat moment trad de bezoeker het vertrek binnen en bleef bescheiden staan.

„Ik hoop, dat ik niet ongelegen kom", sprak hij. „Maar ik zou graag even een kort, zakelijk onderhoud met u hebben. Ik bevind me in een vervelende positie. Een casus peniblus, zoals wij in de wandeling zeggen, en toen dacht ik aan u".

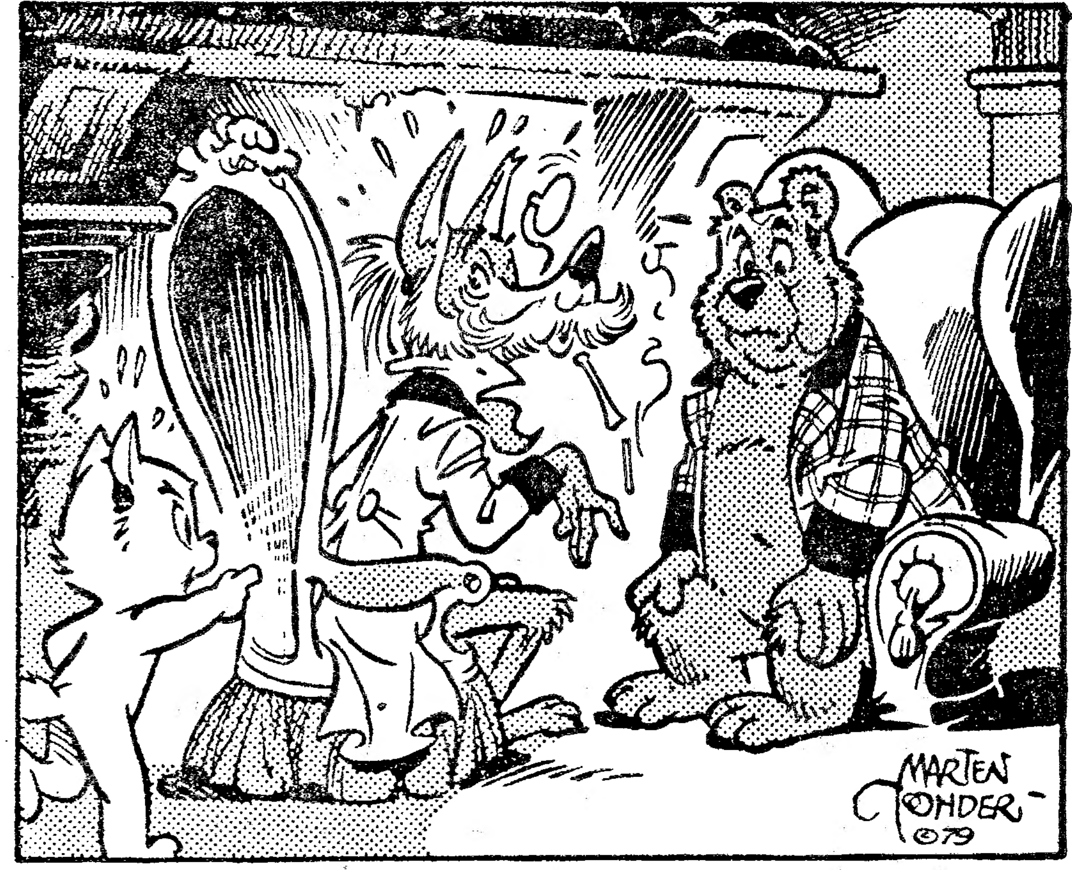
„Aha", dacht Tom Poes, die achter een kast was gaan zitten. „Dit wordt mijn kans".

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

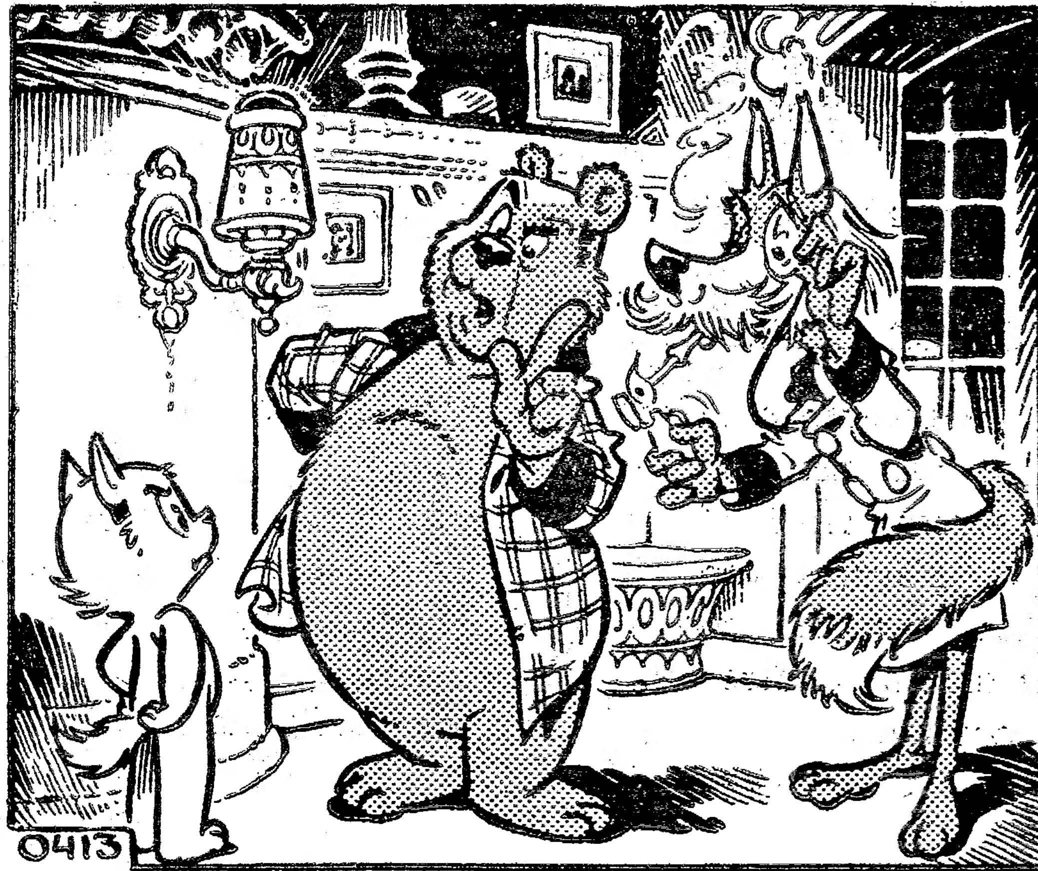

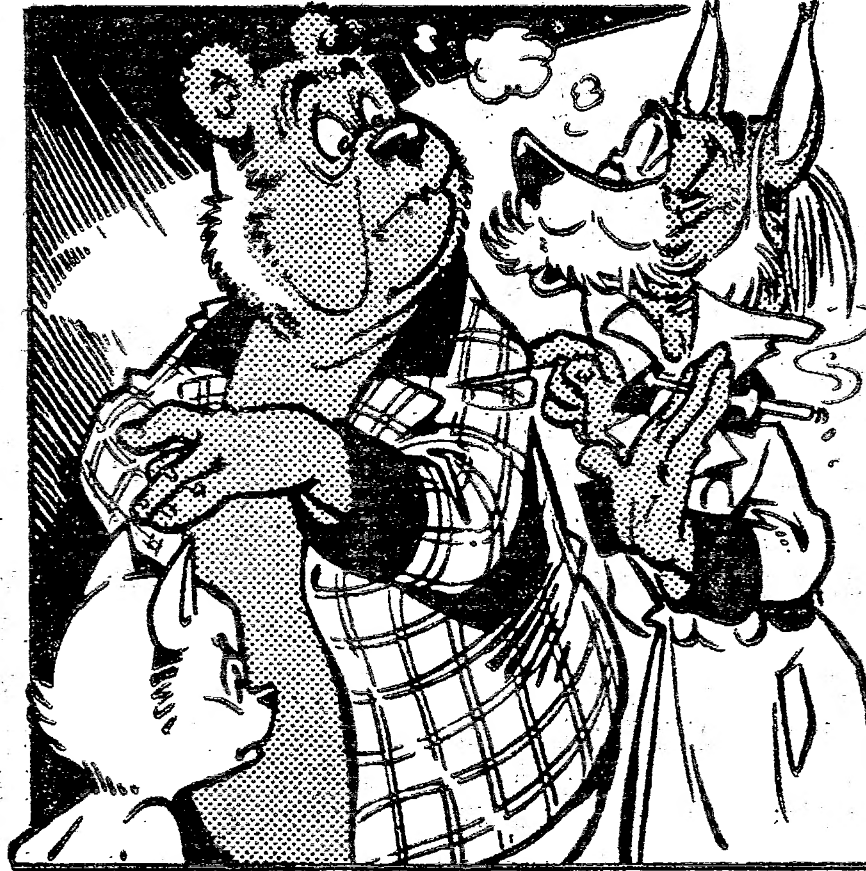

0412 ,,Kijk, dit is nu net wat een heer van stand nodig heeft'', sprak de bezoeker, toen hij tegenover heer Ollie aan het haardvuur zat. ,,Altijd gaan we onze stille weg, zonder dat er iemand is die begrijpt wat wij bedoelen''.
,,Hoe is het mogelijk'', zei heer Bommel getroffen. ,,Ik had het zelf niet beter kunnen zeggen. Als ik u ergens mee kan helpen. . .''
,,Dat kunt u'', gaf de ander toe. ,,terwijl ik niet thuis was, heeft men mijn inboedel gestolen! Alles, zelfs mijn kleding en mijn toiletartikelen. Nu zit ik dus even zonder middelen, want mijn gelden zaten in de binnenzak van mijn uniform en dat is hoogst hinderlijk''.
Heer Ollie zette grote ogen op. ,,Maar dat is precies wat er met mij gebeurd is!'', riep hij uit.
,,Net wat ik dacht'', hernam zijn gast. ,,En daarom meen ik u te mogen herinneren aan de markies. U hebt gezegd, dat u het hem betaald zou zetten, al zou de onderste cent boven komen. Welnu, ik heb dat even voor u gedaan. Na ons middagmaal in de Gouden Gans heb ik de familie Troggel op de plaats van de Cantecler gewezen, en daar hebben ze hem op gezet. Namens u heb ik het hem aldus betaald gezet''.
,,Hebt ú dat gedaan?'', vroeg heer Bommel verrast. ,,Ik heb zelden zo gelachen. Het was onbetaalbaar!''
,,Ach neu'', mompelde de heer Malpertus bescheiden. ,,Zó erg was het niet. Maar een klein voorschot zou ik wel erg prettig vinden''.
,,Natuurlijk!'', riep heer Ollie. ,,Dat spreekt vanzelf!''
Voordat hij echter op kon staan om een cheque te schrijven, sprong Tom Poes van achter de kast tevoorschijn.
,,Niet doen!'', riep hij. ,,Dat is niemand anders dan de oplichter Goedbloed!''

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

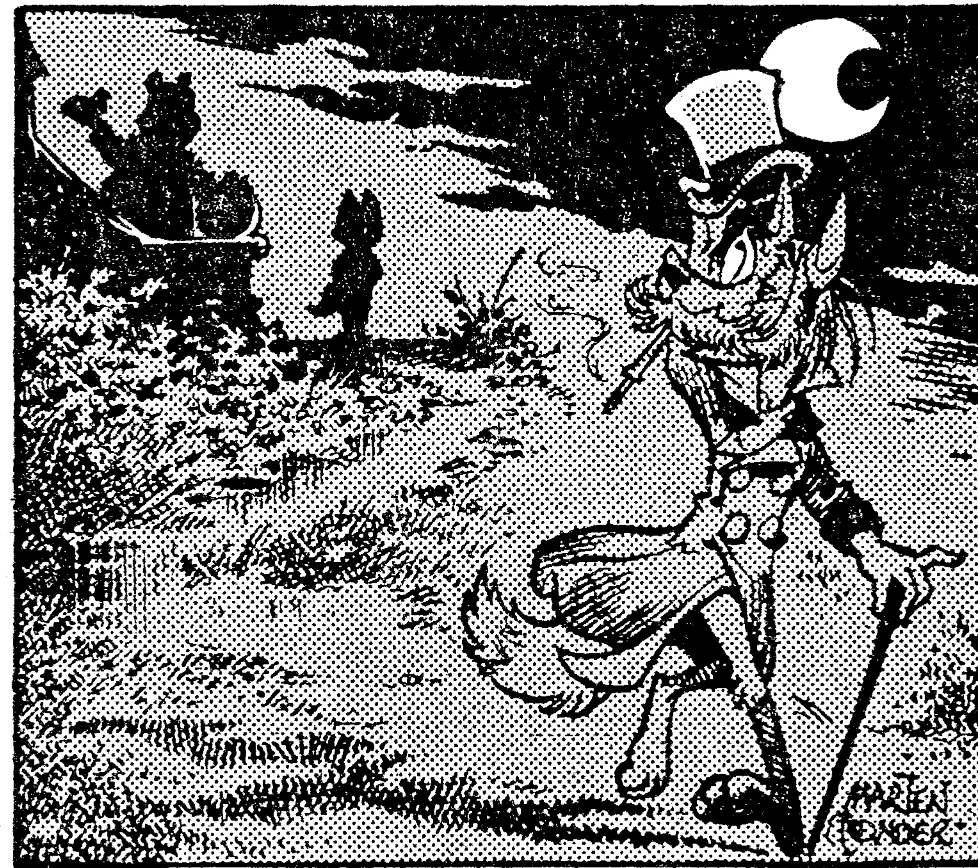
0413 De baron sprong op en stak nerveus een nieuwe sigaret in zijn pijpje. „Puber sine mores", prevelde hij. „Dit treft mij zeer pijnlijk".
„Mij ook, mij ook!", riep de heer Bommel uit. „Ik laat in mijn huis geen gast beledigen. Vooral niet, als hij mij zo'n dienst bewezen heeft. Ik schaam me voor je, jonge vriend, en ik sta erop, dat je je verontschuldiging aanbiedt. Want anders kan ik je onmogelijk uitnodigen voor de maaltijd die Joost nu wel klaar zal hebben".
Tom Poes schudde driftig het hoofd, maar voordat hij iets kon zeggen, nam de bezoeker het woord.
„Dat is niet nodig, mijn waarde", sprak hij. „Wees niet boos, het is mogelijk, dat het baaske zich vergist. Mijn familie is zeer uitgebreid, en tot mijn spijt moet ik toegeven, dat er zwarte schapen in voorkomen. Daar heb ik heel wat mee te stellen en ik zie het gebeurde graag door de vingers".
„Dat is heel mooi van u", zei heer Ollie getroffen. „Alleen een heer kan zo ruim zijn. Ik hoop dat je dit lesje zal onthouden, jonge vriend. En ik hoop dat ik u mag uitnodigen voor een eenvoudige, doch voedzame maaltijd, baron."

„Heel graag", zei de gast met een lichte buiging. „Een genoegen, werkelijk. Maar laat ik u niet weerhouden eerst even uw zaken te regelen".
Heer Bommel moest een ogenblik nadenken over wat de ander bedoelde, maar toen zette hij zich aan de tafel en schreef glimlachend een cheque uit. Tom Poes mompelde iets en liep de kamer uit om zijn boosheid op de gang kwijt te raken.

Heer Bommel en de Toekomer

door Marten Toonder

0414 Tom Poes zei niet veel toen ze eenmaal aan tafel zaten. Maar door het onderhoudende gepraat van de heer van Malpertus viel dat niet zo op en heer Ollie vond het werkelijk een heel gezellige maaltijd. Vooral, toen zijn gast aan het einde zijn glas hief en hem toedronk.

„Op de gezondheid van een voortreffelijk gastheer", sprak hij. „En dat niet alleen, maar ook van een heer met hoogstaande beginselen. Het spijt mij werkelijk afscheid te moeten nemen, voordat de politie over mijn gestolen boedel komt praten. Maar ik heb nog een belangrijke bespreking die geen uitstel duldt".

Hij nam hartelijk afscheid en verdween in de zachte voorjaarsnacht, terwijl heer Bommel hem vanaf het bordes nawuifde.

„Ik begrijp u niet", zei Tom Poes, die humeurig naast hem stond. „Ik heb u alles al een paar keer verteld en ik weet heel zeker, dat hij een gevaarlijke oplichter is. En toch hebt u hem opnieuw geld gegeven".

„Dat heb ik", gaf heer Ollie tevreden toe, terwijl hij een grote rookwolk uitblies. „Maar ik ben niet zo dom als jij denkt, jonge vriend. Ik had vanavond heus wel in de gaten, dat er iets vreemds met de baron was. Weet je hoe? Kijk, ik heb nooit tegen hém gezegd, dat ik het de markies betaald zou zetten. Dat heb ik tegen die deskundige Quaatbloed gedaan en daarom begreep ik met mijn scherp verstand onmiddellijk, dat ze iets met elkaar te maken hebben. Maar hij heeft me een grote dienst bewezen en daarom kan het me niet schelen hoe ze precies in elkaar zitten. Hij heeft zijn geld eerlijk verdiend."

EINDE VAN DIT VERHAAL

790328

Met vakantie

Heer Bommel gaat met vakantie en keert terug op dinsdag 17 april 1979 met een nieuw verhaal: „Heer Bommel en de andere wereld".

790329